

תפ"ח 17416/07 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 17416-07-12 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני: כב' השופט ברוך אוזלאי, אב"ד כב' השופט נתן זלוטובר כב' השופט יעל רז-לו'
המאשימה: מדינת ישראל
על ידי ב"כ - עו"ד עינת בלנוו
נ ג ד
פלוני (עוצר) על ידי ב"כ - עו"ד נעם
בונדר

הכרעת דין

אנו אוסרים פרסום כל פרטי המזהה את המתalonנת את הנאשם או כל בן משפחה אחר, לרבות שמות, מקום מגוריים, מקום לימודים או מקום עבודה.

כתב האישום והמענה

1. הנאשם הוא אביה של המתalonנת, קטינה ילידת שנת 1994 (להלן "המתalonנת").
XXX ליד 1992, הוא אחיה של המתalonנת (להלן "האח").

בהתאם לחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררה המתalonנת עם הנאשם, אמה, אחיה ואחותיה.

במספר רב של ההזדמנויות ובתדיות גבוהה, במהלך השנים 2002-2008, כשה המתalonנת למדה בכיתות א'-ו', האח נהג ללקחת אותה לאח אחד ממדריכי הילדים בבית ושם הפשיט אותה, התפשט בעצמו, נשכב על גופה, חיכר את גופו בגופה ואת איבר מינו בחזה ובאזור מיניה, עד אשר בא על סיפוקו. אחר כך האח הלביש את המתalonנת ושלח אותה לסולון. באחד המקרים, ביצע האח במתalonנת את המעשים המתוארים על גבי מזרון שהניח בחדר השירותים בבית, כshedlat.hshirutim.hitaftah.fotocha.

במהלך התקופה המתוארת, אמה של המתalonנת נכנסה מספר פעמים לחדר וראתה את המעשים שהאה ביצע במתalonנת.

עמוד 1

הנאשם ואימה של המתלוננת, אשר ידעו על מעשי האח נהגו לשוחח עימה ולהזהירה שהאח לא ייחדר את איבר מינו לאיבר מינה, כי אז אף אחד לא ירצה להתחנן אליה.

הנאשם אף נהג לומר למתלוננת להפסיק את מעשיה עם האח.

אישום ראשוני

כשהמתלוננת הייתה בכיתה ז', היא החלה ללמידה ב..... באותה תקופה הנאשם פנה אל המתלוננת ו אמר לה שמעתה ואילך היא לא תהיה עוד עם אחיה ולא תיגע באחיה אלא תהיה עם הנאשם ושכך מקובל בין אב לבת. בהמשך לכך, נהג הנאשם לבצע במתלוננת מספר רב של עבירות מין בין השנים 2008-2012.

הנאשם ביצע במתלוננת את המעשים האמורים בסופי שבוע- אחת לשבועיים או לשלשה שבועות, כאשר המתלוננת הייתה מגיעה לבית לחופשה

כאשר לא היה איש בבית, מלבד הנאשם והמתלוננת, נהג הנאשם לסגור את הווילונות, התפשט לחלווטין, הרים את המתלוננת בידיו, נשא אותה לאחד החדרים, הפישיט אותה, השכיבה על מיטה או מזרון, מישש בידיו את חזיה, נישק את חזיה ומצץ את פטמותיה. הנאשם הניח את איבר מינו על חזיה של המתלוננת וחיכך את איבר מינו בין שדייה. הנאשם ליטף בידיו את איבר מינה של המתלוננת, החדר את איבר מינו לפיה והורה לה למצוץ את איבר מינו. הנאשם המשיך במשיח עד אשר בא על סיפוקו ושפך את זרעו על גופה של המתלוננת.

במהלך התקופה, הנאשם נהג לומר למתלוננת שאמה "לא נונת לו" ושהמתלוננת היא האופציה היחידה.

בשלב כלשהו במהלך התקופה המתלוננת הבינה שמעשיו של הנאשם אינם מעשי של אב כלפי בתו ואמורה זאת לנאשם. לאחר מכן סירבה המתלוננת לאפשר לנאשם לגעת בגופה ולבצע בה מעשיים מיניים. למרות זאת, המשיך הנאשם במשיח. גם כשהמתלוננת בכיתה וביקשה מהנאשם שיפסיק את מעשיו, הנאשם המשיך במשיח ובחלק מהמקרים אמר למתלוננת שעד שהוא לא "יגמור" שלוש פעמים- הוא לא יעדוב אותה.

הנאשם, בחמש הזדמנויות שונות במהלך שנת 2010, החדר את אצבעו לפי הטעבת של המתלוננת.

הנאשם, בחופש הגדול בשנת 2010, בעת שהמתלוננת התרחצה, נכנס לחדר המקלחת ו אמר למתלוננת שהוא רוצה לסבול לה את הגב. הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתיו והורה למתלוננת לעמוד על ארבע על הרצפה כשהיא עירומה. הנאשם נעמד מאחוריו המתלוננת והחדר את איבר מינו לפי הטעבת שלה. כתוצאה ממעשיו, סבלה המתלוננת מכאב, דיממה מפני הטעבת וסבלה מעיצרות במשך ימים.

בחודש אדר בשנת 2012, בעת שאימה של המתלוננת ישבה שבעה על מות אביה ונעדרה מהבית, באחד הלילות, לקח הנאשם את המתלוננת לחדר השינה, הפישיטה והשכיבה על גבי המיטה, מישש בידיו את חזיה, נישק את חזיה ומצץ את פטמותיה.

הנאשם הניח את איבר מינו על חזיה של המתלוננת וחיכך את איבר מינו בין שדייה. הנאשם החדר את איבר מינו

לפיה של המתלוונת והורה לה למצוות אותו.

הנאשם המשיך במעשהיו לאור הלילה, עד אשר בא על סיפוקו.

בחלק מהמקרים המתוארים, החל מחדש כסלו' בשנת 2011, הנאשם החדר את אצבעות ידו לאיבר מינית של המתלוונת, תוך שהוא מסב לה כאב רב

בחלק מהמקרים, הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינית לאיבר מינית של המתלוונת.

הנאשם, נוגה להעיר למתלוונת על כך שהיא מגלה את ערונותה ואמר לה שם לא תעשה כן- הוא יכה אותה. המתלוונת לא גילתה את ערונותה מתוך תקווה שהנאשם יפסיק לגעת בה. בשל כך, הנאשם הכה את המתלוונת, חבט בגופה עם מקל מטاطא ומגב והמשיך לבצע בה את המעשים המתוארים לעיל.

האישום הראשון מייחס לנאשם:

1. עבירות בגין משפחתי- אינוס- מספר רב של עבירות לפי סעיף 1(ב) רישא לחוק העונשין התשל"ז- 19777 (להלן "החוק").
2. עבירות בגין משפחתי- מעשה סדום- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ב) סיפא לחוק.
3. עבירות בגין משפחתי- מעשה מגונה- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1).
4. עבירות בגין משפחתי- מעשה מגונה- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1).
5. איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
6. תקיפה בנסיבות חמימות - מספר עבירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק.

אישום שני

על פי הנטען באישום זה, מאז שהמתלוונת הייתה בגין, הנאשם נוגה להכotta במספר רב של הזדמנויות, בגופה ובראשה.

הנאשם חבט בגופה של המתלוונת במקל מטاطא ובגב ובצליפ' בגופה ובראשה עם כבל חשמל. כתוצאה לכך, בחלק מהמקרים המתלוונת נפצעה בראשה ונזקקה לקבלת טיפול רפואי- הדבקה או תפירה של הפצע.

הנאשם השלים כיסא על ראשה של המתלוונת מספר פעמים.

באחד המקרים, הנאשם חבט בידה של המתלוונת פעמיים אחר פעם במקל, עד אשר ידה התנפחה. המתלוונת נלקחה למים שם נמצא שנתקעה את ידה. אמה של המתלוונת אמרה לצוות הרפואי שהמתלוונת נפלה.

באחד המקרים, במהלך חג שמחת תורה, הנאשם כעס על המתלוונת על כך שלא בישלה אוכל טוב לטעמו, הורה לה לשים את ידה בכירור ושפך על ידה מרק חם. כתוצאה לכך נגרמה למתלוונת כויה ביד ימין.

בسمוך לתאריך 03.01.2012, בכתה המתלוונת בפני אחיה XXX ואמרה לו שהיא צריכה כסף, אימה של המתלוונת שמעה את הדברים וכעסה עליה. הנאשם בתגובה רדף אחיה המתלוונת שברחה לאחד החדרים, לחת בידו כבל חשמל, קיפל אותו לשניים והצליף בראשה של המתלוונת ובידה, אותן אחיה המתלוונת מעלה ראשה על מנת להתגונן מפני המכות.

אחיה של המתלוונת, א. שהיה בחדר וראה את מעשי הנאשם, דחף את הנאשם, הרחיקו מעלה המתלוונת והורה לה לצאת מהר מהבית.

המתלוונת נסעה לבית מורתה והוא פינתה אותה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים, כאשר המתלוונת סובלת מנפיחות עזה בפניה ובראשה, המטומה בעין ימין, נפיחות ברקה, בעין ובאפרכסת ימין, ושריטה גדולה ברקה.

המתלוונת שלא רצתה לחשוף את מעשי הנאשם, סיפרה, כי נגעה מאוטובוס.

המתלוונת שבה ל..., שוחחה עם הנאשם בטלפון ושאלה אותו متى יפסיק להכותה והוא השיב שלא יפסיק עד אשר "תיתן לו את כולה".

לאחר זמן מה הנאשם הגיע לבקר את המתלוונת ב..., המתלוונת אמרה לו שאם הוא לא ישתנה היא תספר על מעשי. הנאשם איים על המתלוונת שאם תעשה זאת הוא ישלח אותה שוב לבית החולים.

המתלוונת פנתה למרכזת ה..., ש. וסיפרה לה שהנאשם מכאה אותה מאז הייתה ילדה ושהוא זה שגרם לחבלות בראשה ובפניה. המרכצת התקשרה אל הנאשם ודיברה איתו על הנושא.

בסוף השבוע יצאת המתלוונת לחופשה בيتها. הנאשם הכה אותה בעוצמה רבה, חבט בגופה ובראשה עם מקלות מטאטה עד שהמקלות נשברו וגרם למתלוונת לפציעה בראשה.

האישום השני מייחס לנאשם:

1. תקיפה בנסיבות חמירות- מספר עבירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק
2. תקיפה קטנה- מספר רב של עבירות לפי סעיף 363ב(א) סיפה לחוק.
3. איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

אישום שלישי

עמוד 4

בתאריך 26.06.12 הגיעו שוטרים לבתו של הנאשם על מנת לעכבו לחקירה בגין האירועים נשוא האישומים לעיל. הנאשם של הנאשם שיקר לשוטרים וטענה שהנ帀ם נמצא באשקלון. השוטרים ערכו חיפוש בבית וממצאו את הנאשם מסתגר בחדר נועל בבית. השוטרים דפקו על דלת החדר וקבעו לנ帀ם לצאת אך הנאשם סירב. רק לאחר שהשוטרים בעטו בדלת החדר ופתחו אותה, הנאשם נעצר.

האישום השלישי מיחס לנאטם עבירה של הפרעה לשוטר בשעת مليוי תפקידו עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

2. בمعנה לכתב האישום, טענה ב"כ הנאשם שככל העובדות נשוא אישומים 1 ו-2 מוחשיות, למעט העובדות שהמתלוננת היא בתו של הנאשם, שהם מתגוררים באותה כתובות, והמתלוננת הגיעו לביתה פעמי שבועיים- שלושה מה... בה שתהה.

באשר לאישום ה-3 טענה ב"כ הנאשם, שהנאטם לא הסתגר בחדר הבית, אלא שבטרם הבין שמדובר בשוטרים שמתדפקים על דלתו והספיק לפתח את הדלת, פרצו השוטרים את דלת החדר.

באשר להודיעו הנאשם במשטרה, טענה ב"כ הנאשם, שב הודעה הראשונה הנאשם הכחיש את המיחס לו ובהודהה השנייה, הודה בחלוקת המיעשים המיחסים לו, אך הודאתו החלקית לא עולגה בקנה אחד עם דבריה של המתלוננת. כמו כן, טענה ב"כ הנאשם שהדווחה השנייה ניתנה תחת לחץ וחיקירה בלתי הוגנת.

א. פרשת התביעה

חשייפת תלונות המתלוננת בפני צוות ה... ובית הספר

ב"כ הנאשם התנגד לשמייעת עדותן של העדות ש., ר., ת, ו. לדבריו כל הדברים שסייעו המתלוננת לעדות הנ"ל הם עדות מפי השמעה ואין להכירים.

אין לקבל את ההתנגדות. הדברים שמסרה המתלוננת לעדות האמורויות רלוונטיים לעצם אמירותם על ידי המתלוננת, שכן העדות הן הגורמים הראשונים שנחקרו לתלונתה של המתלוננת. עצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת מסבירים את "הליך הנפש" של המתלוננת ושופכים אור על התנהגותה, כגון מודיע לא המתלוננה קודם, מודיע התלוננה דוקא עכשו, מה היה מצבה הנפשי בעת חשייפת התלוננה ולהחצים המשפחתיים ולהחצים אחרים להם הייתה נתונה בתקופה החשיפה (ראו לעניין זה יעקב קדמי, **על הראיות, הדיון בראוי הפסיקה 554** חלק שני (2009)).

1. **ש. המרכזת החינוכית בבית הספר של ה... (פרוטוקול מיום 25.06.2013 ע' 32-37)** העידה שהמתלוננת לא דיברה אליה על "העניין" אך בשנה שעברה היא הרגישה שהמתלוננת "מאוותת להם" ובאותה הפעם המתלוננת שבה מחופשת שבת בביתה ל... רק ביום שני במקום ביום ראשון, מסרה לעדה אישור רפואי מבית החולים וטענה שנחבלה מדלת תא מטען של אוטובוס. העידה שהבחינה בחבלה על מצחה של המתלוננת, הטיחה בה, שאין זה סביר שנפגעה מדלת תא מטען של אוטובוס, כי החבלה במקרה עוגלה אמרה למצלוננת ואם נסגרה עליה הדלת הייתה צריכה להיות לה שריטה, המתלוננת שתקה ולא הגיבה. למעשה, המתלוננת

אמרה לעדה שהנאשם הוא שגרם לחבלה באמצעות חgorה, בהמשך העדות העדה הבירה שאינה בטוחה אם המתלוונת אמרה לה שמדובר בחוט חשמל של פן או בחgorה. המתלוונת גם אמרה לה שאין זו הפעם הראשונה שהיא מוכה על ידי הנאשם.

בעקבות דברי המתלוונת העדה צלצלה לבית המתלוונת ושותחה עם הנאשם שאמר לה שהדברים שהמדוברו במנה לה שקרים. לאחר מכן התקשרה גם אימה של המתלוונת, אמרה שמדובר במצב של המתלוונת וחתה בתקף את הצעה שהמדוברת תלו לטיפול. למחמת המתלוונת אמרה לעדה שככל מה שהיא ספרה לה הוא שקרי. כשהיא שאלת את המתלוונת האם מישחו אמר לה להגיד את זה, המתלוונת לא ענתה לה.

בנוגע לפגיעות המיניות, בהמשך (ככל הנראה, לאחר מס' שבועות- נ.ז.) העדה שמעה מאם הבית של ה... שהמתלוונת ספרה שהיא עברה התעללות מינית. העדה הפנתה את המתלוונת לפסיכולוגית והמתלוונת ספרה לה הכל. לדברי העדה, כאשר היא שיתפה את אימה של המתלוונת בדברים שהמדוברת ספרה, תגובתה של האם הייתה לא הגיוני- היא אמרה שהמדוברת מדמיינית וסירבה להגיע לע... על מנת לברר את הדברים.

דין ארוך התנהל בבית המשפט בנוגע לחבלה במצחה של המתלוונת ביחס לשאלת מהו היום בו חזרה המתלוונת ל... מחופשת השבת. העדה העידה: "עד כמה **שאני זוכרת מפרק הזמן זה היה ביום שני**". שנאמר לה שהאישור הרפואי הוא מתאריך 03.01.2012, שהוא יום שלישי בשבוע, היא אמרה שיתיכן שראותה את המתלוונת עם המכחה ביום שלישי, לדבריה, המתלוונת הייתה בשבת חופשה בבית ולא שבה ל... בתחילת השבוע. כאשר המתלוונת הגיעה ל... היא זמינה אותה אליה על מנת לברר מדוע נעדרה וראתה את סימן המכחה במצח. העדה ציינה שיתיכן ואני זוכרת את היום בשבוע שבו המתלוונת נגשה אליה אך היא זוכרת שזה היה לאחר שהמדוברת הייתה בחופשה בבית.

בשל טענת הסגנור שהמדוברת לא נחבלה בביתה, כי הייתה בבית החולים ביום שלישי בשבוע ובימים אלה היא אינה בבית וטענות נוספות הקשורות לכך, ותשובה המתלוונת בחקירה הנגדית שיתיכן והושעתה בגלל שהסבירו לה למיסיבת כריסמס, לבקשתו בתום העדויות, הוזקרה העדה לעדות בבית המשפט ונחקרה שוב בנקודה זו. העדה אמרה, שהמדוברת הייתה תלמידה ממשמעת ולא זכור לה שהשענו אותה מבית הספר. יתרה מכך, לא זכור לה שאי פעם השעו תלמידה מבית הספר מכיוון שהיא הלכה לאירוע נוצרי. לדבריה, בית הספר מנהל יומי נוכחות ב씻ות ואחת הסיבה שהיא ביקשה מהמדוברת להגיע אליה- מכיוון שהיא לא הייתה נוכחתי. העדה הסבירה שהיא נשפחה למספר של המתלוונת כאשר המתלוונת לא חזרה לבית הספר לאחר שבת חופשה. העדה לא זכרה כמה ימים מדוברת לא הגיעה לבית הספר וכשנסאלה על ידי בית המשפט האם יתיכן שהיא באה רק ביום שלישי היא השיבה "יכול להיות" (פרוטוקול מיום 28.01.2015 עמ' 459 ש' 27-28).

ר. אם הבית ב... (פרוטוקול מיום 02.07.2013 ע' 110-58) בה למדה המתלוונת העידה, שביום ראשון בערב (לפני חג השבועות) לאחר שמדוברת חזרה מ"שבת חופשה" בבית, העדה שאלת אותה אין היה השבת והמדוברת ישבה אליה בלבד בחדר האוכל וספרה לה שלפני שהיא יצא מהבית בבוקר, אמה יצאה מהבית והנאשם הגיע לחדר שלא ערום והתחילה לגעת בה. לדבריה, הנאשם מנסה להוריד את תחתוניה וכשהוא לא מצליח הוא משפשף את איבר מינו על החזה שלו עד שיוציא לו "משחו לבן" עליה אז הוא הולך. המתלוונת

אף ספירה לעדשה שכאר אימה ישבה שבעה, הנאשם נהג לבצע בה את המעשים האלה בכל יום ולפעמים כמו פעמיים ביום. המתלוונת אמרה לעדשה שהנאשם ביצע בה את המעשים המתוארים הרבה פעמים במשך הרבעה זמן ו声称 המעשים נעשים כשהוא לא בבית אך הוא מרגישה שההתזמון שלהם מכוון- האם יצא והנאשם מתחילה את מעשיו.

העדשה ביקשה מהמתלוונת שתתකשר לנאשם ותדבר אליו, כאשר העדשה שמעה את שיחת הטלפון ביניהם באמצעות מכשיר טלפון אחר. לדברי העדשה, בשיחת הטלפון המתלוונת שאלה את הנאשם "עד متى זה ימשך" והוא השיב לה "על מה את מדברת" והמתלוונת אמרה- "על מה שהיא בבודק ושבעה". הנאשם ענה - "אני לא יודע מה את רוצה". בשלב זה הנאשם דיבר באידיש והשיכחה התנטקה. בהמשך, המתלוונת התקשרה שוב ושאלה את הנאשם איפה אמא שלה והוא השיב "אמא לא כאן, היא לא רוצה לדבר איתך כי היא בהם מהשטויות שאת מוציא מהפה". לאחר מכן המתלוונת שאלה אותו שוב עד متى זה ימשך והנאשם השיב- "עד ימות המשיח". לדברי העדשה, לאחר שהמתלוונת שוחחה עם הנאשם, האם התקשרה ואמרה לה "מה אתה עושה, את מדים נינה, את אומרת שטויות. את תחרSSI לך את החיים ותחרSSI לכולנו את החיים... תפיסקי. את עושה שטויות צדיקה, די". המתלוונת אמרה לאם "אמא, את יודעת שזה לא שטויות, זה נכון" והאם השיבה "די, די מספיק, תפיסקי עם זה".

העדשה ציינה שהמתלוונת הייתה לחוצה לאחר שסיפרה לה על הפגיעה והשיוי לה כאבים בחזה (ג/4). עדותה בבית המשפט ציינה שהמתלוונת הייתה היסטורית ולא רגועה.

לדברי העדשה, המתלוונת סיפרה לה שבאחד הימים הנאשם נכנס אליה למקלחת והכניס את איבר מינו "מאחורה לחור" וזה כאב לה מאוד וגורם לה לעצירות. המתלוונת אמרה לעדשה שהיא החליטה לספר לה הכל מכיוון שבשבט אחותה הקטנה יצאה בצרחות מחדרו של הנאשם והמתלוונת חוששת שהנאשם פוגע גם בה. העדשה הפנתה את המתלוונת לפסיכולוגית של ה... ומماז אימה של המתלוונת התקשרה לעדשה המון פעמים על מנת לדעת מה קורה עם המתלוונת.

העדשה אישרה שבאחד הימים היא ראתה "חבלת רצינית" במצחה של המתלוונת והמתלוונת סיפרה שהיא קיבלה את המכה מתא המטען של האוטובוס. בהמשך המתלוונת סיפרה שהנאשם גرم לחבלת.

לדברי העדשה, בסמוך לאחר שהנאשם נעצר, המתלוונת עזבה את ה... בפתאומיות ואמרה לעדשה שאח שלה אמר לה שהיא יכולה לבטל את התלונה והיא מתכוון להגיד שככל מה שהיא סיפרה הוא שקר. לדברי העדשה, בני משפחתה של המתלוונת התקשרו לעדשה ואמרו לה שהיא אשמה בכל מה שקרה. (בעניין זה נכתב נ/5 במסגרתו ציינה העדשה פרטים שכחה לציין בחקירה במשטרה).

3. **ת. הפסיכולוגיה של ה...** (פרוטוקול מיום 27.06.2013 ע' 43-54) בה למדת המתלוונת, ציינה בתחילת עדותה שאין לה עניין אישי בסיפור ושמוטלת עליה חובת הדיווח מתוקף תפקידה. לדבריה, היא ציינה זאת מכיוון שהיא חוששת ממשפחה הנאשם, שמאשימה אותה בכל העניין.

העדשה העדשה שהמתלוונת סיפרה לה שכשהיא הייתה בערך בת 10 הנאשם הגיע אליה ואמר לה שהוא צריך לעשות לה מה שכל אב עשה לבנותיו ו אסור לה לספר את זה לאף אחד. המתלוונת סיפרה לה שבימי ראשון בבודק בהם

היא נמצאת בבית, אימה נוהגת לצאת מהבית והנasm יוצא מהחדר ערום, מרים אותה ולקוח אותה לחדר העבודה שלו או לחדר השינה, שם אותה על המיטה, נשכב מעלה, מנסה להפשיט אותה, מוריד את חזייתה ומשפשף את איבר מינו בחזה עד שהוא מגע לסייעו.

עוד סיפה לה המתלוננת, שבימים בהם אימה ישבה שבעה על אחד מהוריה ולא הייתה בבית, הנasm "התעסק איתה" רוב הלילה בחדר השינה.

העדת צינה שהמתלוננת אמרה לה שגם אחיה הגדול התעלל בה מינית, כשהיא היה יותר קטן ושאימה ידעה על כך.

המתלוננת צינה בפני העדתשה שהנasm היכה אותה עם חוט חשמל, שבר עליה מקל של מטאטא וייתכן שהיו עוד מקרים אלימים שהעדתשה אינה זוכרת.

העדת אמרה שהמתלוננת הביעה חשש שהנasm פוגע גם באחותה.

העדת צינה שכשהמתלוננת סיפה לה על הפגיעה בה היא הייתה מאוד עיקשת ועקבית בעמדותיה ולחיצה על העדתשה שתקדם את התלונה שלה, אך בבד, המתלוננת דאגה להשלכות של תלונתה על המשפחה שלה.

העדת אמרה שהיא לא האמינה למצלונת מיד ומנהל ... ביקש שהיא תזודא את דבריה של המתלוננת מספר פעמים לפני שתדוח על כך, העדתת תחקירה את המתלוננת פעמיים והודיעה למנהל ... שניכרים דבריאמת.

העדת אישרה שהיא נקרה לעדות נוספת במשטרת ביום 19.06.2013 בעקבות מכתב שהמתלוננת כתבה, בו היא צזרה בה מתלוננה וטענה שקרית לפיה העדתשה היא אמרה לה להמציא את סיפור הפגיעה. לדברי העדתשה כל אדם בוגר יכול לומר שהמתלוננת מפוחדת ומבוהלת ולכן היא ניסתה למצוא פתח לצאת מהסיפור הזה.

4. **עובדת ב... ב...** (פרוטוקול מיום 25.06.2013 ע' 23-31) בה למדה המתלוננת העידה שבתקופה שלאחר פסח המתלוננת הגעה ל... ונראתה עצובה. העדתשה שאלת אותה איך היה בפסח והמתלוננת סיפה לה שנעשים כלפיה מעשי אלימים ומינניים. היא סיפה שהנasm מכחה אותה עם חוט חשמל ושבاخت הפעמים שהוא היכה אותה, היה לה סימן ואחת המורות ב... לקחה אותה לבית החולים. המתלוננת אף סיפה לה שכשהנasm מתעכban הוא יכול לזרוק עליה כסא. העדתת אישרה שהמתלוננת סיפה לה שהנasm מתפשט לידי ורוצה שהיא תגע בו אך היא מתנגדת ויצאת מהבית. העדתת אישרה שהיא שאלת את המתלוננת על הפגיעה המינית באופן רחוב יותר אך המתלוננת אמרה לה שלא קרה דבר מעבר למה שהיא סיפה לה. העדתת אמרה שלמתלוננת היה קשה מאוד לספר לה את הדברים והיא הביעה חשש מניטוק מהמשפחה. המתלוננת אמרה לעדתה שקשה לה ללמידה ושיהיא עצובה בגלל שהנasm נעצר. העדתת אישרה שלא ראתה סימנים לאלימות פיזית בוגופה של המתלוננת אך הבדיקה שהיא במצבה וזקוקה לעזרה. העדתת צינה שהמתלוננת סיפה לה שהARIOUIS קרו אחרי פסח, בשבועו שאימה של המתלוננת ישבה שבעה והמתלוננת הייתה בבית. העדתת צינה שבזמן חקירתה במשטרת היא לא זכרה שזה היה בשבוע שאימה של המתלוננת ישבה שבעה, אך היא צינה שזה היה אחרי פסח.

העדת אמרה שלאחר שיחתה עם המתלוננת היא מסרה את הדברים שהמתלוננת סיפה לה לסגנית ולמרכז בית

התיק הרפואי

. 5. לטענת המתלוננת וכפי שעה מעובדות כתוב האישום השני, הנאשם נהג בה באליםות לארך שנים והוא נהга להגיע בשל כך לטיפולים רפואיים, שם לעיתים מסרה תירוצים שונים שלא מסבכים את האב לחבלות. בעניין זה הוגש ת/13- התיק הרפואי של המתלוננת ממנה עולה, כי:

א. ביום 27.06.2005 המתלוננת ביקרה בקופת חולים בעקבות חתך בראש- נעשתה לה הדבקה.

ב. ביום 21.11.2005 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והופנתה לאחות להוצאת תפירים/סיכות- בעקבות פצע פתוח בקרקפת.

ג. ביום 07.06.2006 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והתלוננה על כאבים באגן.

ד. ביום 05.08.2009 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והתלוננה שנחבלה באכזבות בכף יד ימין כתוצאה מנפילה. הרופא ציין שקיימת נפיחות והגבלה בתנועות.

ה. ביום 10.10.2009 המתלוננת ביקרה במכון הרפואי ונמצא, כי היא סובלת מכואיה בדרגה 2 בזרע יד ימין ומספר שלפוחיות.

ו. ביום 11.10.2009 המתלוננת ביקרה בקופת חולים בעקבות כויה באמה ימנית.

ז. ביום 03.01.2012 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והתלוננה שנחבלה בראש במהלך סגירת דלת המחסנית (כנראה הכוונה לדלת תא המטען של האוטובוס- נ.ג.). הרופא ציין שיש לה נפיחות נכרת בركה ימין, שריטה גדולה בركה ונפיחות באפרכסת ימי.

ח. ביום 03.01.2012 המתלוננת ביקרה במרכז הרפואי "מעיני הישועה" והתלוננה שנחבלה מדלת הזזה شمالית של אוטובוס.

מעצרו של הנאשם - אישום שלישי

. 6. מדבריו של ארקדי יויפית- שוטר ביס"מ לכיש עולה, כי ביום 22.06.2012 הוא נתקש לעכב את הנאשם בחשד לעבירות דין. העד הגיע למקום מגוריו של הנאשם ואשת הנאשם מסרה שהוא בכלל והסתימה שתיעירר סריקה בבית. במהלך הסריקה העד הבחן שדلت אחד החדרים נעלמה מבפנים, הוא הקיש בדלת ולא היה מענה. אחד השוטרים זיהה מהמרפסת תנועה בחדר המדויב והשוטרים הכויזו שם הנאשם לא יפתח את הדלת הם יפרצו אותה בכוח. השוטרים עטו בדלת מספר פעמים ולבסוף הנאשם פתח את הדלת מיזמתו וועכב לחקירה.

7. מדבריו של תומר בן חמו - שוטר ביחידת יס"מ לכיש עולה, שלאחר שהנאשם לא נעה לקריאות השוטרים לפתח את הדלת, העד בעט בדלת והוא נפתחה. העד שלל את האפשרות שהנאשם פתח את הדלת בעצמו ואמר שאם שוטר אחר אומר שכך היה, הוא טועה. העד נשאל האם "יתכן שדווקא העד טועה, והшиб שהוא בעצם עשה פעולה פיזית שגרמה לפתיחת הדלת.

8. מדבריו של איליה גלנטר - שוטר ביחידת יס"מ לכיש עולה, כי לאחר שהנאשם לא נעה לקריאות השוטרים לפתח את הדלת, השוטר תומר בן חמו דחף בחזקה את הדלת והוא נפתחה. העד הוסיף שכאשר השוטרים פתחו את דלת החדר הנאשם היה לבוש בגדי ספורט ולא בגדי ספורט והעד לא ראה אזניות או אמצעי שמע בחדר.

גרסת המתלוננת

ראוי להעיר כבר עתה, כי בעתCHKירתה של המתלוננת במשטרה, מספר פעמיים הפלילה את הנאשם, מספר פעמיים חרזה בה מההפללה ושוב חרזה והפלילה. במהלך CHKירתה הנגדית, גם שאמורתיה במשטרה הוגשו ללא הסתייגות, מובן שהאמורות לא הוגשו כראיה לתקנן.

על מנת לציר תמונה כרונולוגית נכונה של התנהלות המתלוננת בעת החקירה ובבית המשפט יבואו להלן בתמצית תוקן האמרות והעדות באופן כרונולוגי.

גרסת המתלוננת לפני הנטישה לח"ל

9. מאמרה הראשונה של המתלוננת מיום 26.06.2012 עולה, כי מאז שהיא הייתה בכיתה א' ועד כיתה ז', אחיה הגדל נג להפיט אוטה, לשפשף את איבר מינו על איבר מינה ועל חזה, כשהוא ערום, עד שהיא מגיע לפורקן. כשהיא הגיעו לכיתה ז' הנאשם החל לבצע בה מעשים מניניים ואמר לה שכלה האבות עושים זאת עם בניויהם ולכן לא התנגדה למשעיו. כשהיא הבינה שלא מדובר במעשים נורמליים בין אב לבתו, היא החלה לבכות ולהתנגד. בהתאם הנאשם קיבל את התנגדותה אך בהמשך החל לבצע בה את המעשים המיניים בכוח (עמ' 1 ש' 17 עד עמ' 2 ש' 28). הוא נג להרים אותה לחדר העבודה כשהוא ערום, להוריד את חולצתה, למשש את חזה, למצוות את חזה ולשפוף את איבר מינו בחזה עד שהוא מגיע לפורקן. לאחר מכן היה מכניס את איבר מינו לפיה בכוח, ומורה לה למצוץ אותו במשך שעה וחצי, עד שהיא מגיע לפורקן בשנית.

המתלוננת סיפרה שבסהר מצד האם נפטר בחודש אדר בשנת 2012, אימה לא הייתה בבית במהלך ימות השבעה והנאשם ניצל זאת וביצע בה את המעשים המתוארים לעיל במשך כל הלילה עד הבוקר. לדבריה, כשהיא הייתה עם הנאשם בחדר היא בקשה ממנו להפסיק את מעשיו אך הוא אמר לה "**עד שאני לא אגמר 3 פעמים אני לא עוזב אותך**" (עמ' 3 ש' 61-62). לדברי המתלוננת, הנאשם נג להכות אותה מאז שהיא ילדה קטנה, מספר פעמים היא אף נזקקה לטיפול רפואי בעקבות פגיעותיו, אך לא סיפרה שהוא הגורם לכך. המתלוננת ציינה שבחונוכה הנאשם היכה אותה עם חוט חשמל של פון וכחותה מכך נגרמו לה חבלות בראשה. המתלוננת פנתה למורה שלה ויחד הן נסעו לקבל טיפול רפואי ואמרו שהמתלוננת נחבלה מאטובוס. כשהמתלוננת שאלה את הנאשם מתי הוא יפסיק את מעשיו הוא השיב לה "**אני לא אפסיק עד שתתני לי את قولך**" (עמ' 5 ש' 142).

כשהמלוננט אמרה לנאם שתחשוף את מעשו הוא אמר לה "אם תספר את זה אני אשלח אותך עוד פעם **לבית החולים**" (עמ' 5 ש' 146), מיד לאחר השיחה עם הנאם המטלוננט פנתה למרכזה ה... וסיפרה לה שהנאם מכח אותה מאז שהיתה ילדה קטנה. המרכז דיברה עם הנאם, הכריחה את המטלוננט לחזור לבית והנאם היכה אותה שוב מכיוון חשפה את מעשו. לדבריה, בשלב זה היא עדין לא חשפה את התקיפות המיניות של הנאם מכיוון שחששה שישליך אותה מה....

תקופה קצרה לאחר פסק המטלוננט הייתה ב"שבת חופשה" בבית וכשהיא חזרה ל... היא חשפה את מעשו של הנאם בפני הסגנית של ה.... המטלוננט ציינה שהנאם אמר לה שהיא צריכה לגחל את ערמותה ואם היא לא תעשה זאת הוא ייכה אותה. לדבריה, היא לא עשתה זאת בתקווה שזה ימנע ממנה להמשיך לבצע בה את מעשו ובכל פעם שהוא ייכה אותה. לדבריה, הנאם היה מכח אותה בכל גופה. לדבריה הנאם נוגה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מיניה **"עד שגם לי היה יוצא דבר כזה כמו ג'לי כזה"** (עמ' 3 ש' 86- עד 4 ש' 92).

המטלוננט תיארה שהיתה בוכה כשהנאם היה מבצע בה את המעשים המתוארים, והוא מכאייב לה כשהיא מחדיר את אצבעותיו לאיבר מיניה. המטלוננט אמרה **"עד שלא יצא לי השקוף הזה הוא לא משחרר... זה כאב לי הוא לא מרחם"** (עמ' 6 ש' 198-195). המטלוננט נשאהה האם הנאם נגע גם בישבנה והшибה בשלילה (עמ' 7 ש' 202-201). המטלוננט תיארה אירוע אלים נוסף, בו הנאם שפרק על ידה מרך חם מכיוון שהוא לא היה לטעמו. המטלוננט ציינה שהיא חושבת שאימה ידעה על מעשו של הנאם מכיוון שהוא מתחיל את מעשו כשאימה הייתה יצאת מהבית, והאם הייתה חוזרת לבית מספר דקות לאחר שהנאם היה מסיים את מעשו. כשהמטלוננט ניסתה לספר לאם על מעשי המינים של הנאם, היא לא האמינה לה ואמרה לה שהיא מציאה סיפורים כפי שסיפרה על אחיה (עמ' 4 ש' 107-108).

10. בamartha השניה של המטלוננט מיום 28.06.2012, המטלוננט תיארה את פגיעותיה האלימות והמיןיות של הנאם כפי שתיארה באמירה הראשונה ותיארה אירוע נוסף בו הנאם נכנס למקלחת כדי לסייע לה את הגב, הוא הוריד את בגדיו, הורה לה לרכון על ארבע והכנס את איבר מינו לפיה הטבעת שלה. לאחר האירוע, היא סבלה מעיצירות במשך שבועיים, היו לה כאבים ויצא לה דם מפי הטבעת. המטלוננט אמרה לחוקרת שהיא לא רצתה שידעו זאת ב... מכיוון שהיא חוששת שאם ידעו "שהיתה חדרה" ישלכו אותה מה... (עמ' 5 ש' 1-16). המטלוננט ציינה שלא סיפרה זאת באמירה הראשונה **"כי אני לא ידעת שhai לא מעבירה את זה ואת אמרת לי שכל מה שפה את לא מעבירה"** (עמ' 10 ש' 14-17).

המטלוננט סיפרה שלאחר שהנאם מסיים את מעשו הוא מנגב את איבר מינו **"בנייר סופג כמו נייר טואלט גדול כזה, הניר הזה נמצא בחדר העבודה כי זה לעובודה שלו, אסור שהידיים שלו יהיו רטובות"** (עמ' 6 ש' 12-10). המטלוננט פירטה את הטיפולים הרפואיים שהיא קיבלה בעקבות התנהגוותו האלימה של הנאם. לדבריה, היא זכרת שהיא במרפאה 4 פעמים- פעם אחת עשו לה תפירים בראש מכיוון שהנאם זרק עליה כסא, פעם אחרית- בשמחת תורה- היא הגיעו עם כויה ביד מכיוון שהנאם שפרק על ידה מרך שלא היה לטעמו ועוד שני מקרים בהם הנאם היכה אותה בראש באמצעות מטאטא ונפתח לה הראש.

11. בעקבות הودאות החלקיים של הנאם ביום 01.07.2012, המטלוננט נחקרה ביום 03.07.2012. המטלוננט שללה את האפשרות שהיא ביקשה מהנאם הגיעו בה או בפי הטבעת שלה או שהיא ביקשה ממנה להכנס את

אצבעה לפי הטענתו שלו, לדבריה "... אני בכלל לא רציתי שהוא יגע בי עובדה שהוא היה נוגע בי הינו בוכה, לפעם הינו בוכה מתי שהוא נוגע בי ולפעמים אחר כך" (עמ' 2 ש' 39-40). המתלוונת שללה את האפשרות שהיא לוקחת אותה למקלהת גזר ומ לפפון ואמרה "... מה אני יעשה עם זה באם בטיה". המתלוונת אישרה שראתה את איבר המין של הנאשם. המתלוונת ציינה שבאיור שקרה במקלהת הנאשם הכנס הכניס את איבר מינו לפי הטענתו שלה ולא את אצבעו אך ד"קה ואמרה "אני לא רأית אני הרגשתי" (עמ' 2 ש' 49-54 ו- עמ' 3 ש' 72-73). לאחר שהחוקרת הסבירה למתלוונת שלאייר המין של הגבר יש שני מצבים - המתלוונת אמרה שברוב הפעמים איבר מינו של הנאשם היה "במצב רגיל" וכשהוא נכנס למקלהת באותו אירוע איבר המין שלו היה "ישר כמו סרגל" (עמ' 3 ש' 71-63).

לדברי המתלוונת היו מקרים בודדים (פעמים בשבוע ועודليل אחד) שהנאות הכנס את אצבעותיו לפי הטענתו שלה.

12. ביום 12.07.2012 המתלוונת פנתה לעובדת הסוציאלית ע. (להלן: "העו"ס) יחד עם אימה וחזרה בה מהתלונה.

המתלוונת אמרה לעו"ס שהיא בדתה מליבה את טענותיה נגד הנאשם. כשהאו"ס אמרה לה שזה לא סביר שתיאור ברמת פירוט כזו הוא שקרני, המתלוונת השיבה שהיא שיקра מכיוון שגורמים ב... הבטיחו לסייע לה לעשות גשר בשניים וזה החלום שלה. המתלוונת טענה שהפסיכולוגית ת. המציאה את סיפור הפגיעה. שנאמר לה שהנאות הודה חלקית בביצוע העבירות, היא השיבה שהוא מtower לחץ (ת/11).

13. בעקבות דבריה של המתלוונת לעו"ס, המתלוונת זומנה למתן עדות במשטרה ביום 23.07.2012 (ג/14). המתלוונת אישרה שהוא שוחרה עם העו"ס. אמרה לה שהיא בדתה את טענותיה כלפי הנאשם מליבה אך ציינה שהיא אמרה זאת מכיוון שהיא חששה ש"יעיפו" אותה מהבית. (עמ' 1 ש' 8-5). המתלוונת נשאלת מספר פעמים במהלך החקירה האם טענותיה כלפי הנאשם אמיתיות או שקרים והשיבה שככל הטענות אמיתיות. (עמ' 1 ש' 10-9, עמ' 2 ש' 37-35). המתלוונת ציינה שאח שלה הקטן אמר לה שהיא את הנאשם בכלל ולכן רוצה לבטל את התלונה ושהנאות יחוור לבית. המתלוונת שללה את האפשרות שימושו עלייה או בקש ממנה לבטל את התלונה אך ציינה שהוא רוצה לבטל את התלונה מכיוון שהוא חשש שאם הנאשם ישאר בכלל יסלקו אותה מהבית (עמ' 2 ש' 44-50).

رس"ר ליאת בכיר שחקירה את המתלוונת ציינה במצויר (ת/8ג) שהמתלוונת הגיעה לגביית העדות יחד עם אח שלה א. שהמתין מחוץ לחדר בו נגבתה העדות. בסיום מתן העדות, המתלוונת אמרה לחוקרת שתגידי לאח שלה שהמתלוונת ביטלה את התלונה, העודה אמרה לא. שהמתלוונת מסרה עדות ביטול על התלונה, הוא אמר לעדה "תיה" ברירה" ולהן.

14. בעקבות פנייתה של המתלוונת לפרקטיות בבקשת לבטל את תלונתה נגד הנאשם, המתלוונת זומנה למתן עדות במשטרה ביום 22.08.2012 (ג/15).

המתלוננת טענה שהיא ראתה את המיעשים המיניים שהוא "יחסה לנאשם בסרט כחול (עמ' 1 ש' 9-1) והחלטתה להעליל על הנאשם על מנת שהוא יעריך אותה. לדבריה, את האירועים האלימים היא המציאה בהתאם למסמכים הרפואיים שלה (עמ' 2 ש' 30-25).

המתלוננת טענה שאחת מחברותיה הביאה את הסרט הכחול ל... והן צפו בו באחד החדרים לפני ארבע שנים. המתלוננת לא זכרה מי החברות הייתה אליה, באיזה חדר הן צפו הסרט ומתי בדיק זה קרה (עמ' 2 ש' 19-20, 43-44). המתלוננת שללה את האפשרות שאימנו עליה או ביקשו ממנה לבטל את התלונה. המתלוננת נשאלת מי נתן לה את הרעיון לספר שהיא ראתה הכל בסרט כחול והשיבה "אני"omid אמרה שהיא לא שמה לב לשאלת (עמ' 2 ש' 47-50).

15. בהמשך לניסיונה של המתלוננת לחזור בה מטענותיה, היא שולחה לבית המשפט מכתב ביום 18.03.2013, בו נכתב שת הפסיכולוגיה של ה... היא שהזימה למטלוננת להפליל את הנאשם. לדבריה, היא נשלחה לפגישות עם ת. מטעם ה... ושיתפה אותה בפרטיהם מחייה. ת. אמרה לה שם היא תגיד מה שת. אמרת לה להגיד, המתלוננת "תצליח להיכנס" לרווחה ותקבל גשר לשור השוניים בחינם. לדבריה, ת. נתנה לה לשותות כדורי בתחילת כל פגישה, למדעה אותה להגיד את כל הטענות שהמתלוננת טענה נגד הנאשם ואמרה לה שהיא לא יכולה לחזור לבית מכוון שמשפחתה שונאת אותה. כאשר המתלוננת הבינה שת. שיקра ומשפחתה לא שונאת אותה, היא פנתה לע. (העו"ס) ואמרה לה שהיא הייתה תחת השפעת כדורים וכל מה שטעה כלפי הנאשם הוא שקרים. לאחר מכן ת. הציעה לה 200 ₪ והמתלוננת שוב שיקра ואמרה שככל טענותיה נגד הנאשם אמיתיות.

גרסתה של המתלוננת לאחר ששבה מחו"ל

בדיוון שהתקיים ביום 24.11.2013 דיווחה ב"כ המשימה, כי המתלוננת עזבה את הארץ ביום 21.05.2013 ועל כן לא ניתן להתחילה בשמיעת עדותה.

16. כאשר המתלוננת שבה לארץ היא נחקרה במשטרת ביום 13.02.2014 בחשד לשיבוש מHALCI משפט. לדבריה, היא טסה לחו"ל בשל בעיות שהיו לה עם בחור עברי שהכירה. לדבריה, היא יצרה קשר עם ש.ב. דרך האתר של "ישיבת מנורה" ברוסיה (עמ' 2 ש' 13-17).

כשנאמר למטלוננת שיש בידי החוקר מידע שאין תואם את דבריה, היא חזרה בה ואמרה שהיא לא מכירה את ש.ב. והוא הבהיר אליה מספר חסוי והציג לה לטוס לחו"ל. כשהיא שמעה את הצעתו היא הינה שמשיחו מהמכרים שלה תכנן את זה והוא חושדת שאחיו של הנאשם, א'. מעורב בעניין (עמ' 2 ש' 18-35). בערב המתלוננת נפגשה עם ש.ב. ומסרה לו את הדרcum שלה. ביום ראשון הם טסו יחד לבלגיה ומשם לצרפת. לדבריה, בהתחלה היא לא יצרה קשר עם המשפחה שלה. היא הייתה בסמינר במרסיי ויום אחד מנהלת הסמינר ניגשה אליה ואמרה לה שהיא חוזרת לארץ. המתלוננת סירבה לדבר על ש.ב. וביקשה מהחוקר שלא יציר את שמו (עמ' 3 ש' 80). המתלוננת צינה שהיא דואגת לנאשם ולכן היא החלטה להגיד שלא קרה כלום ושישחררו אותו (עמ' 4 ש' 89-90).

החוקר הסביר למטלוננת שגם אם היא תחזור בה מהטלונה, ההליך הפלילי נגד הנאשם ימשיך להתנהל. החוקר אמר למטלוננת שעדייף לה לדבוק באמת ושהוא אינו מבטיח לה שזה ישנה את גורלו של הנאשם אך זה עדיף מהשקר.

המתלוננת שללה את האפשרות שהוא מפחדת מאחיו של הנאשם אף צינה שהוא חוששת לשולמה של אימה שהחלה בהליך גירושין ואם ההליך יסתום במאסרו של הנאשם, אחיו של הנאשם ירצה להתנקם בה.

17. באמירתה של המתלוננת מיום 13.02.2014 (נ/10) המתלוננת צינה שהוא סירה לאח שלה על הצעתו של ש.ב. לטוס לחו"ל, והוא אמר לה **"את יכולת לנטווע, תסמכ עלי"** (עמ' 4 ש' 106). המתלוננת הוסיפה שימושה עצמה כעמדה שהיא הייתה בחו"ל, ושאינה יודעת שהיא עברה תאונת דרכים בחו"ל מבלי שהמתלוננת סירה לה (עמ' 5 ש' 131-134).

המתלוננת צינה שכאשר היא הייתה בביתו של א. אחיו של הנאשם, היא אמרה שהחלום שלה הוא לטוס לחו"ל וכן היא חושדת שהוא דאג לכך שהיא תטוס.

המתלוננת נשאה האם היא מוכנה להטעמתם עם ש.ב. והשיבה **"בשם פנים ואופן לא. אוי לא מוכנה לראות אותו"** (עמ' 6 ש' 167-168).

18. בראשון שנערך למתלוננת בפרקיליטות ביום 19.02.2014 (מ/1), המתלוננת אמרה שככל טענותיה לגבי מעשיו של הנאשם הן נכונות וכל הטענות שהוא העלה במשפטה על מנת לבטל את התלונה נגד הנאשם. הן שקריות. המתלוננת אמרה שהמכתב שהתקבל בבית המשפט ביום 18.03.2013 נכתב בכתב ידה אך דודתה ר. הכתיבה לה מה נכתב בו - וכל מה שנכתב בו הוא שקרי. המתלוננת ביקשה שבני משפט הנאשם לא ידעו על התפתחות ההליך המשפטי מכיוון שהוא פוגע בה.

המתלוננת סירה שלآخر הגישה את התלונה וזרה מה..., אחיו של הנאשם חיכו לה בבית ואמרו לה מה להגיד לעו"ס על מנת לבטל את התלונה.

עוד סירה שניים ראשון אחיו של הנאשם שי. וא'. הגיעו לביתה על מנת לוודא שהוא לא תגש תלונה על ש.ב. (שלקח אותה לחו"ל). לדבריה, אחיה XXX כעס עליה מכיוון שהיא התלוננה על הנאשם ולא המתלוננה על ש.ב. שהוא אדם זר. המתלוננת אמרה שהוא חושט מאחיו של הנאשם - שי. וא. לדבריה, يوم אחד ש. התקשרטלפון בบיתה ו אמר לה שהמצבה שלה כבר מוכנה.

19. בעודותה בבית המשפט התייחסה המתלוננת לעניין זה וסירה כי לאחר שהיא הגישה את התלונה נגד הנאשם, אחיו של הנאשם התקנסו בביתה וקיבלו החלטה ביניהם שהמתלוננת תבטל את התלונה. הם אמרו לה להגיד שהיאלקח כדורים ושהיא המציאה את הסיפור נגד הנאשם כדי לעשות גשר בשניימ. יומיים לאחר מכן המתלוננת פנתה לעו"ס שב..., יחד עם אמא שלה וביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשם. המתלוננת הופנתה לתחנת המשטרה, שם היא סירה לחוקרת, בגין לדברים שהיא סירה לעו"ס, כי הפגיעה המינית והפגעה הפיזית על ידי הנאשם אכן קרו. המתלוננת תיארה בבית המשפט כיצד ובאיזה אופן התרחשו הפגיעה המינית והפיזיות, כפי שתיארה באמורותיה במשטרת.

המתלוננת סירה שהנאים נוג להחדיר שתי אצבעות לאיבר מיניה ופעם אחת החדר שלוש אצבעות וזה כאב לה יותר. לדבריה, הנאשם היה מכך שיצא מהגוף שלה **"ג'לי צזה, Caino היה צריך לחייב עד שזה יצא לי בשבי"**.

לסימן" (עמ' 145 ש' 13-14).

כשהמלוננת נתקשה לתאר את תחושתה כשהנאשם החדר את איבר מינו לפיה, היא אמרה "זה דבר מגעיל, ולא הבנתי איזה עוד תחושה יכולה להיות חוץ מזה שהוא דבר מגעיל... יצא לי כמה פעמים שהוא טפטף אליו לפה... וטעם מגעיל". לדבריה, הנאשם נהג להגיד לה שאם הוא לא גומר שלוש פעמים "אין מצב שהוא מסתיעם". המתלוננת סיפרה שוב את אירועי הפגיעה במקלהות ובימים בהם אימה ישבה שבעה.

המתלוננת סיפרה שבשנים הראשונות הפגיעה היו קלות יותר ובמשך הן נעשו קשות יותר (עמ' 150 ש' 17-13).

המתלוננת סיפרה שהיא חזרה בה מהגשת התלונה מכיוון שהיא חששה שיגרשו אותה מהבית ולא יהיה לה איפה לגור (עמ' 163 ש' 9-18). המתלוננת אמרה שהיא התפרצה באחד הדיונים בבית המשפט וטענה שהנאשם לא ביצع את המעשים שהוא "יחסה לו", מכיוון שהיא שמעה שהנאשם הוכה בכלא ושאין לו אפשרות להתפלל שם, וכולם לחצו עליה לבטל את התלונה (עמ' 163 ש' 23-31).

המתלוננת אמרה שמכנים אותה "דמיונית" מכיוון שהדברים שהיא מספרת נשמעים למשפחתה הווים היוות והיא מגיעה משפחחה חרדיות. לדבריה, הכנוי "דמיונית" נולד כאשר היא סיפרה לאימה על מעשי של אחיה קליפה. המתלוננת נשאה מה גرم לה לחזור בה מטענה באמרה האחורה שהנאשם לא ביצע את המעשים שייחסה לו והшибה, שהחוקר במשטרה הסביר לה שגם אם היא טוענת שהנאשם לא ביצע את המעשים שייחסה לו הוא עדין יכנס לכלא. העודה נשאה- האם היא הייתה משנה את עדותה אם היא הייתה יודעת שהוא יכול לשפר את הסיכומים טענה זאת גם בעבר. המתלוננת ציינה שהairoע במקלהות היה בשנה האחרונות לפני מעצרו של הנאשם ושלא יכול להיות שהairoע התרחש לפני שנתיים. המתלוננת נשאה, מודיע אם כך, היא אמרה לprof'jis שבדק אותה שהמקרה במקלהות היה לפני שנתיים והшибה שהיא לא זכרת שהיא לו את זה.

כשנאמր למתלוננת בחיקירתה נגדיתisha-01/03 הוא יום ג' והוא תאריך רחוק מחייבה ולכן לא יתכן שהיא הייתה בבית באותו יום, היא השיבה שטילקו אותה מבית הספר מכיוון שחויבו שהיא לлечה למסיבת חג המולד וביום שנחבלה היא הייתה אמורה לחזור לבית הספר. לדבריה, לאחר שהיא קיבלת טיפול רפואי היא שבה לבית הספר (פרוטוקול מיום 09.03.2014 עמ' 246 ש' 3-16). המתלוננת נשאה האם הנסעה לחו"ל עם ש.ב. הייתה מזומתה והאם קרו אירועים חריגים במהלך הנסעה והшибה "**היה קטע שהוא נגע بي בבית מלון זהה**". כההמלוונת התבקשה לפרט כיצד באיזה אופן ש.ב. נגע בה, היא השיבה "**זה לא בדיק היה נגעה, זה היה חדרה. היה חדרה... חדרה של האיבר מין שלו אליו... לאיבר מין שלו**". (פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 275 ש' 14-6) בהמשך המתלוננת ציינה שהדברים נעשו ללא הסכמתה (ש' 31). המתלוננת אמרה שהיא סיפרה זאת לליiat החקורת ובפרקליטות. בהמשך היא אמרה שיתיכון שהיא סיפרה גם לאח שלה XXX, אך היא לא זכרת את זה באופן ספציפי. העודה שללה את האפשרות שסיפרה לאנשים נוספים. כשנאמר לה שבדין בבית משפט השלום, היא אמרה שהיא סיפרה על כך גם לאמא שלה היא אמרה שהוא לא נכון ושhai לא יודעת למה היא אמרה את זה שם (פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 281 ש' 11 עד עמ' 283 ש' 16). בהמשך, אמרה המתלוננת שהיא זכרת בוודאות שהיא סיפרה על מעשו של ש.ב. לאחיה XXX (פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 286 ש' 28). המתלוננת שללה את האפשרות שהיא סיפרה לאXXX ש.ב. שם אותה על המיטה, שפשף את איבר מינו בין זהה ולאחר מכן הכנס את איבר מינו לפיה, ואמרה "**על מה... אתה מדבר?... עט ב. היה רק חדרה**" (הכוונה לש.ב. - נ.ז. פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 289 ש' 9-17).

مشקרת והשiba "אין לי על מי לכסות עכשו אז למה שאינו לא דבר חופשי?". המתלוונת אמרה שהוא לא התלוונה על ש.ב. מכיוון שהוא לא רוצה לראות אותו. לדבריה, יש פערים ענקיים בין מה שהנאשם עשה לה לבין מה ש.ב. עשה לה מכיוון ש מבחינתה מה ש.ב. עשה הוא ניסיון לאונס ובמה ש.ב. הוסיף "כל הדתיים יש להם את אותו מחלת... אני מבחינתך זה מה שחוויתי" (עמ' 292 ש' 6-10). המתלוונת נשאה ע"י ב"כ הנאשם כיצד יתכן שכל האנשים שהיו בסביבתה לטענתה הגיעו בה ובתגובה המתלוונת בכחה וצינה שיש גם הרבה אנשים טובים שעוזרו לה.

20. בשל הودעת טקסט/מסרון שלחה המתלוונת לתובעת, בה הביעה את רצונה לבטל את התלוונה, זמנה המתלוונת לבקשת ההגנה למתן עדות נוספת בבית המשפט. המתלוונת התייחס להודעה שלחה וציינה שהוא אמרה שהוא רוצה לבטל את ההליך המשפטי השני שמתנהל - ההליך נגד ש.ב., מכיוון שהוא מפריע לה בשידוכים, וכי התובעת אמרה לה שלא ניתן לבטל את ההליך. המתלוונת הסבירה שההליך הנוכחי נגמר מבחינתה אך ההליך השני עדין מתנהל. שכן ברגע שהוא אומרת לבחור שהוא בא מכך הlixir משפטית זה מרתיע אותו ומפריע לה לשידוכים. העודה הדגישה שהוא לא אמרה שהוא חוזר בה מהטענות שלא נגד הנאשם אלא שהוא רצתה להפסיק את ההליך המשפטי (פרוטוקול מיום 08.01.2015 עמ' 425 ש' 2-5).

גרסת הנאשם בחקירה במשטרה

21. באמרתו הראשונה של הנאשם במשטרה (ת/ז מיום 26.06.12), הנאשם טען שהמתלוונת בדתה את טענותיה כלפיו על מנת שייעברו אותה למשפחה אומנת וכך היא תקבל כסף לכל צרכיה. לעומת זאת, בשנה האחרון המתלוונת סיירה בבית שהוא שמעה מחברותיה, שהעלילו סיפורים על האבות שלהן, שהעבירו אותו למשפחות אומנות וטוב להן (עמ' 2 ש' 44-38). הנאשם סיפר שלפני כחודש המתלוונת דיברה איתו בטלפון ושאלה אותו: "אבא, עד متى?" והוא לא הבין על מה הוא מדברת וכן השיב לה "עד שיבוא המשיח" (עמ' 3 ש' 64-59). כשהנائب נשאל האם היכה את המתלוונת אי פעם, השיב "לא. אני לא זוכר. אם היה תזכיר לי שהיכית אותה אז אולי, מאיפה אני יודע, עכשו לא עולה לי לראש". הנאשם נسئل האם היה בין לבני המתלוונת מגע פיזי והשיב שלא. הנאשם חחש את כל טענותיה של המתלוונת, וטען שהמתלוונת סובלת מהיזות ועל כן מבוססות טענותיה.

22. ביום 01.07.2012 בשעה 15:30 הוגש נחקר על ידי השוטר שי יאסו- החקירה לא הוקלטה ולא תומלה. מהמצר שכתב החוקר יאסו עולה, כי הוא שוחח עם הנאשם ביחידות בחדר מ.ט. ואמר לנائب שכל הממצאים מוכיחים את החשדות נגדו וחשוב שהנאשם יספר את האמת. כמו כן, ציין בפני הנאשם את החשיבות ההלכתית שבהודהה בחתא, באמ ביצוע אותו. לדבריו, הנאשם החל לבכות, הnick ראשו על השולחן וסיפר לו שבמעבר הוא נגע במתלוונת- הכנס אצבע לישבנה, ליטף את איבר מיניה כשביהם לבשו תחתונים וליטף אותה בחזה. לדבריו, הנאשם אמר לו שהמתלוונת ביקשה ממנו לעשות זאת והוא ענה לבקשתה. הנאשם טען שהמתלוונת ביקשה ממנו להכנס את אצבעה לישבנו אך הוא לא הסכים. לדברי החוקר, הוא הסביר לנائب מספר פעמים שלא מובהח לו כלום בכך שהוא יספר את האמת והנאשם אמר את הדברים מרצונו הטוב והחופשי. החוקר הוסיף שהנאשם שאל אותו האם גם בנותיו הננספות נחקרו, וציין שאיתן לא היה כלום, רק עם המתלוונת.

23. בשל טענות ב"כ הנאשם סבב נסיבות גבייה האמרה על ידי החקור שי יאסו, העיד החקור יאסו בבית המשפט. מעדותו עולה, כי ביום 01.07.2012 בשעות הצהרים הנאשם הובא למשרדו והוא שוחח איתו על המקרה. העד הוביל את הנאשם לחדר שיש בו אמצעי הקלטה על מנת להקליט את השיחה ביניהם. העד אמר לנאשם שכוכונתו לשאול אותו מספר שאלות לגבי המקרה אך הוא אינו חייב לענות עליו, ואם הוא לא יענה זה יכול לשמש כראיה נגדו בבית המשפט. לדברי העד, בשלב מסוים הנאשם הוריד את רأسו, החל לבכות ומספר לעד שהוא נגע במתלוננת במספר הזדמנויות, כפי שהעד תיאר במסמך.

מספר דקות לאחר שיחתו עם הנאשם, העד כתב את המזכיר שמסכם את השיחה ביניהם (מוסמן ת/1). העד אמר שהוא לא זכר מדוע השיחה שלו עם הנאשם לא הוקלטה, אך הייתה לו כוונה להקליט אותה, שכן עבר לחדר בו יש הקלטה על מנת להקליט את השיחה.

העד העיד, שהוא חוקר ותיק והוא יודע מה מותר ומה אסור לו לעשות במסגרת החקירה, הוא רצה להוציא מהנאשם את האמת בדרכים חוקיות בלבד, בלי לחצים או אמצעים פסולים אחרים. העד ציין שהוא התרשם שהנאשם טען ורוצה לפרק את שלל ליבו ולכן הוא ניסה הגיע לחקר האמת באמצעות החיבור של הנאשם לדת.

24. מיד לאחר שהנאשם נחקר על ידי החקור יאסו, הוא נחקר על ידי החקירה מיריכהן (ת/2 מיום 01.07.2012 בשעה 16:55) – החקירה הוקלטה ותומלה.

הנאשם המשיך בהודאותו החקלאית ומסר פרטים נוספים על פגיעותיו במתלוננת. הנאשם סיפר שפעם אחת הוא נגע עם האצבע בישבנה של המתלוננת על פי בקשתה, בפעם אחרת ביקש מהתלוננת לבוא אליו מעבר בין הממ"ד לחדר האורחים "רציתי אני לגעת בה, למשש אותה... רציתי להתעסק בחזה שלה והוא לא רצחה". הנאשם אמר שהוא נגע בפי הטעבת של המתלוננת כחמש פעמים והדגים כיצד הכנס ס-2 ס"מ מאצבעו לפי הטעבת שלה.

הנאשם טען שהמתלוננת הייתה באה אליו ערוםה ומפתחה אותו ומכוון שהוא ראה אותה כ"ילדה מסכנה שככלך רצחה", הוא הסכים לכך. הנאשם סיפר שהפעם האחורה שהוא נגע במתלוננת הייתה לפני שנה (עמ' 3 ש' 47-48). בהמשך אמר, שהוא החל לגעת במתלוננת כשהיא הייתה בת 14 וזה נמשך כחצי שנה – שנה (עמ' 3 ש' 64).

הנאשם הודה שהוא נגע באיבר מינית של המתלוננת מעל תחתונית, נגע בחזה מעל בגדי ובפעם אחרת נגע בחזה מתחת לבגדיה. הנאשם הכחיש את טענת המתלוננת שביצע בה את המעשים הנ"ל במשך תקופה ארוכה, בכל שבט כשהיא הייתה חוזרת לחופשה בבית מה.... הוא הכחיש שבאחד הפעמים נכנס אליה למקלחת, סיבן את גבה, הוריד את מכנסי, ביקש ממנה לשפט על ברכיה והודיע את איבר מינו לפי הטעבת שלה.

הנאשם נשאל מדוע לטענותו המתלוננת המציאה חלק מהדברים והשיב "**כי העלהה עצמה בדמיון מה יכול להמשיך לקרוות**". הנאשם אמר שהוא לא זכר שהוא היכה את המתלוננת עם כבל של פן ואולי זה קרה כשהוא שתי אלכוהול או כשהוא קם משינה (עמ' 4 ש' 106-108).

הנאשם טען שאינו זכר את מקרי האלים הנוספים וציין שכשהוא " יוצא מהכלים" הוא לא זכר את מעשיו. לגבי טענת המתלוננת שהנאשם שפרק על ידה מrank חמ מקוון שלא היה לטעמו, הנאשם אמר שהמתלוננת רצתה להעביר סיר עם מרק לפטלה והמרק נשף עלייה. הנאשם נשבע שהוא לא נגע במתלוננת ביום השבעה, בהמשך אמר

"אולי היה תביא לי פרטים שניהה פנים מול פנים, אני לא זוכר. אם היא בוטחה שהיא הייתה בחדר, אז זה רק תחת אלכוהול היחי" (עמ' 6 ש' 182-181). הנאשם התעקש שמדובר לא הוריד תחתונו בפני המתלוונת (עמ' 7 ש' 192) אך בהמשך כשנשאל האם המתלוונת מצאה את איבר מינו, השיב "יכול להיות שכן, אבל תחת השפעת אלכוהול שני רדום כבר" (עמ' 7 ש' 205). הנאשם נשאל מדוע שיקר בחקירתו הראשונה והשיב שלא פחד על עצמו אלא על כבוד משפחתו. הנאשם הוסיף שהוא החליט בספר את הדברים "כי עשית טעות. חשבתי שהפוליגרפ טפס אותו והעו"ד אמר לי סתום אתה גילית. הוא לא אמר סתום גילית, אמר שהפוליגרפ לא מחיב שהוא מגלה הכל מדויק במידה אחות. אמרתי לו שכבר גיליתי אמר מזרום עשה מה שאתה רוצה". הנאשם הוסיף "באתי לשוי (הכוונה לשוי יאסו החוקר) ובכיתו אמרתי לו שאני אומר את כל האמת". (עמ' 9 ש' 296). הנאשם אמר לחוקרת מספר פעמים שהוא מתכוון להתאבד והוא מתחרט על הכל. הנאשם נשאל מה הוא הרגש כשהוא החדר את אצבעו לאייר מינה של המתלוונת והשיב "לי זה לא עשה כלום אבל בפעמים שרציתי הייתי כבר יחסית עירני ומגורה, הייתי מרגיש שבא לי לחבק ולנשק. שנגעתי לה בחזה ובאיבר המין, איבר המין שלו היה מסריח, שנגעתי בחזה התגריתי, זה היה עשה לי טוב".

25. يوم 01.07.2012 בשעה 21:30, לאחר חקירת הנאשם בפני החקירה מيري כהן, הנאשם נשלח לבדיקה רפואי ואמր לרופא שהוא הודה במעשים שהוא לא עשה (נ/16).

26. יומיים לאחר מכן התקיים עימות בין הנאשם לבין המתלוונת, במסגרתו חזר בו הנאשם מהודאותו (ת/4). במסגרת העימות, המתלוונת הטיצה בפניו של הנאשם באופן מפורט את המעשים שביצע בה כפי שתיארה באמורויותיה ובעדותה בבית המשפט, הנאשם מנגד אמר שטענותיה שקריות.

ה הנאשם טען שהוא מכיוון שהוא ראה שכולם נגדו וכך החליט להודיע ולהתאבד. בהמשך אמר "... **ULK** דברים לא הודיע גם אם אני יודה לא יקבעו אותו בחלוקת של חרדים אבל זה לא אומר שעשיתי את זה".

ה הנאשם נשאל מדוע אמר בחקירתו שהמתלוונת ביקשה ממנו שיוכנס לה אצבע לפי הטעעתו, והשיב "**זה סתום הוסיף לך דברים שכן קוברים בקשר לישראל**".

ה הנאשם הזכיר מספר פעמים את רצונו להתאבד ואמר למATALONNET "את יכולה להתחרט". המתלוונת השיבה שהוא שוקלת אם להמשיך לדבר בגל רצונו של הנאשם להתאבד. הנאשם שאל את המתלוונת האם היא רצתה להתאבד וכשהשיבה בחשוב, הנאשם אמר לה "**בואי ניתן לך ייחד ונפרד מהמשפחה ושנינו נתאבד**".

המתלוונת נשאלת האם היא ביקשה להכנס אצבע לפי הטעעת של אביה, והשיבה "**לא, אין זו מגעיל**", כתגובה לכך הנאשם אמר "**כל זה היה החיים שלי ביחיד איתה הלכתי בראש איתה לפני ההתאבדות שלי**".

המתלוונת תיארה את מעשי האלימים של הנאשם כלפיה. כשהנהיגו נשאל האם הוא הכח את המתלוונת הוא השיב "**אני קמתי משינה ואמרתי לך שם אני קם משינה ואני תחת אלכוהול, אני לא זוכר**".

.ב. **פרשת ההגנה**

הנאשם העיד בבית המשפט שבנותיו הגדלות, לרבות המתלוונת, למדו ב... והוא חזרות לבית פעם בשבועיים-שלושה, בחגים ובחופשיות. לדבריו, הן היו חוזרות לבית ביום שישי וביום ראשון בשעה 00:08 הן כבר היו יוצאות מהבית. הנאשם ציין שבכל יום הוא קם מוקדם להתפלל, חוזר לבית בשעה 08:00, עובד בבית עד השעה 09:00 ואז הולך לכלול עד שעה 00:16 ולכן ביום ראשון הוא בדרך כלל לא פוגש את הבנות כלל. הנאשם נשאל מה דעתו על כך שהמתלוונת נקראה "דמיונית" בקרב בני הבית והшиб "דמיונית זה יכול להיות אפילו בשבייה מחמאה". הנאשם ציין דוגמאות לשיפורים דמיוניים, לדבורי, שהמתלוונת סיפרה: חברות שלה ב... מכניות את ידן מתחת לבגדיה ונוגעת "באיבר שלה". כאשרתו פנתה ל... בעניין, המתלוונת הודה שהיא שיקרה; כשהبني המשפחה נסעו לאירוסין של אחינו והמתלוונת נשארה עם אחיה הקטנים בבית, היא התקשרה אליהם ואמרה שעכון פרץ לבית, לקח מגהץ ורצה לשחרף אותם ואז הילדים הקטנים לקחו את הטלפון ואמרו להם שהוא משקרת; לדבריו, המתלוונת נהגה לספר לנאים שהוא, נפגשת עם חברים מהם נסועים על אופניים ומעשנים סיירות. يوم אחד המתלוונת הגיעה לבית עם קופסת סיירות על מנת להמחיש את סיפורה והנאשם אמר לה "**בואי נראה אין את מענת**" והמתלוונת ניסתה לעשן והתחליה להשתעל; וכי המתלוונת נהגה לספר שיש לה חברים וחברות ולאחר מכן אמרו את דבריה הם היו מגלים שזה שקר.

הנאשם נשאל מדוע ביקש מהמתלוונת שתעشن והшиб "**אני יודע שהוא ילדה דמיונית... היא באה עלי עם איזה פוזה צואת כאילו- בוא תראה איזה אמיתי. אני רוצה לראות אותה. לבדוק. כמו שהיא אמרה שהיא נסעת באופניים. אני מודיע אותה למיטה לבדוק איך היא נסעת באופניים**" (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 334 ש' 9-5). לדבריו, המתלוונת סיפרה בעבר שהיא ראתה תאונה, ואנשים נפצעו והיא עשתה להם החיהה.

הנאשם ציין שהמתלוונת התלוננה שהוא מכח אותה על מנת לקבל כסף מהרווחה (עמ' 357 ש' 2-6). הנאשם נשאל על ידי בית המשפט האם יש לו ראייה לכך והшиб שהמתלוונת אמרה לו ולאשתו כינה לפני מעצרו שחברות שלה הןילדות מוכחות ומתקבלות כסף מהרווחה. לדבריו, המתלוונת אמרה שהוא רוצה "**להיכנס לרווחה לדרגה צואת שהיא יכולה לקבל מה שהוא רוצה**" (עמ' 357 ש' 29-26). הנאשם נשאל מתי שמע לראשונה שהמתלוונת טוענת שהוא מכח אותה והшиб שאשתו אמרה לו "**אל תשאל מה שנטלי עם הדמיונות שלה, עם הקשושים שלה מה היא עושה... היא התחליה לספר.. שכailo מרביבים לה בבית בשבייל לקבל כסף**". הנאשם נשאל איך הוא הגיע לכך והшиб "**אמרתי- אם היא רוצה, יש לה איזה דרך להשיג כסף אז שתשיג**" (עמ' 363 ש' 17-4). הנאשם אמר שהוא לא דבר עם המתלוונת על כך מכיוון שהסיבה לתלונה הייתה ברורה והוא לא רצה לסבר את עצמו בעניין זהה. (עמ' 370 ש' 15-19).

הנאשם נשאל מדוע אמר בחקירה במשטרה שלא יתכן שהמתלוונת "**תמציא עליו דברים כאלה**", אם ידע שהוא אמרת את הדברים כדי לקבל כסף והшиб "**היא יכולה להגיד באוף כלוי מרביב אבל לא רוצה... יכול להיות שהיא אמרה שאני מרביב עם פטישים... אז אני אמרתי- אם היא אמרה שכבר היה אלימות חמורה, לא מאמין שהיא תגיד כאלה הגזמות עליי**". (מעמ' 391 ש' 18 עד עמ' 392 ש' 3). הנאשם אמר שהסכים שהמתלוונת תגיד שהוא מכח אותה על מנת לקבל כסף אך לא הסכים שהיא תגיד שהוא אונס אותה, מכיוון "**שזה כבר הוצאה שם רע.. ילדים מוכרים.. אפשר להגיד זאת להפה ולפה**" (עמ' 403 ש' 22-16).

לדבריו, המתלוונת נהגה להתקשר אליו ולהתלוון. בשיחה האמורה לה האזינה גם ר.פ. , המתלוונת אמרה לו "עד

מתי? עד מתי זה יימשך? והוא השיב לה "על מה את מדברת?" תוך כדי שיחה, אשתו הגעה והמתלוננת המשיכה לשאול אותו "עד מתי?" עד שהוא השיב לה "**עד שיבוא המשיח**". הנאשם אמר שהוא לא יודע אידייש ולא דבר באידיש במהלך השיחה עם המתלוננת. הנאשם שאל את האפשרות שהמתלוננת הזיכרה באותו שיחה את האלים כ לפיה או את המעשים המינויים כלפיה. הנאשם אמר שככל העדות שהעידו בבית המשפט העידו דברי שקר. הנאשם נשאל מדוע שהן עלו עליו והשיב שהוא לא יודע ושלא היה לו סכטן איתן. הנאשם ציין שהמתלוננת נגנה להרטיב כל לילה עד גיל 16 וזה לדבריו מוכיח שלא יתכן שהיא הייתה מגיעה אליו בלילה (עמ' 379 ש' 24-32).

ה הנאשם טען שהחוקר יאסו אמר לו שהוא עוזר לאנשים חרדים ואם הנאשם יעשה מה שהוא אומר לו הוא יקבל עונש של שלושה חודשי מאסר ולאחר מכן לו שלישי, תוך חדש הוא יהיה בבית והנאים הסכים. לדברי הנאשם החוקר אמר לו להגיד שהוא 20 מקרים של פגיעות מיניות כלפי המתלוננת והוא שם אצבע בישבנה של המתלוננת. הנאשם אמר שהוא הסכים לכך מכיוון שיש לו ציפורניים ארוכות, והוא חשב שגם אם הוא יודה בכך כולם ידעו שהוא לא עשה זאת מכיוון שהוא לא הגיוני שהרי אם הוא ייחדר אצבע למשהו הוא יפצע אותו. לאחר מכן, החוקר יאסו הפנה אותו לחוקרת נספחת ואמר לו לחזור על הדברים בפניה. הנאשם הוסיף שהוא תכנן להתאבד והוא מסר בהודאותו דברים "**שגם אם בן אדם עשה אותם הוא עדין יכול להיקבר בקבר ישראל**" (עמ' 321 ש' 9 עד עמ' 323 ש' 27). הנאשם נשאל האם הדברים שהוא הודה בהם קרו או לא, והשיב "**לא קרו שום דבר. זה רק מה שיש עשור** (הכוונה לשוי יאסו) **אמר להגין**".

ה הנאשם אמר שאשתו ישבה שבעה בערך לפני פניהם נעצר, במהלך השבועה הוא הולך לבית האבילים בשעה 06:00 על מנת להתפלל ובערב הוא היה הולך לשם שוב משעה 18:00 עד 00:00-23:00 בלילה (עמ' 313 ש' 6-16). כמו כן, הבן שלו היה בבית, עיר, כל יום באותו שבוע עד לשעה ארבע-חמש בבוקר ולכך לא יתכן שהנאים ביצעו את המעשים המזוהים לו. כשנאמר לנאים שבחקירתו במשטרת הוא אמר שיכל להיות שהוא תחת השפעת אלכוהול וכן הוא לא זכר שהוא היה עם המתלוננת בחדר בתקופת השבועה, הוא אמר שהדברים לא נכונים ושיתכן שהוא אמר זאת מכיוון שבחקירה ניסו "לשגע" אותו וחוקרת הרכיחה אותו לאשר את הדברים שהוא אמרה (עמ' 351 ש' 14-31). לדברי הנאשם - "**אחרי שהתיישבתי בדעתני אני יודע בוודאות לפי איך שאני הייתה קפה - נקי ומוסדר אז בטוח שהה לא היה**".

ה הנאשם נשאל מדוע הוא הודה בפני החוקרת מيري כהן במעשים נוספים, מעבר למה שהחוקר יאסו אמר לו להגיד לכואורה והשיב שהודאותו התפתחה בהתאם לשאלות שנשאל ובהמשך אמר "**לא יודע, אין לי תשובה, סתום, לא יודע, סתום**" (פרוטוקול מיום 29.09.2014 עמ' 396 ש' 23).

במהרש אמר הנאשם שהוא ביצוע חלק מהמעשים מכיוון שהשוטרים רצו להפליל אותו, אז הוא החליט להודיע במעשים שהוא לא ביצע ולאחר מכן להתאבד. הנאשם נשאל על ידי בית המשפט מדוע רצה להתאבד כשהוא מושיע ולא להתאבד כשהוא זכאי? והשיב "**פה היא לשות דבר להציל את הילדה... אני שמעתי שהוא רוצה להתאבד, אז אמרתי אני אגיד שעשיתן ואז היא תניד הנה, הוא ייחד איתי והוא לא תתאבד ואני אלך לעולמי בשמי**" (פרוטוקול מיום 19.06.2014 עמ' 303 ש' 28-17). הנאשם התבקש להסביר את הסיבה להודאותו ואמר שכאשר הוא הגיע לחקירה לא הצליחו לו לדבר עם עו"ד لكن הוא החליט "**כל מה שאני אמרתי לא, אני אגיד שהה כן**" ואז החוקר שי יאסו אמר לו "**הודאה זאת זה לא טובס. אתה צריך לבוא ולפרט להם**" ואמר לו מה להגיד.

ה הנאשם נשאל מדוע היה חשוב שהוא ישמיע אמין והשיב שהוא בשайл שהמתלוננת תראה שהנאים "יחד איתה" ושאין לה סיבה להתאבד.

הנאשם נשאל מודיע בעימות, שהתקיים יומיים לאחר ההודה שלו, הוא כבר לא רצה להראות למתלוונת שהוא אינה
והшиб שהוא ראה שהמתלוונת באה לעימות, והבין שהוא צריך להתחיל להילחם.

הנאשם נשאל כיצד מתישבת טענתו שהוא מכיוון שחקיר שי יאסו הבטיח לו שתוך חדש הוא יהיה בבית עם
הטענה שהוא הודה מכיוון שהוא נחוש להתאבל והшиб שהוא באמת היה נחוש להתאבל אבל הוא אמר לעצמו שגם זה
לא יצילich, לפחות יש לו הבטחה שהוא ישוב לבית בקרוב (עמ' 337 ש' 20-4).

הנאשם נשאל לגבי פירוט המעשים המינויים שמסר בפני החקירה מيري כהן והшиб שוב ושוב שהוא אינו זוכר מה נאמר
בחקירה, לדבריו החקירה הייתה כמו תחת השפעת סמים (עמ' 359 ש' 1-2). כשההתובעת הקריאה לנאשם את
התיאורים של המעשים המינויים בהם הודה בחקירותו, הוא אמר "**לא יודע, איני לא יודע מה להגיד**" (פרוטוקול מיום
29.09.2014 עמ' 5). ובהמשך "**לא יודע מה קרה שם, אין לי מה לומר**" (ש' 20).

הנאשם נשאל מה אירע ביום שבאו לעצור אותו והшиб שהוא הגיע לבית מהכול בעיר ב- 15:16 וישר נכנס לחדר
העובדת על מנת לעבוד. בשלב מסוים הוא חש עייפות וגבו היה תפוס ולכן הוא התאמן במכשיר הקשר ושם אזניות
באזניות. בהמשך הוא יצא לעשן במרפסת ומישחו אמר "**הנה הוא, הנה הוא, תפוח לנו את הדלת**" הנאשם השיב
שהוא פותח את הדלת, אך טרם הספיק לפתח, הדלת כבר נפרצה. לדבריו, השicha במרפסת נמשכה כ-15-10 דקות
(עמ' 314 ש' 25 עד עמ' 315 ש' 11).

הנאשם אמר שהוא שמע את שמו של ש.ב. לראשונה בבית המשפט ומאז הוא מחפש אותו מכיוון שהמתלוונת העידה
שהוא עשה בה מעשים מינויים והנאשם רוצה לדעת מודיע ברוק לא נחקר. כשהנאשם נשאל מודיע זה מעניין אותו, הוא
הшиб "**כדי לראות למה אני בפנים והוא מטייל בחוץ, הוא אנט אונת המשך**". כשהנאשם נשאל האם זו הבעיה
שלו, הוא השיב "**בטח. מי יותר גרווע**" (פרוטוקול מיום 29.09.2014 עמ' 431 ש' 19-14).

2.עה 1 ר. - אחות הנאשם. לדבריה, היא מעולם לא הייתה בביתו של הנאשם ולא יודעת איפה הוא גרים. לדבריה, מעולם
לא הכתיבה למතלוונת מכתב ולא כתבה מכתב בשמה. העודה שללה שנכחה במפגש משפחתי בבית הנאשם בו לחצנו
בני המשפחה על המתלוונת לבטל את התלונה והיא לא פגשה את המתלוונת מאז חתונת ביתה ב- 6/2012.

העודה אמרה שהיא לא יודעת לשם מה זומנה למן עדות ורק במעמד העדות בבית המשפט היא שמעה שהמתלוונת
טווענת שעודה הכתיבה לה את המכתב שהיא כתבה לבית המשפט.

3.עה 3 ח. - אחות הנאשם. לדברי העודה היא ראתה את המתלוונת בפעם האחרונה בחתונתה של אחינית שלה, זמן
קצר לפני הגשת התלונה נגד הנאשם. העודה סייעה במימון עו"ד לנאשם. היא לא נכחה במפגש בו לחצנו על המתלוונת
לבטל את התלונה נגד הנאשם, ולא יודעת לה על מישחו מבני המשפחה שפונה אל המתלוונת בעניין זהה. לדבריה,
אחונתה ר. סיפרה לה, לאחר עדותה בבית המשפט, שמאשים את בני המשפחה בכך שהם לחצנו על המתלוונת
שتبטל את התלונה נגד הנאשם. מופתעת היא הופתעה כשר. אמרה לה שגם היא צריכה למסור עדות בבית המשפט כי
לא הבינה איך היא קשורה לעניין. לדבריה לא ניסתה ליצור קשר עם המתלוונת לאחר שהמתלוונת הגישה את התלונה
ולא התעניינה בשולומה מכיוון שהיא לא יודעת "אם זה מותר או לא". העודה אמרה שהיא לא יודעת כלום על נסיעתה של
 המתלוונת לחו"ל ורק בשלב מאוחר יותר אמרו לה שהמתלוונת נעלמה. העודה אמרה שלפי ידיעתה האחים שלה לא
מעורבים בנסיעתה של המתלוונת לחו"ל ואם הם היו מעורבים בכך, היא הייתה יודעת. שנאמר לה שיש מחקרים

תקשורת שמעדים שהאחים שלה היו בקשר עם ש.ב., האdam שעלה עם המתלוונת לטיסה, העדה השיבה שהוא חושבת זהה שקר.

4.עה 4 ש. - אח הנאשם. העד פתח את עדותו בשני סיפורים שקשורים במתלוונת- לדבריו, כשהמתלוונת הייתה בת 12-10 היא סיירה לכלום שהוא ומשפחתה באו במיטס מהבית שלהם ב...ד לבית של סבתא שלה בפתח תקווה- לאחר כמה שעות היא אמרה שהוא סתום צחקה. בעקבות אחרית המתלוונת סיירה שיש להם מגלשה בבית, מהקומה שבה הם גרים עד לגינה וכל ילדי השכונה מתגאלשים בה. העד שלל את טענת המתלוונת שהוא התקשר לביתה ואמר לה "המצבה שלך כבר מוכנה". העד שלל את האפשרות שהוא נכח בפגישה משפחתי במסגרתו הופעל לו לחצים על המתלוונת לבטל את תלונתה נגד הנאשם או שהוא הגיע באותו ערב עם אחיו א. על מנת לחוץ על המתלוונת לבטל את תלונתה. העד ציין שהוא לא היה בביתה של המתלוונת בחמש השנים האחרונות ושיכל להיות זהה "חלק מהדמינוות שלה" (פרוטוקול מיום 05.10.2014 עמ' 395 ש' 20-4). העד שלל את האפשרות שהוא או מישחו אחר מבני המשפחה ניסו להשפיע על המתלוונת בדרך כזו או אחרת על מנת שתבטל את תלונתה. כשההעד נשאל כיצד הוא יכול להיות בטוח שאף אחד מבני המשפחה לא עשה זאת הוא השיב שהוא "בתוך התמונה" ושלא ידוע לו על דבר זהה. העד אמר שעוז"ד הקודם שטיפל בתיק אמר להם שאסור להם לדבר עם המתלוונת והם לא שאלו למה. לדבריו, מהרגע שהנאים נעצר ועד היום לא היה להם קשר עם המתלוונת והם לא ידעו אפילו איפה היא. גם ההורים שלה לא ידעו איפה היא. העד נשאל כיצד הוא זכר את שני הסיפורים "הבדוניים" שהמתלוונת סיירה בילדותה והשיב שברגע שהוא שמע שהמתלוונת סיירה סיפורים על הנאשם, הוא נזכר בסיפורים נוספים שהוא בדתה ובמיוחד לאחר שהוא שמע לראשונה את טענותיה של המתלוונת כלפי וכלפי בני המשפחה. העד אישר שהוא שוחרר עם אחותו ר. אך היה לא סיירה לו במאה המתלוונת "מאשימה" את בני המשפחה.

העד נשאל מדוע פתח את עדותו עם שני הסיפורים על המתלוונת והשיב שהוא רשם את הדברים על דף מכיוון שהמתלוונת "**היא זאת שמביאה אותו לבית המשפט להuide כאילו אני עשיתי איזה ממשו אז אני חשב שצריין להגיד את זה**" (פרוטוקול מיום 05.10.2014 עמ' 40 ש' 8-7). כשההתובעת אמרה לו שאם הוא כתב את הדברים על ניר זה נוגד את טענותו שהוא לא ידע מדוע הוא זומן למסור עדות, העד השיב "**בסדר, אבל זה שאינו צריך לשروع יומ עבודה, להשכיר רכב...**". כשההעד התבקש על ידי בית המשפט להסביר לשאלת השהה נשאל, העד אמר "**אני חשב שכבוד השופטים בטוח ראו אותה פה ויש לה בראש דמיונות**" (פרוטוקול מיום 05.10.2014 עמ' 410 ש' 21). העד אמר שלא ידוע לו שום דבר על נסיעתה של המתלוונת לחו"ל. לדבריו, אשתו של הנאשם התקשרה אליו לפני כשנה והוא אמר לו שהמתלוונת נעלמה וזה לאחר חצי שנה היה אמרה לו שהמתלוונת הייתה בחו"ל אבל זה לא עניין אותו בכלל.

5.עה 5 ת.ש. - הייתה מנהלת החטיבה בתקופה הרלוונטית. לדבריה, כשהמתלוונת הגישה את התלונה, המתלוונת הייתה בתיכון ולא בחטיבה. העדה סיירה שהמתלוונת הייתה תלמידה חיובית אך היא "נטקלה" בסיפורים קצר הוזים בהקשר אליה. כך למשל, בשבוע הראשון של המתלוונת ב..., היא התלוונת שהבנות בחדר התעללו בה מינית, העדה ציינה שהיא הסיקה שמדובר בתלונת שווה של המתלוונת מכיוון שהמתלוונת לא ניסתה להתעמת עם חברותה בחדר וכאשר העדה העבירה את המתלוונת לחדר אחר, המתלוונת לא העלה שוב את הטענה הזאת **"אז לנראה שהטיפול היא בסדר"**. לדברי העדה, המתלוונת נῆגה לקחת דברים מחברות. פעם אחת בת מחדרה של המתלוונת פנתה אל העדה בתלונה שהמתלוונת לקחה לה את השמפו, העדה לקחה את השמפו מארונה של המתלוונת ושם אותה בחדרה

והסיקה שהמתלוננת אכן לקחה את השמו מכיון שלא תבעה אותו בחזרה למורות שראתה שהשמו נמצא בחדרה של העדה. העדה ספירה שום אחד, לאחר הגשת התלונה, המתלוננת הגעה לבקר אותה בחטיבה. העדה שאלת את המתלוננת לשולמה והמתלוננת השיבה לה "הייתי אצל הרופא... הכל בסדר. הוא בכלל לא נגע. הוא לא עשה לי כלום" (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 427 ש' 23-30). העדה שאלת את המתלוננת למה כוונתה והמתלוננת השיבה "הוא רק התחנן, התקשט לפנוי, אבל לא עשה לי כלום". העדה שאלת את המתלוננת מתי לנאים יש זמן להיות אליה בלבד, שכן יש עוד הרבה ילדים בבית, המתלוננת לא ענתה. לדברי העדה, היא ידעה שלמתלוננת יש בעיות עם אביה אך לא ידעה שהמתלוננת התלוננה שהוא פגע בה מינית- היא לא שמעה את המילים "פגיעה מינית", "אונס", "מעשים מגונים" או "אלימות". העדה לא ידעה להסביר מדוע היא אמרה למתלוננת שאין לה זמן להיות עם הנאים בלבד בבית, אם לפי טענתה היא כלל לא ידעה מהן הבעיות שהיו למתלוננת עם הנאים. העדה לא ידעה להסביר כיצד הבינה שהמתלוננת התכוונה לאביה כשאמורה "הוא לא נגע بي". قضית המשפט העיר לעדה שדבריה לא מתחברים ולא הגיוניים, העדה חזרה שוב ושוב על כך שאולי היא טועטה כשהיא דיברה עם המתלוננת. העדה נשאלת מדוע היא אמרה שהיא הפסיקה את השיחה עם המתלוננת מכיוון שאם הן היו ממשיכות לדבר זה היה מחייב את העדה לדוח על כך והשיבה שבזמן שהן שוחחו המתלוננת כבר לא הייתה תלמידה שלה והוא גורמים אחרים שטיפלו בכך (עמ' 449 ש' 17 עד עמ' 450 ש' 1).

6. ע.ה 6 א. - בנו של הנאים ואחיה של המתלוננת. העד העיד שהוא עובד בין השעות 21:00-20:00 ובשאר הזמן הוא נמצא בבית, לרוב בחדר הילדים הנמצא למרחק של מטר וחצי מחדר ההורים והוא מעולם לא היה עד לשימוש באלים בית ומעולם לא שמע או ראה שהוא חריג בבית. לדבריו, בימים בהם אמו ישבה שבעה הוא לא עבד והוא כל היום בבית ולא ראה או הרגיש באיזושהי התנהלות מוזרה או חריגה בבית ולן הוא רואה התנהגות חריגה בין הנאים לבין המתלוננת הוא היה מתעורר וחוקר את פרטי העניין. העד העיד שבסמוך להגשת התלונה הוא ביקש מהמתלוננת שתספר לו את האמת ושאל אותה האם הנאים במאת פגע בה והוא השיבה "**אני אומרת לך את האמת. אבא שלנו בן אדם צדיק. והוא לא עשה דבר צזה ולא יכול לעשות דבר צזה בחיים**". (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 456 ש' 27-31). לדבריו, המתלוננת אמרה לו שגורמים ב... לחזו עליה להתלונן על הנאים. לדברי העד המתלוננת לא אמרה לו מי הם אוטם גורמים אך היא אמרה שאוטם אנשים אמרו לה מה להגיד והוא חזרה על הדברים שהם אמרו לה. העד נשאל האם הוא סיפר למשטרת המתלוננת אמרה לו שכולם לא קרו ושמדבר בעלילה והשיב "**לא... כי זה גוף ענק שמשם כולם נגדו. אין לי מה לעשות עם זה**". (עמ' 469 ש' 9-1). כשהead נשאל שוב על ידי בית המשפט מדוע הוא לא ניסה לעזור לאבאו שלו ולא ה决心 למשטרת הוא השיב "**צעד נכון שפספסתי, בוא נגידי ככה**". העד נשאל האם הוא סיפר זאת למשטרת והוא השיב **"צעד נכון שפספסתי, בוא נגידי ככה"**. העד בת 12. לדבריו, הוא משפט אוטם בכל דבר שקורה. כשהead נשאל מה הוא אמר לאחיו בקשר לכך שהמתלוננת העיליה על הנאים הוא השיב שהוא לא אמר להם את זה אלא רק **"הוציא את הזעם והעצבים בדרכם עדינות"**. לדברי העד לא סיפר לאף אחד שהמתלוננת אמרה לו שהוא העיליה על הנאים, גם לא לאמו. לדבריו, זה היה ברור לכלום שהמתלוננת מעיליה על הנאים, מכיוון שהמתלוננת היא ילדה **"מורכבת"**. לדבריו, בני המשפחה נהגים לקרוא למתלוננת **"דמיונית"**. העד סיפר שערב אחד כאשר הוא, אחיו הגדל והוריו הילכו לארונות משפחתי המתלוננת התקשרה אליהם ואמרה להם שאחד השכנים פרץ לבית שלהם עם סכין. לאחר מכן היא אמרה להם שהיא עבדה עליהם. העד נשאל מדוע הוא פתח את העדות שלו בפרטים על החדר בו הוא נרגע לשבת שהוא למרחק מטר וחצי מהדר השינה של הוריו ושבימי השבעה הוא היה בבית במהלך כל היום והшиб שהוא סיפר זאת באופן אקראי. העד אמר שהוא לא סיפר זאת בחקירתו במשטרת מכיוון שבמשטרת שאלו אותו שאלות והוא ענה ועכשו הוא הגיע למסור עדות זה נראה לו נכון. העד נשאל איך הוא נזכר בסיפור שהמתלוננת סיפרה על השכן והшиб שהוא ממש הפחד אותו. העד

נשאל האם הוא סיפר זאת על מנת להראות שהמתלוננת היא שקרנית והшиб שהיא לא שקרנית אלא שיש לה קצת דמיונות. העד הוסיף שהמתלוננת בעצמה סיפה לו שהוא העילה גם על בנות מהכיתה שלה ושבכשו היא מתחרשת על זהה. (עמ' 494 ש' 17-28). העד אמר שהוא הגיע לבית המשפט על מנת לעזור למתלוננת ולנאשם, וכדי שכל הגורמים שלחצו על המתלוננת להתלוון על הנאשם יתפסו. העד נשאל האם הוא בקשר עם המתלוננת והшиб "עכשו לא. **העלמתם אותה...המשטרת ואנשיים כאלה העלימו אותה.**" העד אמר שהוא לא מכיר את ש.ב. והוא לא שמע את שמו בבית. העד אמר שהוא לא שמע על שיחה שהתקיימה בין הדודים שלו ובין המתלוננת ובהמשר ציון "על זה אני יכול להגיד לך בזדאות שזה לא היה...אולי היא אמרה את זה אבל אני יודע בזדאות שלא היה. אף דוד לא הגיע אליו בביתה" (עמ' 498 ש' 30-21). העד נשאל על ידי התובעת כיצד הוא ידע לאיזו שיחה היא התקוננה והшиб שהמתלוננת אמרה לו שמאימים עליו והוא לא ידע איך היא הגיעו להזה.

7. יובהר כי אין מחלוקת שהמתלוננת הגיע לבית מורותה ביום 3.1.12 כשהיא חבולה, כאשר המחלוקת הינה האם ספרה שהחבלת הייתה מתא המטען של אוטובוס או מנגד מתקיפתה על ידי הנאשם. בעניין זה העידו הן המורה, בעלה כדע' הגנה, זאת לאחר שלא הסכימו למסור עדות במשטרת, וע.ת 7 השוטרת יפעת הדרי, ציינה שהיא ניסתה לגבות עדות מבני הזוג נ.מ. ו.מ.. (ע.ה. 2 ו- 7) מספר פעמים, ללא הצלחה. לדבריה, הם התחמקו מממן עדות פעם אחר פעם עד שלבסוף אמרו שהם לא מתכוונים לשתק פעה ולא המשטרה תגיע לביתם, הם יהיו כאילים.

א. ע.ה 2 נ.מ. בעלה של י.מ. מורותה של המתלוננת. לדבריו, המתלוננת נהגה לשמר על ילדיהם. המתלוננת הגיעה לביתה עם חבלת באזרה הרקה בצד שמאל ואשתו דיברה עם המתלוננת. והוא שמע חלק משיחתן והבין שהמתלוננת נחבלת מטען של אוטובוס. העד סיפר שגורמים מה... לחצו על אשתו לחתום על מסמך לפיו המתלוננת סיפה לו ולאשתו שהחבלת בראש נגרמה לה על ידי הנאשם, אך אשתו לא הסכימה מכיוון שהמתלוננת אמרה להם שהחבלת נגרמה על ידי תא המטען של האוטובוס. העד אישר שאחד מאחיו של הנאשם יצר איתה קשר לפני מספר חודשים ואמר לו שמדובר בעילה נגד הנאשם ושહצל שקר וועל העד לדבר עם הסגנור של הנאשם. העד אמר שנאמר לו שעליו להעיד לגבי הבוקר בו המתלוננת הגיעו אליהם לבית.

ב. ע.ה 7 י.מ. - הייתה מורה של המתלוננת בחטיבה. לדבריה, המתלוננת שמרה על בתה מידיו פעם בשתי ה.... העודה שללה את האפשרות שהמתלוננת הגיעה לביתה חבולה ואמרה לה שהנאשם היכה אותה. לדבריה, המתלוננת אכן הגיעה לביתה חבולה באחד הימים, אך אמרה לה שהיא ירדה מהאוטובוס וקיבלה מכח מהбегazo' (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עד' 507 ש' 10-5). לדבריה, היא ליוותה את המתלוננת לקופת החולים ושם המתלוננת הלכה ל.... לא הפנו אותה למעיני היושעה. העודה אמרה שהיא לה ייחסה ידידות עם המתלוננת והיא אף פעם לא סיפרה לה שהוא מיוחד בקשר למושפה שלה. לדברי העודה ת.ש. מנהלת החטיבה ב... באותה עת, התקשרה אליה וביקשה ממנה לחתום על נירת לפיה המתלוננת סיפה לה שאביה הוא שגרם לחבלת שהיתה לה ברקה, והעודה סירבה לחתום מכיוון שמדובר בשקר ופיתרו אותה בשל כך. העודה נשאלת מדוע היא לא הלכה למשטרת לספר שמדובר בשקר והшибה שהיא לא רצתה להכנס את עצמה לעניין זהה וחשה שאם היא תלך למשטרת יפטרו אותה.

העודה נשאלת מדוע היא הגיעה להיעד היום והшибה שהיא הבינה שהנאשם עוצר כבר 3 שנים בגל סיפור שקרי ולכן החליטה לבוא ולספר את האמת. העודה שללה את האפשרות שמשהו ממשפחת הנאשם פנה אליה כדי שתיעיד ואמרה שהסניגור ביקש מבعلاה שיבקש ממנו להגיע להיעד.

העדת אמרה שאחיו של הנאשם פנה לבעה לפני השנה ושאל אותו אם הוא מוכן להגיע לעד. העדה נשאלת על ידי בית המשפט איך היא ידעה בוודאות שהמתלוננת לא קיבלת את המכה מבאה שלא ומדובר היא הנicha שדווקא הגresa שהיא קיבלה את המכה מהאוטובוס היא הגresa הנכונה והשיבה "המתלוננת" (במקור מופיע שם - נ.ג.) **הייתה ילדה מאוד דמיונית. ולא פעם היא ספירה לי סיפורים מאד דמיוניים**" (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 525 ש' 2-1). בהמשך היא אמרה שם המכה הייתה נגרמת על ידי אביה של המתלוננת, היא הייתה מספרת לה באותו רגע מכיוון שהיא הייתה די פתוחה בדברים האלה. העדה ספירה שכשהמתלוננת הייתה בכיתה ט' היא ספירה לה שהוא ואביה ראו מחלון בitemם לצד שהתעלף ויחד הם עשו לו החיהה. לדבריה, היא לא ענתה למתלוננת מכיוון שהיא ידעה שמדובר בסיפור לא הגיוני.

8. ח. מנהל בית הספר- יובהר, כי הסגנור טען שהוא היה במתלוננת נחילה (03.01.2012) הוא יום חול ולכן לא "יתכן" שהמתלוננת הייתה בבית באותו יום, כאשר המתלוננת ספרה בעדותה הראשית כי הדבר היה לאחר שחזרה באיחור מחופשת חנוכה, ובהמשך שזמנה עדות שוב בעניין זה ונאמר לה שהמועד היה מרוחק מ חג החנוכה (למרות שהיה אר 4 ימים לאחר תום החג) צינה כי סולקה מבית הספר באותו יום. לבקשת הסגנור, העד זמן עד מטעם בית המשפט, בנוגע לשאלת אם קיים תיעוד על היעדרותה של המתלוננת ביום שלטענתה התביעה נחילה ע"י אביה, אך ספרה תחילתה שנפגעה ע"י דלת תא מטבח נסוף שקשרו למtalוננת מלבד התקיק האישית של המתלוננת שנשלחה לבית המשפט. לדבריו, בבית הספר חומר או תיעוד נוסף שקשרו למtalוננת מלבד התקיק האישית של המתלוננת שנשלחה לבית המשפט. לגביים וחיסורים של תלמידים נרשמים ביום כתתי יدني. שנתיים לאחר סיום הלימודים של אותו תלמיד נגרסים היומנים. לדבריו העד, אם אחת התלמידות מושעת מבית הספר אמור להיות מכתב אזירה לפני השעיתה. במקרה של המתלוננת אין מכתב אזירה מהסוג הזה.

ג. דין

המקרה שבפניי כורך בחובו מורכבות רבה. המתלוננת גוללה מסכת של התעללות פיזית ומינית מצדיהם של אחיה ואביה-הנאם במשך שנים רבות, מאז שהיא ילדה בכיתה א' ועד היום נערה בכיתה י'. המתלוננת צזרה בה מטענותיה כלפי הנאשם מספר פעמים במהלך ההליך, בשל לחצים שהופעלו עליו, לטענתה, על ידי גורמים במשפחה. המתלוננת אף "נעלה" לחו"ל בסמוך למועד עדותה בבית המשפט בנסיבות תموחות, בלשון המעטה.

הנאם מנגד, הבהיר את טענותיה של המתלוננת מכל וכל וטען שמדובר בעילית שווה שנבעה בעיקר מרצוניה של המתלוננת להשתלב במשפטת אמנה ולהנות מרוחחה כלכלית. גם גרסתו של הנאשם עברה תהיפות במהלך ההליך הפלילי, כאשר בשלב מסוים הודה חלקית בביצוע העבירות המียวחות לו ולאחר מכן חזר בו מההודה והעליה מספר גורמים, שלטענתו השפיעו על הودאתו. בمعנה לכתב האישום טענה ההגנה טענת זוטא. לדבריה, הודהתו החלקית של הנאשם ניתנה תחת לחץ וחקירה בלתי הוגנת. בסיכוןיו של ב"כ הנאשם, רוכקה טענה זו ונטען שלאור הנסיבות התמוהות סביר גביה האמרה השנייה של הנאשם, בה הודה חלקית בביצוע העבירות, יש לייחס אותה אמרה **משקל נמוך ביותר ולמעשה נסoga ההגנה מטענת אי הקבילות** (ראה פרוטוקול מיום 22.03.2015 ע' 538 מש' 22).

ניסיונו החים והפסיקה מלמדים, כי מטיבען של עבירות מן שהן מתבצעות בחדרי חדרים ולא נוכחותם של עדים. על כן, בירורן מעורר קשיים, ובראשם ההכרח לעמת בין העדות של הנאשם והמתלוננת. (ראה ע"פ 6890/04 **מקסימים** **בלاؤסוב נ' מדינת ישראל** תק-על 2005(3), 3264).

מطبع הדברים הבהירונות בדבר המהימנות הן העיקר בתיק מסווג זה ובוסףו של דבר בחלק ניכר של המקרים, וכך במקרה שכאן, הבהירונות אלה סומכות בעיקר על דברים שיצאו מפי המתלוונת ומנגד מפי הנאשם. מצב זה מחייב לבחון בזיהירות את העדויות.

מהימנות המתלוונת

אין עד מושלם ולא כל פגם באישיותו חייב להביא לכך שלא ניתן אמון בעדות. אין עדות מושלמת, ולא כל סטירה ובעיה, גם אם אין להן הסבר סביר, בהכרח חייבות להביא לכך שאין נתונים אמון בעד. אין כלל מיעדים להערכת עדות של קורבנות עבירות מין, אך חייבים לבחון את עדותם תוך הבנה והתחשבות בטראותה הקשה שעברו. מעבר להתרשומות הכליליות שגורסתה של המתלוונת אמינה, יש הסבר גם לנסיבות העולות מעדותה, יש לבחון את העדות גם לאור מצבה הקרוב לאוימים ואלימות, וכ就近ן של סדרת עבירות מין במשפחה מצד אביה ולפניהם מצד אביה. על כך יש להוסיף, שמדובר בנסיבות שבנוסף לקשיים והלחצים הנובעים מהאמור לעיל ומהחברה הסובבת אותה, מרגע חשיפת תלונתה, הייתה גם נתונה לחצים מצד כל הסובבים אותה, שמטרתם הייתה לגרום לה לחזור בה מתלוונותה. על כן יש לבחון את עדותה תוך ערכנות כאמור בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2007(3), 16, 17 (2007):

"השאיפה להגעה לאמת, והכלל כי גאים ירושעו רק אם אשפטם הוכחה מעלה לכל ספק סביר, מחד גיסא, והעובדה כי האמת המשפטית נוצרת מן הראיות המובאות בפני בית המשפט, מайдך גיסא, מבאים את בית המשפט לבחינה דקדקנית ולבירור פרטני של כל אחת מן הראיות המובאות בפניו ולהעלאת "חיש" מיידי, נגד כל סטירה ותמייה שמעורר חומר הראיות. מושכלת יסוד זו, שאמורה להתאים לכל מצב ולכל עד, מעוררת קושי מסוים ביחס לעדויותיהם של נפגעים ונפגעות עבירות מין,... קורה פעמים רבות שקורבנות עבירות מין מספרים את סיפורם באופן מוקטע וסותר המשרת את שני הצדדים לדיאלקטיקה, ויוצר בלבול אצל השומע מצד (ראוי: מירב דדייה ועידו דורייאן 'הקרובן בהליך המשפטי' הסוד ושברו 498 (צביה זיגמן וזבה סולומון עורךות, 2000) (להלן: דדייה ודורייאן))...."

וראה גם ע"פ 6890/04 **מקטים בלואסוב נ' מדינת ישראל** תק-על 2005(3), 3264, 3271:

"ברם, כבר נאמר לא אחת, כי את התנהוגותם של קורבנות עבירות מין יש להבין על רקע המצוקה אליה נקלעו, והaimה שאפשר כי אחזה בהם בעת שהותקפו. מצוקה זו עלולה להוביל קורבנות מסווג זה לנוכח שלא בדרך מה שנחזה כשרות ההיגיון והשלל היישר (ע"פ 5627/03 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם; ע"פ 3179/91 שייחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2), 52, 55; ע"פ 316/85 גריינולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2), 564.)."

דברים אלה נכוונים ביטר שאטר עסקין בעבירות מין המתבצעות בתוך המשפחה, על ידי אב כלפי ביתו שהיה ילדה כאשר החל לבצע בה את מעשיו. ובמיוחד כאשר מדובר במתלוונת אשר, כפי שעלה מעודותה, הייתה נתונה למערכת משפחית מורכבת והפגיעה המיניות היו עבורה מציאות חיים מאז הייתה ילדה רכה בשנים ועד שהפכה לנערה.

כבר עתה אומר, כי נוכחות המורכבות העובדתית שבתיק זה ולאור העובדה שהמתלוונת חזרה בה מספר פעמים מתלוונתה נגד הנאשם, בחנתי את הראיות והעדויות בתיק זה בהשנה זהירות, תוך שימושי ליבי לרגשות המייחdet את המקירה ותוך בוחנה דקדקנית של גרסאותיה החלופיות של המתלוונת.

**לצד מהימנות גרסה של המתלוונת והחיזוקים הפנימיים והחיצוניים, שתומכים בה, ער אני לך, כי המתלוונת
חרזה בה מטענותיה כלפי הנאשם מספר פעמים.**

התופעה של חרזה מתלוונת מתלוונת, במיוחד כאשר מדובר בעבירות מין במשפחה, אינה תופעה נדירה ויש לבחון זאת על רקע מכלול הנסיבות סביר גרסאותיה השונות. המתלוונת חרזה בה מתלוונתן הן בשלב בו חופה את סיפורה הפגיעה בה כלפי צוותי ... והן לאחר הגשת התלוונה במשטרה. בעת שחרזה בה מתלוונתיה נשאלת מדוע החלטה "להעיל" עלילה שכזו על הנאשם וכיידעה לתאר את התיאורים המיניים שתיארה ובענין זה המתלוונת סיפקה הסברים לא סבירים ולא הגיוניים שאין בהם כדי להסביר את החזרה מהתלוונות.

ברקע חרוזותיה של המתלוונת מתלוונת, ספירה המתלוונת שהיא נתונה ללחצים מצד גורמים בתחום המשפחה על מנת שתבטל את תלונתה. ניתן לראות באופן ברור ומגמתי שהיא חרזה בה מטענותיה בכל פעם שהיתה נתונה ללחצים משפחתיים ואחרים וסבירתה לא חסכה במאcents להשפייע על עדותה:

1. המתלוונת חופה לראשונה את מלא סיפור הפגיעה בה בפני אם הבית של..., כאשר לדברי אם הבית כבר בתחלת חשיפת האירוע המתלוונת הייתה נתונה ללחצים פנימיים מצד גורמים בתחום המשפחה בשל התלוונה שהגישה. לדבריה, כבר בשיחת הטלפון בין המתלוונת ובין אימה, האם כבשה על המתלוונת ואמרה לה שהיא טיפה ושיהיא הורסת להם את החיים וכאשר המתלוונת שמעה שהנאשם נעצר, היא הסתגרה בתחום עצמה ולא ידעה מה לעשות מכיוון שאחותה הקטנה התקשרה אליה ואמרה לה **"תראי מה עשית לקחו את אבא לכלא".** (ראה נ/4).

2. ממכتبתא של עו"ס של מחלקת הרווחה ברשות המקומית (ת/11) עולה, כי דוחה לה מה..., כי ביום 11.07.2012 אchia של המתלוונת א'. ביקר אותה ושכנע אותה לחזור לבית. המתלוונת חרזה באותו יום לביתה. כבר למחרת (12.07.2012) המתלוונת הגיעו למשרדה של העו"ס בלויי אימה, ובאופן לא מפתיע, חרזה בה מתלוונת נגד הנאשם. כאשר העו"ס אמרה לה שלא סביר בעינייה שהיא תמציא סיפור כל כך מפורט לגביה המתלוונת, כי ב... הבטיחו לסייע לה לעשות גשר בשניים ומכיוון שהוא החלום שלו היא שקרה. עוד טענה שהפסיכולוגית ת. "בנתה" את הסיפור. באורך לא מפתיע, טענה לא סבירה זו, עולה בקנה אחד עם טענותו של הנאשם זמן קצר לפני כן, באמרטתו מיום 26.06.2012 (ת/3), כי המתלוונת המציאה את סיפור הפגיעה על מנת שתוכל לעבור למשפחה אמנה ולקבל כסף עבור "שור שניינים".

טענה זו כלפי הפסיכולוגית ת. באה לידי ביטוי גם במכتبת שהתקבלה בבית המשפט ביום 18.03.2013. ביחס אליו טענה המתלוונת בעדותה, כי הוא הוכתב לה על ידי ר. אחות הנאשם.

לא רק שטענת המתלוונת כלפי ת. הפסיכולוגית לא סבירה ולא הגיונית ואין זה שגרת יום של אנשי מקצוע ללמד ילדים להעיל עלילות קשות נגד אביהם כדי שיקבלו גשר לשניים, אלא שגם כאשר המתלוונת התלוונת בפני ת. על מעשי של הנאשם, ת. לא מירה לחשוף את הדברים ובנהיות מנהל ה... בדקה שוב ושוב את דברי המתלוונת עד שהגיעה למסקנה שיש לדוח עליהם, כי **"ニיכרים דבריאמת"**.

روح זו באה לידי ביטוי אף בדברים שת. הפסיכולוגית מצאה לנכון להגיד בתחילת עדותה בבית המשפט, כי אין לה עניין אישי בסיפור ושהיתה מוטלת עליה חובת דיווח על פי החוק ולא הייתה לה ברירה. לדבריה הם התיעצו עם

רבים בעניין והוא עשתה את חובתה. כשהעודה נשאלת מדוע צינה זאת, היא השיבה "הדברים נאמרים על הרקע שיש לי פחד מהמשפחה... גם כשהסבירו התפוצץ מהמשפחה התקשרו כמה פעמים למערכת, ביקשתי לבדוק את החיסון כי שוב חמשתי, כי טוענו שאני אשמה בכל העניין".

3. בעקבות חזרתה של המתלוונת מטלונתה היא זומנה למתן עדות במשטרה ביום 23.07.2012. המתלוונת הגיעה למתן העדות במשטרה בלבדו של אחיה א. שנשאר מחוץ לחדר החקירה. בעוד שכאשר המתלוונת הייתה בלבד בחדר עם החקורת היא אמרה לה שככל טענותיה נגד הנאשם הן נכונות, כשיצאו השתיים מהחדר המתלוונת ביקשה מהחקורת שתגיד לאחיה, כי המתלוונת ביטה את תלונתה (ת/8ג).

4. במהלך הדיון שהתקיים ביום 05.02.2013 (דיון שלא נשמעו בו הוכחות) המתלוונת התייצבה בבית המשפט, התפרצה ואמרה, כביכול, מיזומה ולא רשות "**אני רוצה להגיד שלא קרה שום דבר, הוא חף מפשע, הכל הבל הבלים**". בישיבה אחרת בה נשמעה עדותה, המתלוונת אמרה שהיא התפרצה באותו דיון, מכיוון שהיא שמעה שהנאשם הוכה באלימות ושאין לו אפשרות להתפלל שם, וכולם לחצו עליה לבטל את התלונה (עמ' 163 ש' 31-23).

5. **נסיעתה של המתלוונת לחו"ל** - בדיון שהתקיים ביום 24.11.2013 דיווחה ב"כ המאשימה כאמור, כי המתלוונת עזבה את הארץ ביום 21.05.2013.

ב"כ הנאשם טען בסיכוןיו, כי המתלוונת "ברחה" לחו"ל על מנת להימנע ממתן עדות בבית המשפט.

דבריו אינם סבירים ואף לא עולים בקנה אחד עם הראיות הנוגעות לנסיבות נסיעתה של המתלוונת לחו"ל.

לו היה ממש בטענת הסגנור, הרי לאחר כתיבת המכתב לבית המשפט, בו חזרה בה המתלוונת מטלונתה, לא רק שלא היה עוד טעם להימלט לחו"ל כדי להימנע מהheid בבית המשפט, אלא שיתירה מכך, דווקא היה טעם להישאר בארץ כדי להheid ולמסור לבית המשפט את הגרסה החדשה ולשכנע בה.

אלא שלא כך הם פניו הדברים. כמתואר לעיל, המתלוונת הייתה נתונה לחצים מצד בני המשפחה לבטל את התלונה ובונוסף על פי התרשומי, כל ההליך המשפטי נקבע בין הרצון לחשוף את מעשיו של הנאשם ובין החשש מפני הפגיעה במשפטתה. התופעה ידועה ומוכרת היטב מניסיונו החיפוטי ובפסיקה. ראה ע"פ 2157/92 שלמה פדייה נגד מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, בעמ' 88, מפי המשנה לנשיא אלון:

"קשה לנו להשתחרר מן התחשוה שאשת המערער לכודה היא בכספי המחויבות המשפחתית. מילכוד זה אופייני הוא לעברינות המבוצעת בתוך המשפחה, על-ידי אחד מבני המשפחה נגד רעהו. קרובן העיריה מבקש הוא, מצד אחד, שהעבריין יבוא על עונשו באופןן שלא ייחזר ויאים בנכחותו, אך מצד אחר מעוניין הוא, ובמיוחד נלחץ הוא, לשמר ולקיים את שלמות התא המשפחת. וכך אמרנו, ..., על המילכוד שבו מציה הבית, שנפללה קרובן לעברת גילוי עריות על-ידי אביה, את הדברים הבאים:

'מצד אחד, מבקשת היא להשתחרר ממעשיו הנפשעים של אביה לפנייה, אך מצד שני, רצון זה הולך ונמנוג עקב חוסר תמייה של משפחתה, ולא זו בלבד, אלא גם מפני האשמות גלויות ונסתירות מצד אמה

ומשפחתה, שבגלל דבריה באו כל הצרות והבושות על המשפחה, ובגלהה "יאסר אבי המשפה לתקופה ארוכה ומהמשפה ייכרת מטה לחמה... זו צדדיות אכזרית זו... נעשית קשה יותר ואכזרית יותר ככל שמתארכת תקופת המאסר שבה מצוי אביה, הן מצד האשומותיהם של בני משפחתה והן מצד מצוקתה הנפשית פנימית של הבת, שנדמה לה שאולי היא זו הגורמת את הסבל למשפחתה ואולי אף לאביה (שעם חלוף הזמן לומדת היא לסלוח לו ומתרברים בה רגשות רחמים ואהבה של בת לפני אביה)" (ע"פ 490/89 פלוני נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 97).

נראה שניסיונה של המתלוננת לחו"ל, הייתה ניסיון נוסף למנוע ממנה מלמסור את גרסתה האמיתית בפני בית המשפט. המתלוננת נסעה לחו"ל ביום 21.05.2013 ושבה ביום 13.02.2014. בעימות בין המתלוננת ובין הנאשם ביום 03.07.2012 הנאשם אמר למתלוננת "יטיסו אותו לחו"ל, רק שמה את יכולת להיות", ואכן כך היה.

הנאשם הרחיק עצמו מעצם הידיעה שהמתלוננת שתהה לחו"ל. הנאשם העיד בבית המשפט, כי שמע לראשונה על נסיונה של המתלוננת לחו"ל רק כאשר שבאה והיעדה על כך בבית המשפט. כאשר העיר בית המשפט לנאים שלא יתכן שבmarsh כל החודשים בהם המתלוננת שתהה לחו"ל הוא לא ידע כך, השיב הנאשם שככל הנראה ידע על כך עוד קודם. הנאשם התהמק מלתת תשובה מדויקת לגבי השאלה ממי שמע על כך ומתו.

גם בני משפחתו של הנאשם, שהיעדו בבית המשפט על מעורבותם בהליך באופן זהה או אחר הצביעו באורח פלא את עצם ידיעתם שהמתלוננת שתהה לחו"ל. כך למשל, אחותו של הנאשם, ח. אמרה שהיא לא ידעה כלל שהמתלוננת הייתה לחו"ל ורק בשלב מאוחר יותר סיפרו לה שהמתלוננת "נעלה", ובשלב אחר אמרו שהיא הייתה כנראה טסה לחו"ל. גם ש. אחיו של הנאשם העיד שאינה של המתלוננת התקשרה אליו לפני שנה וחצי ואמרה לו שהמתלוננת נעלה ואחרי חצי שנה היא אמרה לו שהמתלוננת לחו"ל, לדבריו "זה לא עניין אותו בכלל" ו"גם כשהכל היה בסדר זה לא עניין אותו איפה היא". גם מעורבותו של ש.ב. בנסיונה של המתלוננת לחו"ל תמהה בלשון המועטה. למתלוננת לא הייתה היכרות מוקדמת עם ש.ב. שהתקשר אליה עבר אחד והציג לה לטוס לחו"ל. המתלוננת ציינה שהיא רצתה לטוס לחו"ל בפניה. אחיו של הנאשם ולאחר מכן אמרה שהוא מחו"ל אחיו של הנאשם א. וש. הגיעו לביתה על מנת לוודא שהיא לא תחולן על ש.ב. המתלוננת אף ציינה שמשהו עדכן את בני משפחתה על מצבה כשהיא הייתה לחו"ל, ושאינה ידעה שהיא עברה תאונת דרכים לחו"ל מבלי שהמתלוננת סיפרה לה (עמ' 5 ש' 134-131).

6. **חבלתה של המתלוננת מיום 03.01.2012.** ב"כ הנאשם טען, כי המתלוננת לא נהגה לשחות בבית באמצע השבוע ולכן כשנשאלה כיצד יתכן שבויום החבלנה, يوم שלישי בשבוע, היא הייתה בבית, המתלוננת אמרה "בלתי לחשוב יותר מדי" שהיא סולקה מבית הספר מכיוון שהיא חלק באירועי חג המולד, אך, טענה זו נסתירה באופן חד ממשעי על ידי הוצאות החינוכי של

ב"כ הנאשם זמין עדים רבים, אותם חקר ארוכות, בנוגע לשאלת האם קיים מסמך פורמלי המעיד על סילוקה של המתלוננת מה... במועד הרלוונטי וمعدותם עליה שהיה לא קיים מסמן זהה.

כאשר המתלוננת סיפרה על אירוע החבלנה במסגרת החקירה הראשית ובאופן שוטף היא תיארה, כי בתקופת חנוכה כאשר היא הייתה בכיתה י'. היא התקשרה לאחיה XXX, ביקשה ממנו כסף ואמרה לו שהוא לא רוצה ללכת ל... בלי

כسف. לדבריה, כאשר הנאשם שמע שהוא "משגעת" את אחיה XXX הוא היכה אותה בראשה עם כבל של פון, עד שהחיה א. התעורר והיא יצא מהבית חבולה.

לדבריה, קופת החולים הייתה סגורה ולכן היא נסעה לבית של י.מ. מורתה וסיפרה לה ולבעלה שהנ禀ם היכה אותה. י.מ. הנחתה את המתלוננת להגיד שקיבלה את המכה בתא מטען של אוטובוס, היא לקחה אותה ל קופת החולים ומשם הפנו אותה לבית החולים מעיני הישועה. זה גם מה שהמתלוננת סיפרה כאשר הגיעו ל.... מאוחר יותר, המתלוננת דיברה עם הנאשם והוא אמר לה שהוא לא יפסיק את מעשייו עד שהמתלוננת תיתן לו את כולה. כאשר המתלוננת אמרה לו זהה לא יקרה הוא השיב "מקסים אמי אשלח אותך עוד פעם לבית החולים", בעקבות זאת, המתלוננת חשפה את הפגיעה האלימה בפני מרכזת ה....

בהתאם לדבריה של המתלוננת, העידה ש. מרכזת ה..., הן במסגרת חקירתה במשטרת המשטרה והן בעודותה בבית המשפט, כי המתלוננת לא הגיעו לא... אחרי "שבט חופשה" וכאשר המתלוננת שבה באחור מאורה שבת- למידת זכרונה ביום שני , ש. קראה לה ושאלה אותה מדוע היא לא הגיעו והמתלוננת הציגה לה אישור רפואי ממיעני הישועה, לפיו נחבלה מדלת תא מטען של אוטובוס. לדבריה, מאוחר יותר באותו יום המתלוננת סיפרה לה, כי הנאשם הוא שגרם לחבלה.

העדה אישרה שייתכן שהמתלוננת הגיעו ביום שלישי ולא ביום שני.

כאשר המתלוננת נחקרה בחקירה נגדית, ב"כ הנאשם, נראה בטעות, הציג לה מידע לא נכון כאשר אמר לה שה- 03.01.2012 "זה רצח מחנוכה", ככל מעשה חג החנוכה הסתיים ביום 28.12.2011 היינו פחות משבוע לפני האירוע, אז המתלוננת השיבה "זה אחרי החג, אולי חג המולד... זה היה קטע שסילקו אותי מבית הספר, אז חשבו שהלכתי לחג המולד... חשבו שבגלל זה אני נשארתי בבית". לדבריה, ה- 3.01 היה היום בו חזרה ל... לאחר שסולקה.

ה גם שלא נמצא בסיס בריאות לכך שהמתלוננת סולקה ביום 03.01.2012 ומורתה של המתלוננת י.מ. אף הכחישה את דבריה, אין בכך כדי לשולח את גרסתה ביחס לאיירוע האלים כשלעצמם, כאשר מצאתי שגרסתה באשר לאיירוע האלים ותוצאותיו- מהימנה.

תיאורה של המתלוננת במסגרת החקירה הראשית, פניה למורתה י.מ. שהיתה מיודעת עימה, הפרכות שעודותה של י.מ. (כפי שיפורט בהמשך) וסירובה של י.מ. להגיע לחקירה בוחנת המשטרה במשך תקופה ארוכה, בהתאם בין גרסת המתלוננת ובין גרסת ש. המרכזת, לרבות לעניין חזרתה של המתלוננת לש. מאוחר יותר באותו יום וחשיפת מעשיו של הנאשם, ככל הנראה בעקבות שיחתה של המתלוננת עם הנאשם, והтиיעוד הרפואי ביחס לחבלה מיום 03.01.2012 בשעה 12:25, המעיד שהמתלוננת לא הייתה ב... באותו בוקר - כל אלה מוכיחים את גרסת המתלוננת ומחייבים את טענות ב"כ הנאשם. עוד יש להוסיף, שלו נחבלה המתלוננת מאוטובוס ואך הלכה בשל כך לבית החולים, וזאת שהיא מוגשת נגד חברת האוטובוסים תביעה בהתאם.

עדותה של המתלוננת ביחס לפגיעה המיניות והאלימות של הנאשם כלפיו - אמונה בעניין. התרשםתי שהמתלוננת חוותה על בשורה את הפגיעה אותן תיירה וגדלה בצל החשש מפני הפגיעה הבאה. המתלוננת נאלצה להתמודד לבדה עם המציאות העגומה והמעוותת אותה חוותה ללא שוכטה לתמיכה משפחתה ואףלו לא מאמין

או ממרתה י.מ.. הגם שאינו מתעלם מהבעיות העולות לכארה מגרסתה, הרי סיפורה של המתלוננת שמדובר בנסיבות של התעללות מינית ופיזית ממש מסטר שניס מצדו של הנאשם כלפיו, הוא סיפור הגיוני, אמין, נתמך בראיות ובעל חיזוקים ממשמעתיים ואף למעלה מכך:

א. **המתלוננת תיארה את מעשי הליבה של הפגיעה בה באופן עקבי.** כך למשל סיפורה שהנאשם נהג לקחת אותה לחדר העבודה, להוריד את חולצתה, למשש ולמצוץ את חזזה, ולשפוך את איבר מינו בחזה עד שהוא מגיע לפורקן. לאחר מכן היה מכניס את איבר מינו לפיה בכוח ומורה לה למצוץ אותו ממש זמן רב, עד שהוא מגיע לפורקן בשנית. המתלוננת תיארה גם אירוע ספציפי שקרה בשבוע שאימה ישבה שבעה ולא הייתה בבית, ואביה ביצע בה את המעשים המתוארים ממש לילה עד הבוקר. תיאורים אלה חזרו בדיוחה הראשוני לצאות ב... (ע.ת 2 י.ת, נ/4 אמרתה של ר.פ.) באמರתה הראשונית במשטרה (נ/11, נ/12) ובעדותה בבית המשפט (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 142. עמ' 147-148).

באמրתה השנייה של המתלוננת (נ/12) היא סיפרה על אירוע ספציפי נוספת שאירע כאשר היא הייתה במקלחת והנאשם נכנס ובירקש ממנה לשבת על ארבע כשגבנה מופנה אליו ואז החדר את איבר מינו לפיה הטעעת שלה - תיאור זה חוזר על עצמו גם באמרתה השלישית (נ/13) וגם בעדותה בבית המשפט.

ב. **המתלוננת התיחסה לזמן, תקופות ומקומות ספציפיים בתיאור השיטולות הפגיעה בה.**

באמרתה הראשונה (נ/11) סיפרה המתלוננת שמהרגע בו היא נכנסה ל..., בכיתה ז', הנאשם החל להתעלל בה מינית בכל פעם שהיא חזרת לבית בשבת חופשה. באמרתה השנייה (נ/12) נשאלת האם הנאשם החל לגעת בה מהשבת חופשה הראשונה והשיבה "לא, הפעם הראשונה הייתה בשבת השנייה שיצאתי מה... לשבת בבית" (נ/12 עמ' 3 ש' 23-24).

באמרתה הראשונה המתלוננת סיפרה שרוב הפגיעה נעשו בחדר העבודה והפגיעה במהלך ימי השבעה נעשתה בחדר ההורים. גם באמרתה השנייה ציינה המתלוננת שרוב הפגיעה נעשו בחדר העבודה, היא תיארה את החדר והוסיפה שהנאשם נהג לנגב את איבר מינו "בנייר סופג, כמו נייר טואלט גדול כזה, הניר הזה נמצא בחדר העבודה, כי זה לעבודה שלו אסור שהידיים שלו יהיו רטובות...הוא סופר סתום".

המתלוננת ציינה שסבבה נפטר **בכ"ג באדר** ושכאשר אימה ישבה שבעה ולא הייתה בבית, הנאשם ביצע בה את הפגיעה המינית בחדר ההורים ממש ארבעה ימים ובלילה החמשי פגע בה ממש לילה עד הבוקר (נ/11 עמ' 2 ש' 49-52).

המתלוננת סיפרה שבתקופת **חנוכה** בשנת 2012 הנאשם היכה אותה בראשה עם חוט החשמל של הפן, מכוון שהוא ביקשה מכך שללה כסף. היא ציינה שזה היה ביום ג' וקופת החולים הייתה סגורה, אז היא נסעה ל.... והלכה לביתה של המורה שלה י'. והוא לקחה אותה לקופת החולים אחרת ואז לבית החולים מעיני היושעה, שם עשו לה צילום וחיסון. המתלוננת ציינה שהמורה שלה אמרה לה להגיד בבית החולים שהיא נחבלה מדלת של אוטובוס-בתאמה לדבריה, המסמן הרפואי המעיד על חבלה בראש מדלת חזזה חשמלית של אוטובוס הוא מיום 03.01.2012 (מספר ימים לאחר חנוכה) - יום ג' בשבוע (ת/13).

המתלוננת צינה שהairoע שקרה במקלחת אירע **בחופש הגדול** של כיתה ח' והוסיפה "זה היה בשעה 12:30 בערך" (נ/12 עמ' 5 ש' 1-9) כשנשאלה מי היה בבית כזה קרה, השיבה בהתאם "אמא שלי לא הייתה בבית הוא שלח את כל הילדים לגינה".

בamartha השניה צינה המתלוננת אירע אלים נסף, שairoע לדבריה כשהיא הייתה בכיתה ח' במהלך **חג שמחת תורה**. לדבריה, היא הכינה מrek והנאשם התעכban שהמרק לא טעים וספר את המrek על ידה ובעקבות זאת נגרמה לה כויהה- בהתאם לדבריה, ישנו מסמן רפואי המעיד על כויהה ביד ימין מיום 09.10.2009- יום שמחת תורה (ת/13).

ג. **ニיכר, כי ישנים תנאים מיניים שהמתלוננת לא ידעה להגדר ולן השתמשה במושגים אוטנטיים שמתאימים לעולם שלה:**

המתלוננת טענה שהנאשם אמר לה שמדובר במעשים נורמטיביים בין אב לבתו ולן בהתחלת היא לא התנגדה למשיו. לדבריה, כאשר אחיה XXX הפסיק לפגוע בה מinitה היא שאלת מה גרם לו להפסיק והוא השיב לה שיש לו כבר חברה והוא לא צריך שהמתלוננת "תתן לו". בתמיותה, פנתה המתלוננת לנאשם ואמרה לו "אבא, לך יש אישה כמו שלג. יש את חברה שלו, למה אתה לא נוגע בה?". בתגובה ענה לה הנאשם "אמא לא נוגנת לי ואת האופציה היחידה.. מה את רוצה שאני אלך ועשה את זה עם אחות השכנות? " והוא השיבה "לא...תדבר עם אמא ותבקש ממנו שהוא תתן לך למה אני צריכה לסבול מזה?" מזוז לדבריה היא החלה לבכות בכל פעם שהנאשם היה נוגע בה מכיוון שהיא ראתה שהנאשם לא מנסה אפילו לדבר עם אמא שלה (נ/11 עמ' 2 ש' 40-48). בעדותה בבית המשפט הוסיפה "זה הכאב לי, כי למה שהוא יבוא יבקש ממני שהוא יכול לבקש את זה מאשתו?" (פרוטוקול מיום 20.02.14 עמ' 144 ש' 4-3).

דוגמא נוספת לכך היא תיאור הפגיעה המינית באופן אוטנטי התואם את תמיותה ואישיותה ובכל ? אוף לא מתישב עם הטענה שלימדו אותה או הורו לה ב.... לומר כך - ובעיקר כשהטענה היה שהפסיכולוגיה הורתה לה . כך למשל אמרה שהנאשם משפשף את איבר מינו בחזה "עד שיוציא לו הלבן" (נ/11 עמ' 2 ש' 30-31) ובהמשך "ואז הוא מנסה לדוחף לי את זה לפה... ואני צריכה למצוץ את זה עד שיוציא גם הדבר הלבן הזה". בהמשך אמרה, "כשהוא משתפשף לי בין החזה אז לוקח לו תוך חצי שעה וכשאני צריכה למצוץ לו את זה לוקח שעה- שעה וחצי עד שיוציא לו הלבן, זה אחד אחרי השני, מיד איך שהוא מסיים להשתפשף לי בחזה הוא מנגב ומכוnis לי את זה לפה" (נ/11 עמ' 2 ש' 35-36). בעדותה בבית המשפט אמרה המתלוננת "קיים אני יודעת שהוא שפיר". (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 146 ש' 9-5).

המתלוננת צינה, שהנאשם נהג להשתמש בביטויים שלא היו מוכרים לה. כך למשל סיפרה שכאשר ביקשה מהנאשם להפסיק את מעשיו, הוא השיב לה "עד שאתה לא אגמור 3 פעמים אני לא עוזב אותך" והוא השיבה לו "עד שאתה גומר זה לוקח לך פול זמן, שנה הבאה אתה תגמור" (נ/11 עמ' 3 ש' 60-65).

המתלוננת סיפרה שהנאשם היה מתעכban שהוא לא מגלה את ערונותה והיה "מכניס לי את האצבעות שלו לתוך החור ככה עד שגמ' לי היה יוצא דבר כזה כמו ג'לי כזה לא יודעת להגיד לך.." (נ/11 עמ' 3 ש' 86-89).

במה שאמرا "עד שלא יצא לי השקוּ זהה הוא לא משחרר" (עמ' 6 ש' 196-195) בעדותה בבית המשפט אמרה "כל הזמן הוא חיכה עד שלו יצא מהגוף ג'לי זהה, כמובן היה צריך לחכות עד שהזה יצא לשביל לסימן" (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 145 ש' 14-11).

כשהמתלוננת תיארה את האירוע שקרה באmbitiae היא אמרה שביה הוריד את בגדיו, אמר לה לשפט על הברכיים כשפניה לכיוון הרצפה "**ואז הוא עשה את הדחיפה הזאת עם האיבר שלו בטוסיק.**"

המתלוננת נשאלת האם היא יכולה להגיד איך היה נראה איבר המין של הנאשם כאשר הוא נכנס אליה למקלחת והשיבה שהוא היה "**ישר.**"

בעדותה בבית המשפט סיכמה המתלוננת את אירועי הפגיעה כך ש"**בהתחלת זה היה כמובן אם נגיד רэт זה בטוב ולא טוב, התחלת זה היה טוב וההמשך לא טוב**" ובמה שיר הסבירה "**אני לא מתכוונת שהזה היה טוב... הימים הראשונות זה היה עוד בלי החדרת אכבעות, בלי העסק למטהה...בשנתיים אחר כך השטנה, בהמשך זה בעצם כל החדרת האכבעות, התקיפה בפי הטבעת...כל זה, זה בהמשך**" (עמ' 149 ש' 25-26, עמ' 150 ש' 17-13).

ד. **המתלוננת עשתה מאמץ שלא להעצים את המעשים שבוצעו בה, ולהציגם לאמת.** כך למשל המתלוננת צינה שהתחלה היא לא ידעה שמדובר במעשים אסורים ולכן היא לא התנגדה למעשים ומוגילהה שאין מדובר במעשים נורמליים בין אב לבתו היא סירבה שהנאים יגע בה והנאים קיבל את זה. רק בהמשך, לדבריה, המעשים בוצעו בכוח (נ/11 עמ' 1 ש' 18-19, עמ' 2 ש' 23-24). המתלוננת נשאלת האם היו מקרים בהם הנאים הכניסו את אכבעותיו לפיה הטבעת שלה והשיבה "**כן, זה היה בודדים**" (נ/13 עמ' 3 ש' 74-75). המתלוננת סיפרה שהנאים את איבר מינו לפיה הטבעת שלה אך כשנשאלת האם היא ראתה זאת, השיבה "**אני לא ראייתי אני הרגשתי**" (נ/13 עמ' 3 ש' 73-72). המתלוננת נשאלת בעימות עם הנאים האם הנאים החדרו את איבר מינו לאיבר מינה והשובה "**לא, הוא הכניס אכבעות בחור**" (ת/4 עמ' 4 ש' 90-91). כשנשאלת האם היא יודעת אם הוא הכניס את כל האכבע, השיבה "**אני לא יודעת**" (ת/4 עמ' 5 ש' 117-118).

בעדותה בבית המשפט צינה המתלוננת שבשנתיים הראשונות הפגיעה היו פחות חמורות **"בלוי החדרת אכבעות, בלי העסק למטהה"** ובמה שיר החמיר **"החדרת אכבעות והתקיפה בפי הטבעת"** (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 150 ש' 17-13).

ה. **המתלוננת תיארה תחושות סובייקטיביות שהרגישה במהלך הפגיעה שנעשו כלפייה.**

המתלוננת סיפרה שהנאים נהג להכניס אכבעות לאיבר מיניה **"עד שגם לי היה יוצא דבר כזה כמו ג'לי"** ודרש ממנו לגלח את ערובתה מכיוון זהה לא נוח לו. לדבריה, הנאים נהג לאיים עליה שם היא לא תגלח את ערובתה הוא ייכה אותה, אך היא העדיפה שהוא ייכה אותה ולא יפגע בה מינית ולכן לא גילחה את ערובתה.

המתלוננת נשאלת מה היא הרגישה כשהייתה יוצאה לה "**הג'לי**" זהה והשיבה "**זה כאב לי, הוא לא מרחם.**".

המתלוננת סיפרה שלאחר האירוע במקלחת היו לה כאבים, היתה לה עצירות שבועיים והוא זכרת שיצא לה דם מפי הטבח (נ/12 עמ' 1 ש' 16-4).

המתלוננת נשאלת כיצד היא יודעת שהנאשם מכניס את איבר מינו לפי הטענה שלו ולא את האצבע שלו והשיבה "כִּי אֲנִי הַתְּקִפְלִתִי לָאֶרְבָּע, אֶת זָכַרְתָּ אֵיךְ הָרְאִיתִי לְךָ וְאֶזְרְגַּשְׁתִּי אֶת הַכָּבֵד אֲזַבְּנִתִי שְׂזָה רָקְ אַיִבָּרְ מָה יִכְלֶלְ לְהִוְתָּ" (נ/13 עמ' 2 ש' 54-53).

המתלוננת התבקשה לתאר את תחושתה כאשר הנאשם היה מחדר את איבר מינו לפיה ואמרה "זה דבר מגעיל ולא הבנתי איזה עוד תחושה יכולה להיות חזץ מזה שזה דבר מגUIL.. יצא לי כמה פעמים שזה טפטף אליו לפה... טעם מגUIL" (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 146 ש' 9-5).

המתלוננת אמרה שכאשר הנאשם היה מכניס את אצבעותיו לאיבר מינה "זה היה כאב וגם כשהוא מוצץ את הפטמות, כל מה שהוא עוזה זה נטו כדי להכאב לי". בהמשך המתלוננת נשאלת האם יצא לה דם מאיבר מינה, והשיבה "אולי פעם אחת יצא לי. הוא כל הזמן דוחף שתי אצבעות והפעם הוא דחף שלוש אצבעות וזה היה מזה כאבי טובת, באותו יום בכיתתי, גם אחרי שהוא עזב אותו בכיתתי".

ו. **היעדר מניע להפללה** - כפי שיפורט בהמשך, הנאשם טען שטענותיה של המתלוננת הן טענות שווא שנובעות מרצונה לעבור למשחתת אמנה על מנת לקבל כסף לשירות שניים וליתר צרכיה, כאשר בעדותו בבית המשפט טען שבתחלתה הוא שיתף פעולה עם "תכניתה" של המתלוננת מכיוון שתמך בראיון שהיא "תיכנס לרווחה" ותקבל כסף, גם במחיר תלונה כלפיו. בהמשך טען שיש גוף "שמפעיל" את המתלוננת ושאנשי ה... משתפים פעולה עם תכניתה לקבל כסף ילידת רוחה. מנגד, תיארה המתלוננת את הקושי שבחשיפת מעשי של הנאשם, כיצד היא עברה תהליך הדרגתי הן מבחינה תודעתית והן באשר לאופן חשיפת האירוע. כאשר בתחלתה הייתה המתלוננת חסרת מודעות לחומרת מעשיו של הנאשם, סקרה שמדובר במעשים נורמטיביים ואף הסכימה לביצועם, אט את הבינה המתלוננת, כי מדובר במעשים חריגים בין אב ובין בתו, הchallenge להתמודד וללבכות במהלך ביצועם ואף הציעה לנאשם בתמיותה לפנות לאמה שתאפשר לו לגעת בה במקום שיגע במתלוננת. המתלוננת תיארה כיצד מעשי של הנאשם החמירו עם הזמן, כאשר בתחלתה נגע בה במקומות אינטימיים ובהמשך החדר את אצבעותיו לאיבר מינה ואת איבר מינו לפי הטענה שלו.

ברקע הסיפור, תיארה המתלוננת את החשש לספר על מעשיו של הנאשם שמא יסלקו אותה מה... מכיוון שמדובר ב... חרדיות וגם כאשר חשפה את מעשי, הסתירה פרטימ מינויים מגורמים מסוימים בו... וחשפה את אותם פרטים רק כאשר הובטח לה שלא תסולק בעקבות זאת מה... (נ/14 עמ' 6 ש' 1-6). המתלוננת ציינה שהטריגר לחשיפת המעשים האלימים היה כאשר אימה דרשה ממנו לשלם עבור הטיפול הרפואי שקיבלה בעקבות מעשיו של הנאשם (נ/11 עמ' 6 ש' 172-163) והטריגר לחשיפת המעשים המינויים היה החשש שאביה פוגע גם באחותה הקטנה. המתלוננת סיפרה שבשבת האחורה הייתה בבית, הנאשם קרא לאחותה הקטנה לבוא לחדר השינה של ההורים ואחותה יצאה ממש בבכי היסטרי (נ/11 עמ' 6 ש' 192-191. נ/4 עמ' 3 ש' 16-21).

למרות כל ניסיונות הנאשם והעדים מטעמו לציר את המתלוננת כ"דמיונית" וכמעיליה, לא מצאתי כל מניע או הסבר הגיוני לכך שהמתלוננת תמציא עלילה כה זדונית שבוצעו בה עבירות אלימות ועבירות מין רבות ו חמורות על ידי אביה. ההסברים שהציג הנאשם כמניעים להפלתו מצידה של המתלוננת אינם הגיוניים, אינם סבירים ואין

נתמכים בראיות מהימנות. לעומת זאת תיאורה של המטלוננט הגינוי, מפורט ותואם את נסיבות האירוע.

חיזוקים לgresה המפלילה

סעיף 54(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א- 1971 ביטל את דרישת הסיווע לעדות של קרבן של עבירות מין, ובמקרה הבא "חובת הנמקה", המחייבת ליתן נימוקים לביסוס ההרשעה על פי עדות יחידה של קרבן עבירה בעבירות מין.

עם זאת בעניינו, בנוסף לאמור לעיל ולהתרומות החובית מעודתת של המטלוננט, אני סבור שגרסתה המפלילה גם מתחזקת ואף מסתיעת בראיות נוספות:

א. הودאת הנאשם.

החוקר שי יאסו חקר את הנאשם ביום 01.07.12 בשעה 15:30. החקירה לא הוקלטה ולא תומלה. לאחר החקירה כתוב החוקר מזכיר בו סיכם את חקירת הנאשם כפי שהתנהלה לדבריו. מהזכיר עולה שהחוקר הסביר לנאם את החשיבות שבאמת ואת הערך שבהוזאה על חטא על פי התורה. לדברי החוקר, הנאשם החל לבכחות ומספר לו שהוא נגע במטלוננט בעבר, דחף אצבע לשבנה, ליטף את איבר מינה וליטף את חזזה. הנאשם אמר שהמטלוננט נהגה לבקש ממנו שיעשה זאת.

החוקר יאסו ציין שהדברים נאמרו מרצונו החופשי של הנאשם ולאחר שהחוקר אמר לו שהוא לא חייב לענות על שאלותיו. בעדותו בבית המשפט אמר החוקר יאסו, כי הוא אינו זוכר מדוע לא הוקלטה השיחה ביןו ובין הנאשם והוא כתב את המזכיר מספר דקודות לאחר השיחה ביניהם.

ב"כ הנאשם טען שבשל נסיבות גבית אמרה זו, העובדה שלא הוקלטה או תומלה בזמןאמת וביחוד לאור העובדה שהנאם חזר בו מההוזאה בסמוך למועד גבית האמרה, **יש לתת לה משקל נמוך מאוד**.

בע"פ 8332/05 **יצחק איסקוב נ' מדינת ישראל** נאמר:

"... לאזמן נחקק חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002, המtile חובה - בסעיף 7 שבו - לטעד באופן חזותי את חקירותיהם של נאים בעבירות חמורות. הוראה זו... עתידה לשפר באופן ניכר את יכולתן של הערכאות להתחקות אחר הנעשה בתוך חדר החקירה. אולם, גם זאת יש להדגיש, אי עמידה בהנחיות אלה אינה מובילה מינה וביה לפסילת הראייה. אדרבא, במקרים מסוימות חריגה מהן עשוייה להיות תולדה של צורך ענייני, או של העדר תנאים המאפשרים גביה מסודרת של ההודעה. יתרה מכך, על-פי סעיף 11 לפקודת הראיות, ניתן לקבל קריאה עדות על-פה על אודוטה תוכן דבריו של הנאשם מחוץ לכותלי בית-המשפט כחריג לכל הפסול עדות שמיעה. משכך, נקבע כי " משקלה הראייתי של עדות על-פה על-ידי איש מרות על אודוטה תוכן אמרתו של הנאשם, במיוחד כאשר עדותנו אינה מלאה בתרשומת שערך במהלך הדברים או בסמוך למועד אמרתם, עשוי להיות פחותה במידה ניכרת משקלה של אמרה שנגבתה מן הנאשם בכתב" (ע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529, 547 (2002)). הוא הדין גם באשר להודעה שנערכה לאחר מסירתה בזכרן דברים, שאז, כך נקבע, משקלה

הראייתי "ייקבע בכל מקרה לגופו ובהתאם לנסיבות העד בעניין הערכאה הדינונית, ותוך התחשבות בנסיבות רישום הזכ"ד, במידה הפירוט בה נכתב ובקרבת הזמן שבין מסירת האמרה המתוארת בזכ"ד לבין מועד כתיבתו".

החוקר שי יאסו העיד בבית המשפט באשר לנסיבות גביית האמרה. לדבריו, הוא חקר את הנאשם בחדר מ.ט. על מנת להקליט את החקירה אף הוא לא זכר מדוע היא לא הוקלטה. החוקר ציין שלוקח זמן להוכיח את נושא המ.ט. היות ומדובר במקרה מערכות ושיתכן שהנסיבות לא אפשרו את החקירה. העד ציין שהוא לא רשם מזכיר בעניין היעדר החקירה ושהזיה טענות שלו. העד אמר שהוא חקר את הנאשם בשעה 15:30 וכמה דקות לאחר החקירה הוא רשם את המזכיר. על המזכיר נרשם שחקירת הנאשם החלה בשעה 15:30 וכתיבת המזכיר הייתה בשעה 10:16.

לאחר הודאת הנאשם בפני החוקר שי יאסו, הנאשם התיעץ עם עו"ד, ונחקר על ידי החקירה מריה כהן- החקירה הוקלטה ותומלה. במסגרת החקירה זו הנאשם תיאר באופן מפורט ואוונטי מעשים המינים שביצע במהלך המתלוננת. הוא הודה שהוא שהכניס את אצבעו לפি הטעעת שלא כחמש פעמים, נגע בחזה מעל בגדי ומתחת בגדי וונגג באיבר מינה על תחתוניה. הנאשם הדגים באיזה אופן הכניס את אצבעו לפি הטעעת של המתלוננת (דיסק 1:17:08:42), כיצד נגע באיבר מינה (דיסק 1:16:59), כיצד נגע בחזה מעל לחלק (דיסק 1:17:18:34, 17:18:52) ומתחת לחלק כאשר הייתה ללא ח齊יה (דיסק 1:19:17). הנאשם אישר שיתכן ונוהג כלפי המתלוננת באליםות אך היה תחת השפעת אלכוהול. באשר לטענות המתלוננת ביחס לימי השבועה אמר הנאשם "אני היעתי מגיע קורא קריית שמע אפילו בדרך, מורד חולצה מכנסיים, גרבאים ונופל למיטה. אם היא נכנסה למיטה ומתרום שכנות...אני לא יודע" (ת/2 עמ' 6 ש' 188-189).

ماוחר יותר באותו יום (12.07.01.2012 בשעה 21:30) הנאשם נשלח לבדיקה בבית החולים ברזיל ובמסגרת הטיפול הרפואית אמר שם, כי הוא הודה במעשים שהוא לא ביצע.

בעימות שנערך בין ובין המתלוננת ביום 03.07.2012 אמר הנאשם שהוא מכיוון שהוא ראה שעורף הפליגרף והשוטרים האחרים רצים להפליל אותו.

بعد תובביה המשפט, העלה הנאשם טענות סותרות לגבי סיבת הודאותו:

1. החוקר שי יאסו אמר לו מה להגיד כדי שההודה תשמע אמינה והבטיח לו שם הוא יגיד מה שהחוקר אומר לו, תוך חדש הוא יהיה בבית וה הנאשם הסכים.

2. הוא החליט להודות במעשים שהוא לא ביצע ולאחר מכן יאסו. כשנשאל על ידי בית המשפט מדוע הוא רצה להתאבד כשהוא "בפוסטות", השוטרים שרצו להפליל אותו ושׂו יאסו. אני דוחה את הטענה הבלתי סבירה בעיליל, לפיה הודה, כי נאמר לו מושע ולא כשהוא זכאי הוא השיב שהוא רצה להגן על המתלוננת שהיא לא מתאבד ותרגש "שהוא איתה".

הסבירו של הנאשם במהלך העימות ובמהלך עדותו בבית המשפט מודיע הודה בפני החקירה שי יאסו אינם הגיוניים, בעלי סתירות פנימיות ואין מתיחסים עם דבריו של הנאשם מיד לאחר מכן בפני החקירה מריה כהן ועם האOPEN בו פירט והציג את המעשים שביצע במהלך המתלוננת. אני דוחה את הטענה הבלתי סבירה בעיליל, לפיה הודה, כי נאמר לו או כי חשב שלמרות ההודה בעבירות כה קשה יהיה משוחרר תוך חדש.

יתרה מכך, במסגרת חקירתו בפני החקירת מيري כהן הסביר הנאשם באופן אוטנטי מודיע הודה דוקא במסגרת חקירתו של החקיר שי יאסו. הנאשם נשאל "מה קרה שאתה מספר"? והשיב "כי עשית טעות. שחשבתי שהפוליגרפ טפס אותו והעו"ד אמר לי סתום אתה גלית. הוא לא אמר סתום גלית, אמר שהפוליגרפ לא מחיב שהוא מגלה הכל מדויק במאה אחוז. אמרתי לו שכבר גיליתי אמר תזרום עשה מה שאתה רוצה... באתני לשוי בכתתי ואמרתי לו שאני אומר את כל האמת".

הנה כי כן, לא רק שה הנאשם חזר על הודהתו בפני החקירת מירי כהן ואף הוסיף פרטים נוספים שתומכים בעדות המתלוננת, הוא נתן הסבר הגיוני מודיע הודה בפני החקיר שי יאסו. טענת הזוטא שנעטנה בחציפה בטענה לכתב האישום ובטענת הנאשם ששví יאסו הבטיח לו שישחרר בתוך חדש אם יודה נדחת בשתי ידים, שכן, לא רק שאני מאמין בעניין זה לחוקר שי יאסו, וטענת הנאשם על פניה אינה סבירה ושקרית, אלא שגם הסגנור וויתר על הטענה בסיכון והסתפק בטענה שמשקלת של הודה זו נמוך. בהתאם לאמור, גם שעל החקיר שי יאסו היה לדאוג לטעד את חקירת הנאשם והיעדר התיעוד מהוות פגם בחקירת הנאשם, לא מדובר, בנסיבות המקירה, בפגיעה באופן משמעותי בהזדהות של הנאשם בפני יאסו. מכל מקום, גם לו קבעתי, בדברי הסגנור, שמשקל הודהה בפני השוטר יאסו נמוך, הרי לא מצאתי כל פגם בהזדהות הנאשם בפני החקירה מירי כהן.

ב. שיחתה של המתלוננת עם הנאשם.

לאחר שהמתלוננת חשה בפני ר.פ. את סיור הפגיעה בה מצדינו של הנאשם, ר.פ. ביקשה מהמתלוננת שתתALK ש郎. ונאש וואזינה לשיחה ביןיהם דרך טלפון אחר.

ר.פ. העידה, כי המתלוננת שאלה את הנאשם "עד متى זה ימשך?" והוא אמר למתלוננת "על מה את מדברת?". והתחל לשיר באידיש, המתלוננת אמרה לו "על מה שהיה בבורך ובשבעה" והשיחה התנתקה. המתלוננת התקשרה שוב ובקשה לדבר עם אמה. הנאשם אמר לה שהיא לא רוצה לדבר איתה מכיוון שהיא בהלם מהשיטויות שהמתלוננת אומרת. לאחר מכן המתלוננת שוב שאלתellite את הנאשם עד متى זה ימשך והוא השיב לה "עד ימות המשיח".

בامرתו הראשונה, ניסה הנאשם להסביר את תגובותיו התמוהות. כך למשל טען שהוא לא הבין על מה המתלוננת מדברת וכן הגיב כך (ת/3 עמ' 3 ש' 59-64). בעדותו בבית המשפט, אמר שהמתלוננת נגה להטלון הרבה וכן כאשר היא שאלתellite אותו בשיחה "עד מתי?" הוא לא הבין על מה היא מדברת, וכשהיא המשיכה לשאול זאת שוב ושוב הוא אמר לה "עד ימות המשיח".

התנהלות השיחה כפי שתיארה ר.פ., תגובתו ותשובותיו התמוהות של הנאשם מוכיחות את טענותיה של המתלונן ומחליש את טענתו של הנאשם שכל טענותיה של המתלוננת הם פרי דמיונו בלבד.

ג. מצבה הנפשי של המתלוננת

מצבה הנפשי של המתלוננת מוכיח את טענה, כי לא חשפה את מעשיו של הנאשם במהלך כל תקופה הפגיעה בשל החשש שישליך אותה מה... ומהבית. כמו כן, מצבה הנפשי מוכיח את אמינות דבריה, כי המעשים עליהם דיווחה אכן התרחשו:

ר.פ. צינה באמرتה, כי לאחר שהמתלוננת חשפה את עניין הפגיעה המינית היא הייתה לחוצה. היו לה כאבים בחזה ולפעמים היא התחרטה מחשש שמעשייה יחרסו את המשפחה.

בבית המשפט היא העידה שלאחר השיחה של המתלוננת עם הנאשם ואמה, המתלוננת הייתה היסטרית ולא רגעה ויום לאחר מכן ניגשה לפסיכולוגית של ה... ומספרה לה את כל הפרטים.

ו. עבדת ה... ב.... העידה שכשהמתלוננת סיפרה לה את הדברים מצבה הנפשי היה קשה מאוד וירוד והוא חששה משפחתה תדחה אותה.

גם בעת עדותה בבית המשפט, ניכרה מצוקתה של המתלוננת והיה גם בכך. היו מקרים שחייב חיזוק של מבוכה, אותו הסגנור ניסה לפרש אחרת.

ד. מעיון בתיקה הרפואי של המתלוננת עולה, כי המתלוננת פנתה **6 פעמים** לטיפול רפואי "לא שגרתי" בין השנים 2005-2012.

ישנה התאמה בין תיאורה של המתלוננת את הפגיעה האלימות ומועד התרחשותן ובין המסמכים הרפואיים. כך למשל טענה המתלוננת שהנائم שפרק על ידה מרך חמ ביום שמחת תורה, ואכן מעיון ביום שנת 2012 עולה, כי היום בו ביקרה המתלוננת במרפאה בשל כויה (10.10.2009) הוא יום שמחת תורה. אף טענת המתלוננת, כי הנאשם חבל בראשה עם כבל של פן בתקופת חנוכה כשהייתה בכיתה י' עולה בקנה אחד עם תאריך החבלה- 28.12.2011, שהוא סמוך לחג החנוכה- שהסתיים ביום 03.01.2012.

המתלוננת צינה עוד שני אירועים אלימים שהקרו לפניהicia התחלתה ללמידה ב... (דהינו, לפני שנת 2008). בראשו, הנאשם זרק עליה כסא ועשה לה תפרים. ובשני, הנאשם היכה אותה בראש עם מקל של מטאטא ועשה לה הדבקה או תפרים.

בהתאם, ישנו שני מסמכים רפואיים משנת 2005 המעידים על כך שבאחד מהם מי בسنة 2005 נעשתה למtalוננת הדבקה בעקבות חתק בראש ובאחד נובמבר הפנתה לאחות להוציאת תפרים בעקבות פצע פתוח בקרקפת.

מהימנות הנאשם

עדות הנאשם הותירה רושם רע ושליל. במקום להתמקד במתן תשיבות לשאלות שנשאל, עשה הנאשם מאיץ להתחמק ממtan תשיבות ענייניות תוך שהוא מנסה לערפל את התשובות ומנסה להתאים ולשנותן על פי התפתחות החוקה. הנאשם עשה הכל על מנת להרחק את עצמו מהסיטואציה ומהנסיבות בהן תיארה המתלוננת את קרות האירועים.

עדותו של הנאשם היא עדות לכך שהמציאות עולה על כל דמיון, כאשר אב נוקט בביטויים ואמרות כל כך מזעזעים ומשפילים כלפי בתו שלו.

באמرتה הראשונה של המתלוננת במשפטה צינה המתלוננת שכשר היא אמרה לנאים שהוא מחשוף את מעשיו והוא יסתבר, הנאשם השיב לה **"מה הבעה להגיד שאת דמיונית, את דמיונית כל החים שלך"** (ג/11 עמ' 7 ש'

227-228). משפט זה מהוovo בסיס לכל קו ההגנה, העדים שהובאו בפרשת ההגנה וביחוד לגרסתו של הנאשם, כאשר כולם ניסו לצייר את המתלוננת, בכל ההזדמנות אפשרית כילדה דמיונית שסיפורה סיפור אימים שהוא תוצר של פרי דמיונה המפותח בלבד, ואף עשה מאמץ מיוחד בכךון זה גם ע"י בני משפחה וודי הגנה נוספים. טענה זו שמדובר בעילה של "ילדה דמיונית" - אני דוחה בשתי ידיים.

איני נותן כל אמון בעדותו של הנאשם.

הלכה היא, כי שקריו של הנאשם וסתירות בגרסאותו במהלך העדות, יכולים להביא לדוחית גרסתו של הנאשם ומוכיחים את ראיות התביעה. בענין זה כבר נפסק בע"פ 334/02 **ידי סיבוני נ' מדינת ישראל** תק-על 2003(1), 237:

"לטענת המשhiba, את השקרים האלה יש לזקוף לחובת המערער, וטענה זו מקובלת עלי, הוואיל וגם אם אין בשקרים, לכשעצמם, להוות בסיס להרשעה, יש בהם כדי לחזק את ראיותיה האחריות של המשhiba, הוואיל והלכה היא שלשקר יש "משקל ראוי עצמאי משלו, כראיה נסיבית הנעוצה בתנהגות מפלילה שיש עמה ביטוי לתחשות אשם" (ראו ע"פ 517/86, ברוקס נ' מדינת ישראל, פד"י מג 451, 441; ע"פ 2109/96, 220, אלעביד נ' מדינת ישראל, פד"י נא(1); ע"פ 161/72, 673, 721, סרסור נ' מדינת ישראל, פד"י כח(2003), 203, ע"פ 249, 256; 694/83 דניינו נ' מדינת ישראל, פד"י מ(4))."

מעבר לרשום הכללי הקשה והשלילי, לשם הדגמה יובא מבחן מהשקרים, הסתיירות והפרכות בעדותו:

א. הנאשם עשה מאמץ מוגזם ולאאמין, תוך הסתמכות בסתיירות ושקרים, להרחיק את עצמו מביצוע העבירות ומעצם האפשרות לבצען הגם שברור שבמסגרת התא המשפטי, העבריין תמיד ימצא את ההזדמנות המתאימה לביצוע זמנו; ובמיוחד כך שלכלאורה, יש יותר מרמז לכך שהיתה עצמת עין של חלק מבני הבית לחשdot בדבר ביצוע עבירות כלפי המתלוננת.

כך למשל בamarתו הראשונה טען הנאשם שאשתו לא יצאת לשום מקום. לדבריו, היא "**לא זהה מהבית**". אך כאשר נשאל האם היא עובדת במעון, השיב "**אולי היא עוזרת לאחותה במעון. לא יודע תשאלי אותה**". בהמשך נשאל האם הוא לא יודע לאן אשתו הולכת, השיב "**אני לא בבית. אני בכול משעה 16:00-09:00**".

בעדותו של הנאשם בבית המשפט, לאחר שנאמר לנายน שlteענת המתלוננת רוב הפגיעה המיניות בוצעו ביום ראשון בוקר, נזכר הנאשם לציין שהוא לא פוגש את בנותיו ביום ראשון מכיוון שהן קמוות כשהוא כבר בתפילה ויצאות מהבית לפני שהוא חוזר (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 306 ש' 9-11).

בעדותו בבית המשפט התיחס הנאשם לימי השבועה וציין שבלילה הראשון הם חזרו לבית רק בשעה 00:00-02:00 לפנות בוקר ובשעה 06:00 הוא כבר יצא להתפלל בבית האבלים. במהלך שאר הימים הם נשאו בבית האבלים עד שעה 00:00-00:00 וחזרו יחד כולם לבית. הנאשם הדגיש שבנו א. הוא "ציפור נודדת" - הוא לא יוצא מהבית, לא ישן ומשחק במחשב במהלך כל הלילה. הדברים נסתדרים לא רק בעדות המתלוננת אלא גם בדברי הנאשם עצמו, בחיקירתו במשטרת שם אמר: "**ש. מתי בפעם الأخيرة נגעת בה? ת. היא ניסתה להגיד שמתה שחייב נפטר, אבל זה היא דמיינה את זה כי הינו לבד בבית.**" (ת/2 עמ' 3 שורות 46-47).

ב. הנאשם נשאל על שיחת הטלפון עם המתלוננת וامر שהמתלוננת שאלת אותו "**עד מתי**" והוא לא ידע על מה היא מדברת ונעה "**עד בא המשיח**". נשאל האם הוא שאל אותה למה היא מתכוונת הוא השיב שאלתי והיא אמרה לי "**מה? אתה לא יודע? אני לא יכולה להגיד**" (ת/3 עמ' 3 ש' 59-67). דבריו אינם עולה בקנה אחד עם עדותה של ר' אם הבית ב... ששמעה את השיחה בין השניים והיעידה שהנאשם שאל את המתלוננת על

מה את מדברת? והמתלוננת השיבה לו "על מה שהיה בבוקר ובשבועה" (נ/4 עמ' 4 ש' 19, פרוטוקול מיום 02.07.2013 עמ' 62 ש' 13) ולשני המשפטים (וגם לאם הבית) היה ברור על מה מדובר. ג. גם כאשר הנאשם הודה באופן חלקו בביצוע המעשים המוחשיים לו הוא עדין ניסה למזער את חלקו בביצוע המעשים (ת/2) וניסה ליחסם למחלוקת או ליחס לה את האשם או היוזמה בעניינם- טענות הזיות ולא אמינות- אותן אני דוחה בשתי ידיים. כך למשל טען שהמתלוננת היא שפנתה אלו ובקשה ממנו שיכניס את אצבעו לפיה הטענה שללה, וזאת כאשר הייתה בת 14. בהמשך אמר שהמתלוננת נגעה לבוא אלו ערומה ולפתות אותן. עוד טען שהמתלוננת רצתה לגעת בפי הטענה שלו והוא לא הסכים. כאשר החוקרת שאלת אותו "נראה לך הגינוי שלילדה תבקש ממך לגעת בפי הטענה שלך?" השיב הנאשם "כן, היא אמרה שהיא אהבת את זה... אני לא רציתי, ראייתי אותה ילדה מסכנה שככל כן רוצה אז נתתי לה, לא ידוע איך הסכמתי". דבריו אלו מלמדים על תפיסתו המעוותת של הנאשם, שהattebetaה אף באופן התיחסותו למחלוקת במהלך עדותו, משמע שגם הוא מודה שנגע לה בפי הטענה הוא עוטף זאת במעטפת של תיאור המתלוננת כילדה מסכנה, מזורה, דמיונית, ולא היא. הנאשם שלל את האפשרות שהחדר את איבר מינו לפי הטענה של המתלוננת ואמר שהמתלוננת אמרה זאת מכיוון שהיא "עלתה לעצמה לדמיון מה יכול להמשיך לקרות". בהמשך אמר לגבי מעשיו "הרגשתי שאני מספק אותה, לא את עצמי, תשאלי אותה אפיו, היא נהנתה מזה והיא ביקשה והיא הכל ובסוף הולכת להפיל עלי את התקיק הזה" (ת/2 עמ' 10 ש' 326-327).

הנאשם אמר שלאחר שהמתלוננת הייתה מתקלחת הוא היה מוצא מלפפון וגורר בכיר מתחת למגבת, לדבריו, "תכן והמתלוננת הייתה מחדרה אותם לעצמה (ת/2 עמ' 2 ש' 22-23).

הנאשם נשאל מספר פעמים על אירועי השבועה ואמר "אני מוכן להישבע לך, בשבועה לא נגעתי בה", בהמשך אמר "אני הייתי מגיע קורא קריית שמע אפיו בדרך, מורייד חולצה מכנסיים, גרבאים ונופל למיטה. אם היא נכנסה לי למיטה ומתרך שכבות... אני לא יודע".

בהמשך ניסה הנאשם ליחס את מעשיו לשתיית אלכוהול. כך למשל אמר "אם היא בטוחה שהיא הייתה איתני בחדר, אז זה רק תחת אלכוהול היתי". כשהשאל האם שפשף את איבר מינו בחזה השיב "אם זה היה, אני לא הייתי בתוך הגוף שלי, כמו לוט, הוא לא ידע שהבנות שלו שכבו אליו, היו בהרiron ולא ידע". כשהשאל האם יתכן שהמתלוננת "מצאה" לו השיב "יכול להיות שכן, אבל תחת השפעת אלכוהול שאני רדום כבר". הנאשם נשאל האם מכך למתלוננת את הפטמה והשיב "זה יכול להיות במקרים שהייתי תחת שתיה מרובה" (ת/2 עמ' 8 ש' 230-229).

הנאשם אף ניסה לצמצם את משך תקופת הפגיעה במתלוננת ותדיותה. הנאשם נשאל מתי התחילה הנגיעות במתלוננת והשיב "יכול להיות שבגיל 14... זה היה תקופה של חצי שנה-שנה" (ת/2 עמ' 3 ש' 64) במקום אחר אמר שהפעם האחונה בה הוא נגע במתלוננת הייתה "בשנה האחונה, לפני שנה בערך". כשהחוקרת עימתה אותו עם הסטירה שבדבריו שמחד אמר שהפגיעה החלה בגיל 14 ונמשכה מקסימים שנה ומайдך אמר שהפעם האחונה הייתה לפני השנה השיב הנאשם בכך "טרשמי שאני לוקח הכל עלי. את רוצה ככה לעשות? זה היה תקופה קצרה מאוד. כי הרבה שנה, לא ידוע איך היא פרסה את זה לחמשים שנה".

הנאשם ניסה לשווותamus המינויים נופך נורמטיבי של מעשים בין אב לבתו. כך למשל הנאשם נשאל האם הוא נכנס את המתלוננת לחדרו והשיב "אולי נכנסה לנ��ות לפסח" (ת/3 עמ' 4 ש' 104). כשהנאשם

שהמתלוננת סיפרה שהנאשם נכנס אליה למקלחת כדי לבן את גבה, הנאשם השיב "היא הייתה במקלחת עם בגדים, לא הייתה ערומה, עשיתי לה מסرك סמיך להוציא את הכנים, היא ביקשה ממני אמרה שיש לה קשרים, נהיה לה קשור בשער" (ת/2 עמ' 4 ש' 89-90).

הנאשם נשאל האם נהג להרים את המתלוננת בידי לחדר העבודה שלו והשיב "הרמתי אותה בידים עם הבגדים כמובן, אבל לא יכול לחתמי אותה בתור מותק... לא הייתה שום מטרה אחרת" (ת/2 עמ' 4 ש' 104-105).

הנאשם נשאל האם הוא אמר למATALONNT שמהדר במעשיים נורמטיביים בין אב לבתו והשיב "לא. רק אולי על מה שאמרתי לך על הניגעות על הבגדים בחזה. חשבתי שזה סתום, הרמתי אותה בידים בתור חיבתך. סתום יlidati החמודה".

בניגוד לתיאורים האמורים, כאשר הנאשם רצה להראות עד כמה הוא מקפיד בענייני צניעות ولكن לא יתכן שהוא נגע במתלוננת הוא אמר "אני... לבנות שלי אפילו טיפולים לא החלפת, מגיל אפס... מבחינת צניעות".

ד. תגובתו והערותו של הנאשם מעידות על התיחסות מינית מעוותת ומוזלצת כלפי המתלוננת - התנהלות התומכת בתשתית הראיתית המפלילה.

הנאשם תיאר אירע בו ביקש מתלוננת לבוא אליו למעבר בין הממ"ד לחדר האורחים והיא סייבת. הנאשם נשאל מדוע ביקש ממנה לבוא והשיב "... רציתי אני לגעת בה, למשש אותה, זה מה שהיא בתכנית, רציתי להתעסק בחזה שלה והוא לא רצחה" (ת/2 עמ' 2 ש' 10-9). כשנסאל מתי זה היה השיב שאינו זכר ושלמתלוננת כבר היה אז "חזה בולט" (ש' 16).

כשנאמר לנאשם שلتעננת מתלוננת בתקופת השבעה הוא הכנס את איבר מינו לפיה הוא השיב "אני גם לא יאמין שעשית דבר זהה, כי חמיה היה כמו אבא שלי, הלב כאוב, משהו יכול ללקת למשהו? האיבר לא יכול לזרז, הוא היה כמו מת בתקופה כזאת" (עמ' 6 ש' 185-186) - כלומר ההנחה לכך שלא ביצע עבירות מין

בביתו אינה הייתה ביתו ואסורה לו, אלא שבתקופת השבעה על חמו, הוא אכן מתעניין בכך.

בעימות, לאחר שהמתלוננת הטיחה בנאשם את מעשיו ואמרה לו שהוא נגש להשתעשף בין חזזה עד שהיא מגע לפורקן ואז נגש להכנס את איבר מינו לפיה, השיב הנאשם באופן תמורה "זה מראה פיגור למצוץ את זה על איבר מת... אם משה נוטן למצוץ אחריו שזה נגמר אז זה טיפשות רק חולין נפש" (ת/4 עמ' 2 ש' 19-22).

בת/2 בעמ' 10 שורה 322-323, אמר: **כשנגעתי לה בחזה ובאייר המין אייר המין שלה היה מסריך..**"

בעיתו בבית המשפט אמר הנאשם שלא יתכן שהוא פגע מינית במתלוננת, מכיוון שהיא לה ריח רע. לדבריו "תשאלי פה יש עוד גברים, תשאלי אותם אם משה מתקרב למי מסריך? לא מתקרב. זה המציאות. לא שאני שונא אותה או משה... אבל המציאות הייתה שגם אם אתה היה רוצה, אתה נדחה מהדבר הזה" (פרוטוקול מיום 19.06.2014 עמ' 328 ש' 7-1).

כפי שפורט לעיל, הנאשם הודה בשתי הזדמנויות בחקירותיו במשטרת בפגיעה מינית במתלוננת בתו, כאשר החקירה הראשונה לא הוקלטה ולא תומלה והחקירה השנייה כן. הנאשם באותה הודה לא הצליח לנמק באופן הגיוני את פירוט המעשים המוניים שביבע במתלוננת כמתואר בהודאותה השנייה וסביר הסברים בעיתים כגון שהוא פירט מעשים "שגם אם בן אדם עשה אותם הוא עדין יכול להיקבר בקבר ישראל" (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 323 ש' 27-12). בעימות של הנאשם עם המתלוננת, היא נשאלת האם, כפי שטען הנאשם, היא ביקשה מהנאשם את אצבעה לפי הטעעת שלו והשיבה "לא, איכס זה מגעל", בתגובה לכך אמר הנאשם "**כל זה היה החיים שלי ביחיד איתה, הلكתי בראש איתה לפני ההתאבדות שלי.**".

הנאשם ייחס את "הפלתו" לגורם חיצוניים שהיה להם נגיעה בהליך הפלילי. הוא האשים את צוות ה...

שהבטיח למתלוונת כסף לשור שיניים בתמורה להפלותו, טען שהחוקר שי יאסו אמר לו להודות והכתב לו מה הגד בהודאותו, ציין שעורך הפליגרף רצה להפלו אותו, טען שהשופטים דיברו ביניהם שהם רוצים להפלו אותו ואף האשם את החוקרת מירי כהן שהיא "ניסתה לשגע אותו והכריחה אותו לאשר את הדברים שהיא אמרה" (עמ' 351 ש' 14-31). בהמשך אף אמר שככל העדות שהיעדו בבית המשפט (הצווות החינוכי של ה... העידו דברי שקר. טענות אלה قولן נדחות על ידי כבליי אמינות.

. ז. עדותו של הנאשם הייתה רצופה שקרים וסתיות. הנאשם אמר בבית המשפט, כי הוא ידע שהמתלוונת אומרת שהוא היכה אותה ואף הסכים לכך שתתלוון בעניין זה, על מנת שהיא "תשיג כסף". בנגדו לכך, בחרירתו במשטרת הנאשם אמר שכשאר אשתו אמרה לו שהמתלוונת אומרת שהוא היכה אותה הוא התפלא ואמר לאשתו "לא יכול להיות ש... (המתלוונת) תמציא עלי דברים כאלה" (ת/3 עמ' 3 ש' 49).

לגביו טענת המתלוונת, כי הוא שפרק עלייה מרק מכיוון שלא היה לטעמו, אמר הנאשם במקום אחד שהמרק נשפר על המתלוונת כשהעבירה אותה לפולטה והנהאשם כלל לא היה בבית באותו זמן וסיפרו לו את זה אחר כך (ת/3 עמ' 7 ש' 14, ת/2 עמ' 5 ש' 137) ובמקום אחר אמר שהוא היה בבית ארך היה באמצעות לימוד ולכן לא יכול להרים את הסיר לפולטה והמתלוונת הרימה את הסיר במקומו, המرك נשפר עליה והנאשם אף עזר לה לקבל טיפול רפואי (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 314 ש' 13-6).

כאמור לעיל, הנאשם מסר נימוקים סותרים לסתיבת ההודהה שלו בפני החקור יאסו. כאשר במקום אחד אמר שהוא הודה היהות והחוקר יאסו הבטיח לו שם הוא יודה הוא יחזור לבית בmonth חדש ובמקום אחר אמר שהוא עשה זאת על מנת שהמתלוונת תרגיש שהוא איתה ושווה תכנן להתאבד לאחר הodium והודה רק בנסיבות שיאפשרו לו להיקבר בקבר ישראל.

. ח. כאשר השופטים הגיעו לעצור את הנאשם הוא הסתגר באחד החדרים בבית, נעל את דלת החדר מבפנים ולא שעה לבקשותיהם של השופטים לפתח את הדלת. השופטים נאלצו לפתח את הדלת בכוח על מנת לעצור את הנאשם.

אין ספק, כי מטרתו של הנאשם הייתה להסתתר בחדר על מנת שהשופטים לא ימצאו אותו. חיזוק לכך נמצא בעדותו של השופט ארקידי יוית, ממנה עולה כי אשתו של הנאשם טענה בפני השופטים שהנאשם כלל לא נמצא בבית אלא בכלל, חיזוק נוסף לכך עולה מעדותו של השופט איליה גלנטר שהנאשם היה לבוש בגיגים רגילים ולא בבגדים ספורט כאשר הם פתחו את הדלת והוא לא ראה אזניות או אמצעי שמע בחדר. האמור לעיל מעיד על תחושת אשם קשה של הנאשם, אשר ידע גם סיבה לנסوت ולמלט את עצמו מן השופטים.

מהימנות יתר עד הגנה

עד הגנה הותירו רושם שלילי. העדים עלוי אחד אחרי השם לדוכן העדים, כאשר מעודותם ניכר היה שהחליטו מראש ליישר קוו עם טענת הנאשם, שהמתלוונת היא "ילדה דמיונית", שמספרת סיפורים דמיוניים, וביניהם טענותיה כלפי הנאשם. יובהר שגם אם מאמינים לכך שהמתלוונת ילדה סיפרה סיפורים דמיוניים, במיחוד בגיל צער, לא רק שאין הדבר חריג מכך אלא שגם בו כדי להשליך על תיק זה, בו לא רק שగרטה המפלילה נשמעה, נבחנה היטוב ונמצאה

אמינה אלא שהיא גם מוחזקת בראיות תומכות כפי שפורט וסבירה רחוק מכך מהיות דמיוני. התגויות זו של כל המשפחה וגורמים נוספים לתרום דווקא בפוגע, להשתיק את הקורבן ואת תלונתו תחת לסייע לבן המשפה הנגע, לצעריו מוכרת לנו היטב וחזרת על עצמה בסיטואציות דומות. (ראה ע"פ 2157/92 **שלמה פדידה נגד מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 81, בעמ' 88).

היה לעדי ההגנה זמן רב לתיאום עדויות והעובדת שכולם טורחים לציר את המתלוננת כמוזרה והזיהה ואף משתמשים במקרים דומים כגון: "**דימויונית**" וחלקם מתארים אירועים דומים תומכת בחשד זה.

בעניין תיאום עדויות, ראה יעקב קדמי, **על הריאות, הדיון בראוי ההחלטה**, חלק רביעי (2009) (עמ' 1856):

"**עדי התביעה...colsom בני משפחה מקרבה ראשונה של המתלוננת...אך טבעי הוא, כי העדויות תומכות זו בזו...דא עקא, שבבדיקתן...יש בה כדי לעורר ספק באמיתותן וכן לעורר חשד שהן פרי תיאום...יפים...דברו...בתפ"ח 020/00 1020 משום כך ראו להתיחס בזהירות רבה לעדויות כל מהנה... (צוטט ב-ע"פ 01/00 5622...5622/01)...תפ"ח (ת"א) 1032, פלוני".**

א. אחיה של המתלוננת- עדותו של א. הייתה מוטית, מגמתית, רצופת סתיות, תשובות מתחמקות וסקרנים וניכר, כי הוא ניסה לישר קו עם גרסתו של הנאשם. העד פתח את עדותו, **ביזומתו ובלא שנשאל**, בזיהו שהוא עובד בין השעות 21:00-12:00 ובעאר השעות הוא נמצא בחדר הילדים במחשב עד השעות הקטנות של הלילה, מיד הסביר שעדר הילדים נמצא ממש סמוך לחדר ההורם (המרחק בין החדרים הוא מטר וחצי) והוא מעולם לא שמע שהוא חרג או ראה התנהגות אלימה מצדיו של הנאשם. עוד טען שבמשך כל ימי השבוע לא עבד והיה בבית.

העד נשאל מדוע בחר לספר דווקא את הפרטים האלה והשיב שמספר זאת באופן אקראי. העד אישר שהוא לא סיפר את הפרטים האלה בחקירתו במשטרה והשיב תשובות מתחמקות כנסאל מדוע לא סיפר זאת אז ובחר לציין זאת היום.

לטענתו, אם הוא היה שם לב לאירוע חרג הוא היה מביב בצורה "דרסטית". הוא היה בודק, רואה, חוקר, מסתכל ומנסה לעזור, מה שלא מתיישב עם כך שלא פועל כך הפעם ולא פועל כך בעבר בגין עבודות שבוצעו ע"י האח.

במהמשך לניסיון לישר קו עם גרסת הנאשם לשולח את האפשרות שהנ帀ם ביצע את המעשים המתוארים במתלוננת, גם טען העד שהמתלוננת הודהה בפניו שהוא העיליל על הנאשם אמרה לו "**אבא שלנו בן אדם צדיק, הוא לא עשה דבר צזה ולא יכול לעשות דבר צזה בחיים**". לטענתו, המתלוננת גם אמרה לו ש"גורמים"... לחזו עליה להעיליל על הנאשם ואמרו לה לבדוק מה להגין. העד לא ידע להשיב לשאלות מי הגורמים שלחצו על המתלוננת ומדוע לא דיווח על דבריה למשטרה. העד השיב תשובות מתחמקות שדומות במהותן לשובותיו של הנאשם, כגון "**כי זה גוף ענק שמש colsom נגדו**". או שהעד "**לא בן שוחר ומנסה לבדוק דברים**". זאת, בגין לדברים שאמר קודם. העד נשאל האם הוא סיפר למישחו שהמתלוננת הודהה בפניו שהוא "הuilila" על הנאשם והשיב שמספר לאחיו הקטנים, בני 10 ו-12. כשהעד נשאל שאלות בקשר לכך הוא התהמק מתשובה חד משמעית ולבסוף אמר שהוא לא סיפר לאף אחד "**colsom ידעו את זה... זה היה ברור...כי לצעריו הרבה...היא ילדה מרכיבת צאת**". העד אישר שבני המשפה נהגים לקרוא למATALONNET "דימויונית" ומספר את אותם סיפורים "דימויונים" שהנאשם סיפר- בפעם אחת, המתלוננת התקשרה לבני המשפה כשהם היו בדרך לארוע וסיפורה שהשכן פרץ לבitem עם סcin ולבסוף אמרה שהוא עבד עליהם. בפעם אחרת המתלוננת העיליל גם על בנות

מהכיתה שלה ובסוף התבגר, לטענתו, ששיתקה. העד נשאל האם סיפר זאת כדי להראות שהמתלוננת שקרנית והשיב "**לא שהיא שקרנית. שיש לה קצת דמיונות**". ובהמשך "**היא ילדה טובת אבל יש לה קצת דמיונות**".

העד שלל את האפשרות שאחיו של הנאנש באו אליו לביית ולחצטו על המתלוננת לבטל את התלונה. לדבריו "**לא היה דבר כזה מעולם**". כשהוא נשאל כיצד הוא יכול לשולץ זאת בזדון שcn יתכן שהוא לא היה בבית בזמן המפגש, הוא השיב שם זה היה קורה הוא היה שומע על כך מבני הבית ובהמשך אמר "**אם רק המתלוננת הייתה בבית אז יכול להיות. אני לא יודע**". אין לנו עדותו של עד זה.

ב. אחוטו של הנאנש הרחיקה עצמה מהמתלוננת ומהARIOUIS שהתרחשו לאחר חשיפת מעשיו של הנאנש. העדה אמרה "**אני יודעת שנייה לא ראיתי את הילדה הזאת, לא היה לי קשר אליה, לא הייתי אצל בית...**". לדברי העדה, עוזד אמר לה אסור לה לדבר עם המתלוננת והיא לא שאלה מדויק. בהמשך אמרה שלא מצאה לנכון לדבר אליה וגם "**לא כל כך ראיתי פניה לדברים האלה**". העדה אמרה שכאשר נאמר לה שהיא צריכה למסור עדות בבית המשפט היא חשבה שמדובר בבדיקה מכיוון שהיא אכן היא קשורה לנושא זהה. היא הבינה שהמתלוננת "ערובה את המשפחה" אך היא לא ידעה "במה מדובר". עוד הוסיפה שככל לא ידעה שהמתלוננת טסה לחו"ל ורק בשלב מאוחר יותר סיפרו לה על כך. כאשר העדה נשאה האם היא לקחה חלק במפגש משפחתי בו לחצטו בני המשפחה על המתלוננת לבטל את תלונתה, היא "שרה קו עם טענות הנאנש, כי המתלוננת "דמיונית" ואמרה "**לא היה שום אירוע כזה, זה פשוט חזוי... זה יד הדמיון הטובה, זה יד הדמיון שלה, זה דמיוני מה שהיא אומרת...**"

בניגוד לניסיונה של העדה לציר עצמה כמנוטקת מההתרכחות לאחר הגשת התלונה, אמרה העדה בהחלויות, כי האחים שלה לא מעורבים בניסיונה של המתלוננת לחו"ל. כשנשאלה כיצד היא יודעת שהרי לא הייתה מעורבת כלל ב"סיפור", השיבה "... **מידי פעם היו מספרים לי וمعدכנים אותו, אבל אם האחים שלי היו מעורבים אני חושבת שהיא יודעת מזה**".

ב. אחוטו של הנאנש, גם היא בהתאם, הרחיקה עצמה מהמתלוננת ומהARIOUIS שהתרחשו לאחר חשיפת מעשיו של הנאנש והיעידה בבית המשפט "**אני לא ראיתי אצל אף פעם בבית, אני לא יודעת אפילו איפה הם גרים... לא פגשתי אותה(את המתלוננת) מאז החתונה של הבית שלי, לא ראיתי אותה, לא התרטתי אליה, לא שמעתי אותה, שום קשר לא נעשה מאז**".

אין לתת אמון בעדותן המגמותית של עדות אלה.

ג. אחיו של הנאנש המשיך את מגמת הנאנש ויתר עדי ההגנה, הפגין זלזול במתלוננת ופתח את עדותו בשני סיפורים "דמיוניים" שכယוכם המתלוננת סיפרה כשהייתה ילדה בת 12-10. פעם אחת היא סיפרה שהיא באה במטוס מביתה לבית סבתה. לדבריו הסיפור היה נראה להם "חזוי". בפעם אחרת, המתלוננת סיפרה שיש להם בבית מגלשה מה勾ומה בה הם גרים עד לגינה וכל אנשי השכונה מתגלשים בה.

העד אמר שלא היה בביתה של המתלוננת חמיש או שש שנים ואם היא טוענת שהוא היה בביתה "**זה חלק מהדמיונות שלה**".

העד אמר שברגע שהמתלוננת "סיפרה סיפורים" על אבא שלה, הוא ישר נזכר **"בעוד סיפורים שהוא בדתה"**. דהיינו, שלרגע לא חשב שהמתלוננת דוברתאמת ומיד החליט שמדובר בסיפור מפרי דמיונה.

mach, טען העד שהוא שמע את טענותיה של המתלוננת לגבי מעורבותו בלחצים שהופעלו עליה סמוך למתן עדותו, אך מאידך אמר שרשם על דף ותכן מראש לפתח את עדותו בשני הסיפורים הדמיוניים על המתלוננת בגין הדברים שהיא אמרה עליו. העד לא ידע להסביר את הסטירה בדבריו ואמר **"אני חשוב שכבוד השופטים בטוח ראו אותה פה ויש לה בראש דמיונות"**.

העד אמר שלא ידוע לו דבר על נסיעתה של המתלוננת לח"ל. לדבריו, אמה של המתלוננת התקשרה אליו לפני שנה בערך ואמרה לו שהמתלוננת נעלמה ולאחר מכן שנה היא אמרה לו שהמתלוננת הייתה בחו"ל אבל **"זה לא עניין אותו בכלל"**.

גם בעדותו של עד זה אני נותן אמון.

ד. **ת.ש. הייתה מנהלת ה... בחטיבת הביניים**. גם ת.ש. פתחה את עדותה בכך שבמסגרת תפקידה היא נתקלה ב"סיפורים חזויים" שקשורים במתלוננת. המשותף לכל סיפוריה של העדה על המתלוננת הוא, כי חרף העובדה של העדה גורם כביכול ניטרלי, אשת חינוך, היא מעולם לא העלתה על דעתה شيئا שיתכן שהמתלוננת דוברתאמת. כך כאשר המתלוננת טענה שאחת הבנות ב... התעללה בה מינית- העדה מיד הגדרה את טענתה כ"חזואה" והחליטה שמדובר בטענת שווה רק בגין שהמתלוננת לא התעמתה עם הילדה אחרת.

כך גם בדוגמה השמפו- העדה הסיקה שהמתלוננת לקחה את השמו של חברתה רק בגין שהמתלוננת לא תבעה אותו בחזרה כאשר העדה שמה אותו בחרטה.

מגמה זו חוזרת על עצמה גם כאשר המתלוננת דיברה עם העדה על האירוע. העדה בחרה להטיל ספק בדבריה של המתלוננת ואמרה לה **"הבית שלו הוא מלא ילדים. متى לאבא שלו יש בכלל זמן להיות איתך לבד?"**. גם כשהמתלוננת אמרה לה שהמעשים נעשים כשאיימה יצאת מהבית, העדה המשיכה להקששות קושיות ואמרה לה **"אבל כשאמא לא נמצאת, ברוך הי יש הרבה ילדים בבית. את נמצאת ב... שלושה שבועות. את הולכת מכאן עם שלוש אחיות ואת חזרת משם עם עוד שתי אחיות"**. אם לא די בכך שבני המשפחה המורחבת לא האמינו למתלוננת או בחרו לטעון שאין מאמינים לה וקוראו לה דמיונית, לצערנו, גם העדה, השיכת למצוות החינוכי של ה..., לא רק שלא תמכה במתלוננת או טיפולה בטענותיה כנדיר, אלא גם החלטתה לבחור צד וקבעה מיד שדבריה לא הגיוניים.

כאשר העדה עומתה עם הסתירות שבדבירה היא השיבה תשובה מתחמקות, אמרה שהיא כלל לא ידעה שהמתלוננת התלוננה שהנאשם פגע בה מינית, בהמשך אמרה שרק שמעה שלמתלוננת הייתה בעיה עם אביה אך לא ידעה איפה בעיה, כשהעדת נשאלת איך דבירה מתישבים עם הדברים שהיא אמרה למתלוננת מהם משתמשה שהעדה ידעה שמדובר בתלונה על פגיעה מינית, העדה שוב השיבה תשובה מתחמקות. לא ניתן לסמוך על עדותה המגמתית של עדת זו ואני נותן בה אמון.

ג. **ג. מ. מורתה של המתלוננת ובעה**. העדים סירבו למסור את גרטם במשטרה ולבסוף הגיעו להיעיד

בבית המשפט.

שני העדים סיפרו שבו המתלוננת הגעה אליהם לבית חובליה היא סיפה להם שקיבלה מכח מדלת של אוטובוס. שניהם ציינו שת. הפסיכולוגית של "... התקשרה לי.ם. ואמרה לה לחתום על מסמך לפיו המתלוננת סיפה לה שהנאשם הוא שגרם לחובליה ואם לא תעשה זאת, ת. תפטר אותה. י.ם. סירבה לחתום על המסמר ולדבריה, אכן פיטרו אותה.

אני דוחה טענות אלה כלא אמינות.

כשהעים נשאלו מדוע הם לא פנו למשטרה על מנת לספר את גรสתם לפיה המתלוננת אמרה להם שנחבלה מדלת האוטובוס ושגורמים בבית הספר ניסו ללחוץ עליהם שהמתלוננת אמרה להם שהנאשם עשה זאת, הם השיבו, באופן תמהה, שהם חשו שיפטרו את י.ם. אם תעשה זאת. על פניה תשובთם אינה הגיונית שכן, אם אכן פיטרו את י.ם. לאחר שסירבה לחתום על המסמר, לא הייתה כל מניעה שהעים יפנו למשטרה ויספרו את גרסתם. יתרה מכך, פניה למשטרה בנסיבות אלה, היא תגובה מתבקשת, סבירה והגיונית.

ימ', ככל עדי ההגנה, לא מוכנה אפילו להעלות בדעתה את האפשרות שטענות המתלוננת הן נכונות וצינה שהחליטה למסור עדות בבית המשפט היום מכיוון שהיא יודעת, גם בלא הכירויות עם התשתיות הראייתית, שהנאשם עזר כבר שלוש שנים בגל סיפור שהוא לא נכון.

העדה שללה את האפשרות שאולי דזוקא הסיפור על המכחה מהאוטובוס הוא הדמיוני והסיפור על המכחה על ידי הנאשם הוא הנכון. לדבריה, אם אכן הנאשם היה מכח את המתלוננת היא הייתה מספרת לה מכיוון שהמתלוננת הייתה פתוחה בנושאים האלה. דברים אלה מנוגדים לדבריה של העדה בתחילת העדות, כי המתלוננת לא נהגה לספר לה דברים על משפחתה.

כמו כן, היא ציינה שהיא הייתה עם המתלוננת בקופת חולים, ש" ממש לא" הפנו את המתלוננת לمعالני היושעה ושיהיא יודעת שלאחר הביקור בקופת החולים המתלוננת "הלך ישר ל...". זאת בנגדו למסמר הרפואי מיום 20.01.2012, כי המתלוננת קיבלה טיפול רפואי בمعالני היושעה.

גם י.ם. רצתה "להוציא", כלשונה, לבית המשפט שהמתלוננת היא ילדה דמיונית וסיפה את אחד הסיפורים "הדמיוניים" שהנאשם סיפר. שפעם אחת המתלוננת סיפה לה שהיא ראתה מחלון ביתה איש שהתעלף, ירדה עם אביה למיטה ועשה לו הח'אה. גם בעודה זו לא נתתי אמון.

טענת ההתישנות ביחס לעבירות האלים בכתוב האישום השני

ב"כ הנאשם טען בסיכון, כי לפי סעיף 1 לכתב האישום השני הינה את המתלוננת "במשך שנים, מאז הייתה הקטינה בגן". לדבריו, חלה ההתישנות באשר לחלק מעשי האלים שהנאשם ביצע במתלוננת, שכן תלונתה הוגשה כאשר המתלוננת הייתה כבת שמונה עשרה.

ב"כ המאשימה ציינה, כי ביחס לעבירות התקיפה בנסיבות מחמירות וUBEIROT AIYOMIM, שהן עבירות מסווג עווין שמתוישנות בתוך 5 שנים, היא מסכימה שאין להרשיע את הנאשם בעבירות שביצע במתלוננת עבור לחודש

.06/2007

בהתאם לאמור, אני מציע לחבריו לבטל את האישום בעבירות האלימות שהתרחשו לפני חודש 06/2007.

ביחס לעבירות האיומיים, הרי שחלקן מתייחסות לאיומיו של הנאשם שם המתלוונת לא תגלח את ערבותה הוא יכה אותה והן התרחשו לאחר שנת 2008, כאשר הנאשם החל את הפגיעה המיניות ולכון לא חלה התישנות ביחס אליהן.

עבירת איומים נוספת סמוכה לאירוע מיום 20.01.2012 ועל כן לא חלה התישנות גם ביחס אליה.

בשולי הדברים

אף שאלת התנהלותם של גורמי החינוך ב... בה למדה המתלוונת לא עדין ישיר בהליך זה, ובענין זה שמורה הזכות של אוטם גורמים להשמע את טענותיהם בעניין זה בפני כל פורום שיעסוק בכך, אין יכול להתעלם מתחושת אי הנוחות, בלשון המעטה, העולה לכואורה מהשתלשות האירועים בתיק זה. סעיף 368(ב) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(ב) רופא, אחות, עובד חינוך, עובד סוציאלי, עובד שירות רזואה, שוטר, פסיכולוג, קריימינולוג או עוסק במקצוע רפואי-רפואית, וכן מנהל או איש צוות במיעון או במוסד שבו נמצא קטין או חסר ישע - שעקב עיסוקם במקצועם או בתפקידם היה להם יסוד סביר לחשב כי נערה עבירה בקטין או חסר ישע בידי אחראי עליון - חובה עליהם לדוח על כך בהקדם האפשרי לעובד סוציאלי שמנוה לפיה חוק או למשטרת; העובר על הוראה זו, דינו - מאסר ששה חדשים".

מהמקרה שבפני עולה לכואורה תחושה קשה בדבר התנהלותם של גורמי החינוך השונים נמנעו או השתטו לפעול בהתאם לחייבם על פי החוק לדוח באופן מיידי לעובד סוציאלי או למשטרת על תלונת המתלוונת.

כפי שעולה, לכואורה, מהמסמכים והעדויות בתיק, הראשונה שהתוודעה לפגיעה האלימות של הנאשם במתלוונת היא י.מ. שהיתה מורתה ולקחה אותה לקבל טיפול רפואי בעקבות חבלה שהנائب גרם למתלוונת ביום 01.03.2012. לכואורה, לא רק ש.י.מ. לא קיימה את חובתה על פי החוק, אלא על פי דברי המתלוונת, היא גם הציעה למתלוונת לטעון שנחבלתה מדלת תא מטען של אוטובוס "**על מנת שלא יגרם חילול ה'.**".

השנייה שהתוודעה לפגיעה האלימות של הנאשם במתלוונת היא ש. מרכזת ה... לדבריה המתלוונת לא הגיעה ל... וכאשר היא פנתה אליה על מנת לברר את סיבת היעדרה המתלוונת הציגה בפניה את האישור הרפואי מיום 03.01.2012 ואמרה לה שנחבלתה מדלת תא מטען של אוטובוס. העודה העידה שכורת החבלה נראתה לה מוזרה ושבוע באותו יום או ביום שלמחרת המתלוונת נגישה אליה, ככל הנראה בעקבות איומיו של הנאשם, ואמרה לה שהנائب גרם לה לחבלה ושוזו לא הפעם הריאונה שהוא מכח אותה. לכואורה, מרכזת ה... לא מילאה את תפקידיה על פי החוק ולא דיווחה על כך. יתרה מכך, היא "**בירחה**" את הדברים מול הנאשם בשיחת טלפון (כך גם לפי דבריה בפנינו) והתעקשה, לדברי המתלוונת, שהמתלוונת תחזיר לביתה בשבת, בגין רצוניה של המתלוונת והמתלוונת אף צינה שאביה היכה אותה נמרצות באותה שבוע בשל כך שחשפה את מעשיו.

גם כאשר המתלוונת דיווחה לר. אם הבית ב... על הפגיעה האלימות והמיןות שחוותה מצדיו של הנאשם ור. החלטה לדוחה לת. הפסיכולוגית של ה..., גם אז הדברים לא דווחו לכואורה מיד לגורמים הרלוונטיים מחוץ ל....ת. העידה בבית המשפט: "אנו לא בקלות האמינו לה והמנהל דרש לשאול כמה פעמים, לוודא את זה כמה פעמים לשאול הרבה ועוד הרבה... (פרוטוקול מיום 27.6.2013 שורות 24-26). עוד הוסיפה: "ביקשתי מפקידת הסעד לעשות ועדת רבנים ולעשות להקל על האיש ואם אפשר לשകם את המשפחה, אז אמרה לי פקידת הסעד, גבירתי, אחרי מה שהנערה התלווננה שזה יותר גרווע ממה שאת מספרת, אי אפשר כבר לכנס שום ועדת רבנים" (עמ' 49 ש' 7-4). בעודתה בבית המשפט ת. כמעט והתנצלה על כך שדיוחה על מעשיו של הנאשם ואמרה שוב ושוב "שלא היה לה ברירה" ושהם התייעצו עם רבנים בקשר לכך.

רק ביום 07.06.2012 התקבל דיוח כללי לפקידת הסעד בעניין תלונתה של המתלוונת בנוגע לאלימות ולבירות המין. לכואורה, לא רק שהגורמים לעיל לא פעלו לסייע למתלוונת ולתמוך בה בשעתה הקשה, אלא שה坦נהלותם לא עולה לכואורה בקנה אחד עם החוק. עצם העובדה שהדיוח לעו"ס של רשות מקומית היה רק כ- 5 חודשים לאחר התלוונת הראשונה על אלימות - מדובר לכואורה بعد עצמה.

החוק ברור, אין לאפשר לגרומים לא מוסמכים לבצע כביכול "חקירות" או לנסות ולטפל בבעיות המתעוררות בנושאים שפורטו בתוך הקהילה במקום לפנות בדחיפות לרשותות המתאימות. אין לבצע חקירות פנימיות והתיעצות עם רבנים לא יכולה לבוא במקום דרישות החוק. לכואורה התנהלות כאמור עלולה לפגוע בחקירה, לשבשה ואף לפגוע במתלוונת הקטינה.

אני מציע לחברו להעביר עותק מהכרעת הדין והערה זו למנכ"ל משרד החינוך על מנת שיבדק את התנהלות הגורמים השונים בפרשה זו ועל מנת לנוקוט באמצעות מזכירים כאלה ולהגדד את הנהלים בנושא האמור- הכל על פי שיקול דעתו.

סוף דבר

נוכח כל האמור, אני מציע לחברו לקבוע, כי התביעה הוכיחה כנדרש מתובע במשפט פלילי, מעבר לכל ספק סביר, את כל המiosis לנאמש בכתב האישום, למעט עבירות האלימות שהנאשם ביצע במתלוונת לפני חודש 06/2007 - עבירות אשר יש לקבוע ביחס אליהן, בהסכמה הצדדים, כי התיישנו, שלגביהן, יש לבטל את האישום.

לאור האמור אציג לחברו להרשיע את הנאשם **במספר רב של עבירות של אינוס**- בכך שהחדר את מצבעו לאיבר מיניה, **מספר רב של מעשי סדום** - מתוכם מעשה אחד של החדרת איבר מינו לפי הטבעת של המתלוונת, 3 מעשים של הכנסת מצבעות לפי הטבעת של המתלוונת ומספר רב של מעשים של הכנסת איבר מינו לפיה של המתלוונת. **מספר רב של מעשים מגוניים**- בכך שימוש ידיו את חזזה ואת איבר מיניה, נישק את חזזה, מצץ את פטמותיה, הניח את איבר מינו על חזזה וחיך את איבר מינו בין שדייה. **עבירות איזומים**- בכך שנาง לאיים על המתלוונת שאם לא תגלה את ערונותה, הוא יכה אותה. **מספר עבירות של תקיפה בנסיבות חמימות**- בכך שהכח את המתלוונת וחבט בגופה עם מקל של מטאטא כאשר לא שעטה לבקשתו ולא גלחה את ערונותה. **מספר רב של עבירות של תקיפת קטן** ובמספר **UBEIROT SHL TKEIFAH BONSIYOT CHAMIMROT** - בכך שנาง להכח את המתלוונת במשך שנים וזאת רק מתאריך 06/2007 במספר רב של הזדמנויות, בגופה ובראשו, הכל כפי שפורסם בעבודות כתב האישום השני. **UBEIRAT AIOMIM**-

בכך שאים על המתלוונת האם תדוח על מעשו "שלח אותה" שוב לבית החולמים. **בעירית הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו**- בכך שהסתגר בחדר בבית ולא שעה לבקשת השוטרים לפתח את דלת החדר עד אשר נאלצו לפתוח את הדלת בכוח על מנת לעצרו.

עיריות לפי סעיף 351(ב) רישא, סעיף 351(ב) סיפא, סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1), סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1), סעיף 192, סעיף 382(ב)(2), סעיף 382(ב)(2), סעיף 368(ב)(א) סיפא, סעיף 192, סעיף 275 לחוק העונשין.

נתן זלוט'ובר, שופט

השופט ב. אוזלאי - אב"ד

אני מסכימ ומצטרף לחוות דעתם ולニמוקיהם של חברי כב' השופט זלוט'ובר וככ' השופט רץ-לי, באשר להרשעת הנאשם בעברות שייחסו לו בכתב האישום כאמור בחוות דעתו של השופט זלוט'ובר. כמו כן אני מצטרף להוראותם באשר לליקויים לכואורה שהיו בהתקנות גורמים שונים בסיסם בו למדעה המתלוונת, בכך שלא קיימו לכואורה את חובת הדיווח בהקדם האפשרי לעובד סוציאלי שמנוה לפיו חוק או למשטרה, כאמור בסעיף 368(ב) לחוק העונשין ובאשר להמליצה להעביר את העניין לבדיקה מנכ"ל משרד החינוך.

באשר לשאלת הנוגעת לבדיקות והתייעצויות של אנשי חינוך עם גורמים שונים, בתנאים שאינם עומדים בניגוד לחובת הדיווח האמורה ובתנאים שאין בהם כדי לשבש חוקיה, נראה לי שאין מקום להיזיקק לכך בדיון זה, בו לא עלתה השאלה לדין ישר ולא ניתנה בה לגורמים הנוגעים לעניין אפשרות להشمיע את טענותיהם.

ברוך אוזלאי, שופט

השופט י. רץ - לוי

אני מסכימה ומctrappa לחוות דעתם והנחהה של חברי כב' השופט זלוט'ובר וכן להוראותם.
רואה אני לנכון לציין כי התמונה שעלהה מן העדויות והראיות בתיק זה, באשר להתקנות גורמי החינוך והטיפול ב... בה שתהה המתלוונת במקרים הרלוונטיים, הינה תמונה עצומה. נראה כי מדובר בהתקנות אשר לכואורה הינה בלתי ראויה ואין להנאה אחד עם החובות המוטלות על אנשי חינוך וטיפול הן מכוח הדיון, והן נוכחות תפקידם.

יש לציין כי מדובר בסיס חינוכי המוכר על ידי משרד החינוך ומתוקצב על ידי המדינה ומכאן הדברים מקבלים משנה תוקף.

נראה לכואורה, כי גורמי החינוך שבם בטענה המתלוונת והו למעשה המפלט האחרון שלה הכחיבו וכשלו. המתלוונת אשר אביה פגע בה לאורך שנים פגיעות מיניות כמתואר לעיל ואשר אינה לא האמינה לה וכייתה אותה דמיונית - פניה בצר לה לנורמים שונים במוסד בו התהנכה ובפניהם פתחה את סגור ליבה. פרט לעובdetת ... שהייתה אחראית על ה... לה ספרה המתלוונת ראשונה, אשר העלתה את הדברים על הכתב והעבירה מיד את הדברים לגורמי החינוך והטיפול, הרי הגורמים בדרגים הגבוהים יותר, השתחו בהעברת התלונה והודיעו עליה כמהחיב על פי דין.

כבר מעת חישפת התלונה הראשונית של המתלוונת התקבלו דבריה בספקנות. גורמי חינוך ב... אשר מופקדים על טובתה ורווחתה, לא רק שלא טיפולו בתלונה בנסיבות ובמהירות באופן המתחייב - הן על פי דין, הן על פי נוהלי משרד החינוך, והן על פי חובתם המקצועית כאנשי חינוך וטיפול - אלא אף ניסו להקטין את הפרשה, להוtier אותה בדלת אמות, נמנעו מלדוחות מיד לגורמים המתחייבים, ועשו זאת רק-CSL נותרה ברירה בידם - וביחס הפוך לתכני התלונה שהיה כה קשים. הם אף פנו להתייעצויות שונות ובירורים כביכול טרם הדיווח, שלא ברור מה הבסיס להם, ונתנו למתלוונת להבין כי עדיף שתחזור בה מן הדברים וכי לא יעלה על הדעת שהם קרו. אין אלא להביא מדברי העודה ת.ש. הפסיכולוגית ב... אשר העידה כי "אני חייבת לצין, אנו לא בקלות האמינו לה והמנהלה (של ה... - י. רז-לוイ) דרש לשאול כמה פעמים לוודא את זה כמה פעמים, לשאול רב ועוד רב. היה אפילו זמן שהוא (המתלוונת- י.ר.ל.) התלוננה כמה זמן לוחץ לנו עד שאנו עושים משהו. זה לוחץ 3 שבועות עד שפנינו למשטרה". שאל השואל- אם זהה ההתייחסות של גורמי חינוך במוסד חינוכי לתלונה של קטינה, ואם זאת "הויה Dolozoha" שהיא צריכה לעבור עד שתלונתה לטופל באופן המתחייב ותדוח לרשויות, מה יעלה בגורלה של קטינה אשר תרצה בעתיד להתלוון?

נראה כי האמור מחייב, לכל הפחות, בדיקה מעמיקה של הגורמים המוסמכים במשרד החינוך, המפקח על ה...; וכי נדרש בדיקה הן במישור הפרטני באשר להתנהלות במקורה זה, והן בפן הרוחבי תוך בחינה מחודשת באשר להנחיות בדבר טיפול בתלונות מסווג זה במוסד חינוכי.

יעל רז-לווי, שופטת

אשר על כן, הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם, כאמור בחוות דעתו של כב' השופט זלוט'ובר.

**אנו מורות להעביר עותק מהכרעת הדין למנכ"ל משרד החינוך הכל עפ"י החלטה נפרדת שתחנתן בונגע לכך
ובה יצוינו פרטי המוסד הרלוונטי.**

ניתנה היום, כ"ב איר תשע"ה , 11 Mai 2015, במעמד הצדדים.